

Giới thiệu Minh Châu Âm Đầu

Minh Châu Âm Đầu của tác giả Sugar là câu chuyện giữa hấn và nàng, hai người không liên quan gì đến nhau có sao hấn lại đến phá nàng như thế chứ ???

Nàng là một cô gái xinh đẹp có một cuộc sống bình thường, như vậy không thích hay sao mà tự nhiên hấn lại xông thẳng vào nhà, xuất hiện trước mặt và quấy rối cuộc sống nàng như thế chứ ? Hấn là một tiểu Vương Gia quyền uy liệu ai có thể đứng ra giúp đỡ cho nàng đây ???

Hấn bá đạo bắt nàng về phủ mà không cần phải xin phép một ai, chủ yếu là để dọa cho đại vương gia tức chết về cái hôn ước của hấn, liệu nàng có thể thoát ra khỏi tay hấn ?!!

Bạn đang đọc truyện *Minh Châu Âm Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đầu mùa xuân, kinh thành đắm mình trong một màn mưa phùn như sương khói.

Chiều tối vẫn mưa lất phất, bóng đêm dần buông xuống. Đường cái ở gần Vạn Ân Phường là nơi ẩm ỉ, nhốn nháo nhất, mặt đường được lát phẳng từ những viên đá thô màu xanh, lúc này tuyết đọng tan ra, từng phiến đá đều thấm nước ẩm ướt, hơi không chú ý sẽ trượt chân, người đi đường đi qua cước bộ đều thông thả, chậm chậm, cẩn thận hành tẩu.

Đột nhiên, hai tuấn mã cao lớn ở đầu đường xuất hiện, một trước một sau rong ruổi phi vào. Ngựa thật tốt, cao lớn cường tráng, cật vó vội vàng chạy tới, dường như không đem dân chúng bình thường qua đường để vào mắt một chút nào.

“Tránh ra!” lập tức giọng nói kỳ sĩ như chuông đồng thét to, roi ngựa vung lên không trung, ba một tiếng, làm cho dân chúng cản đường né tránh, miễn thành oan hồn khóc lóc !

“Thỏ phi đến sao?”

“Chậm một chút, không thấy trên đường có người sao? Đường là của nhà người mở chắc?”

“Vội cái gì mà vội, vội đi đầu thai sao ?”

Nhất thời, âm thanh thảm máng vang lên.

Hai người mới đến không để ý tới, đôi tuấn mã chớp mắt tiến thẳng đến trước một tiểu điểm, mới ghìm ngựa đứng lại. Người tới xoay người gọn gàng xuống ngựa, nhìn xung quanh điểm đã đóng được một nửa.

Vốn là người qua đường còn đang nhẩn mặt né tránh, miệng còn đang mắng, giờ phút này mới bừng tỉnh đại ngộ nói: “A, là tới tìm đại phu.”

Bá đạo như thế, bắt quá là vì lo lắng, dù sao mạng người như trời a

“Đại phu đã nghỉ ngơi.” Những người đứng xem hảo tâm, nhìn không được mở miệng khuyên nhủ, “Lần sau đến sớm một chút. Y quán người ta quá giờ mùi liền đóng cửa, đại phu cũng phải ăn cơm.”

“Tức cười.” Đối phương cũng thật bá đạo, nghe vậy, chỉ cười lạnh nói: “Thầy thuốc như cha mẹ, rõ ràng hiện nay cũng còn mở cửa một nửa, bên trong cũng có người, vì sao ta không thể vào?”

“Đại khái là bệnh nhân còn chưa xem xong. . .”

Biểu tình người nọ không tính nhẩn nại nghe tiếp, quăng dây cương ngựa, tiến một bước đến thêm đá, bước vào từng bước, một mặt còn lớn giọng hô: “Liều đại phu, Liều đại phu!”

Một tiểu đồng áo xanh nghe tiếng nhanh chóng xuất hiện, nhìn xuống dưới, bước nhanh đến ngăn đón, “Vị đại gia này xin dừng bước ! Hôm nay đại phu không muốn xem bệnh, lần tới...”

“Ta ba ngày nay đã tới ba lần, mỗi lần đều đến đúng giờ đóng cửa, lần tới cái gì! Mau kêu đại phu ra !” Người nọ nổi giận dưng dưng bước vào.

“Nếu có bệnh bộc phát nặng, không thể chờ, đại gia có thể đi tìm Tiền đại phu, hoặc là Điền đại phu. Y quán của bọn họ đều mở trễ, buổi tối cũng xem bệnh.” Tiểu đồng ôn tồn trả lời.

Vừa nghe nói vậy, người nọ càng giận, hai mắt trừng, cả giận nói: “Nếu không nghe nói phía nam thành có Liễu đại phu hoa đà tái thể, y thuật rất cao minh, ta cũng không bước vào cái nơi này! Tìm đến hẳn là cho hẳn mặt mũi, đừng thoái thác nữa!”

“Liễu đại phu hôm nay đã xem bệnh hơn mười người....”

“Đại phu xem bệnh là để lấy tiền, có người liền xem, chẳng lẽ còn ngại nhiều bạc sao ? Người nọ từ trong lòng lấy ra một thỏi bạc, thô lỗ nhét vào trong lòng tiểu đồng, “Đừng lan man nữa, mau gọi đại phu ra đây.”

Tiểu đồng cực kỳ khó xử, nói quanh co: “Nhưng mà, nhưng mà.....”

“Đừng nhưng nhị nữa, người nhìn bạc đi, người từng nhìn thấy nhiều bạc như vậy chưa?” Giọng người nọ càng ngày càng thô.

Bên này thật náo nhiệt, mọi người cũng chưa chú ý đến người ngồi trên một con tuấn mã khác.

Hắn thủy chung không có xuống ngựa. Một thân khoác áo màu đen ngay cả nón cũng đen, vì che mưa, vành nón kéo xuống đầu, không thấy rõ mặt mày cho lắm. Nhưng tư thái nhất phái ưu nhân, lạnh lạnh nhìn tùy tùng cùng tiểu đồng cãi nhau, giống như chuyện không liên quan đến mình.

Tên tùy tùng kia thật hung ác, mắt trừng thẳng, cổ họng hét to những lời ác độc, đem tiểu đồng áo xanh e thẹn mắng đến không biết cãi lại như thế nào, vẫn hướng thật lùi vào cửa.

Đột nhiên, cửa mở ra, chỉ thấy một cụ bà thần sắc bệnh tật đi ra, còn ho khan vài tiếng. Đi sau cụ bà, là một gã sai vặt áo xanh khác trong y quán, một mặt giúp cụ bà vồ nhẹ lưng thuận khí, một mặt thấp giọng nói, tựa như dặn dò cái gì.

“.....Sớm muộn gì đều nhớ rõ phải ăn. Sắc thuốc dùng sắc quá lâu, ba chén nước dùng lửa nhỏ đun đến khi còn một chén, lâu nhất khoảng hai canh giờ. Đùng giống như lần trước đun thuốc đến cạn, phải nhớ cho kỹ..”

Bà cụ xấu hổ cười trừ, “Không còn cách nào khác, ta từng này tuổi rồi, trí nhớ kém”

“Đề con dâu bà giúp nấu thuốc, vậy chẳng phải là được rồi?”

“Nào có thời gian rồi đâu ? Nó cũng rất bận rộn. Tôn tử ta mới nhiễm phong hàn, rất phiền toái, căn bản không rời người được.”

“Nha, nhiễm phong hàn ?” gã sai vặt thực chú ý nghe.

Mất thấy hai người đứng ở cửa nói liên miên, lẳng nhẳng không dứt, vị khách kia không còn kiên nhẫn để chờ, hẳn có ý khụ vài cái thật lớn, thô lỗ xen mồm nói: “Uy, các người nói nhanh chút có được không ? Còn có người chờ muốn vào gặp đại phu xem thế nào.”

Gã sai vặt áo xanh nghe thấy nhưng không ngừng lại, cũng không ngẩng đầu lên, vẫn kính trọng đối với cụ bà nói tiếp: “Có nặng lắm không ? Bệnh trạng thế nào ?” đúng là không đem vị khách cao lớn hung hãn kia để vào trong mắt.

“Uy, uy !” Vị khách kia trong cơn giận dữ, động thủ một phen đẩy ra người bệnh, muốn kéo gã sai vặt không nghe thấy gì đi, “Có nghe thấy ta nói chuyện không? Mau mau đuổi người này đi, mang ta đi vào gặp đại phu.”

“Không được !” có người đột nhiên thốt ra.

Kết quả, cư nhiên là gã sai vặt đứng ở cửa cùng vị khách thần bí trăm miệng một lời. Hai người trao đổi một cái liếc mắt.

Chỉ thấy người nọ có một đôi mắt sáng ngời, khí phách khó có thể che dấu, lập tức gã sai vặt liền ngăn cả người.

Nháy mắt một cái, ai cũng không thấy rõ động tác của gã sai vặt áo xanh, chỉ thấy ngân quang chợt lóe, tên thị vệ hung ác thô lỗ bỗng nhiên gầm rú như heo bị mổ, “Người làm cái gì? Cút ngay cho ta.”

“Người xác định còn muốn hô to gọi nhỏ như vậy ?” gã sai vặt áo xanh trả lời thần nhiên.

Mọi người tập trung nhìn, ai nấy đều dọa đến ngây người.

Chỉ thấy một cây ngân châm thật dài để ở cổ họng tên thị vệ, giữa trời chiều, châm dài lóe ra ánh sáng bạc, châm đã hơi đâm vào da. Chỉ cần tay cầm châm thêm một chút sức lực, người này sẽ biết không còn cách nào để lớn tiếng hô quát bất luận kẻ nào.

Lúc này ác nhân lại lớn mật, không còn hung hãn nữa, giọng hãn nhỏ lại, “Ta, chúng ta chỉ muốn gặp Liễu đại phu”

“Xem đại phu, có thể bá đạo như vậy sao ? Có chuyện gì chậm rãi nói.” Gã sai vặt vẫn là ngữ điệu không gợn sóng bình bình nói.

“Dạ, dạ. Tiểu ca nói được là được.” Ngay cả xưng hô đều sửa lại, hẳn khăn trương quay đầu về phía chủ tử liếc mắt một cái, “Thiếu gia của chúng ta là người này.”

Mọi người đều quay đầu lại nhìn một chút cái người kêu “Thiếu gia”.Chỉ thấy vị thiếu gia kia vẫn như cũ, vẫn là bộ dáng ưu nhân xem diễn.

“Cắm châm vào đi, mỗi châm xuyên qua rồi, còn có thể nói chuyện không?” Tiếng nói trầm thấp giống như khiêm tốn thỉnh giáo, cư nhiên một chút cũng không để ý tính mệnh của tùy tùng.

“Thiếu gia !” tiếng khóc thét của thị vệ như mỏ heo vang lên, thân mình trắng kiện cùng sợi dây cung giống nhau, động một chút cũng không dám động, chỉ sợ tay gã sai vật này run lên, hôm nay hẳn liền chuẩn bị tang lễ.

“Hay là thôi đi, hẳn cũng nóng vội quá.” Lão phụ ốm yếu ở bên cạnh mặc dù mới vừa rồi bị đẩy ra ngoài một phen, giờ phút này nhin không được mở miệng cầu tình, hoàn hảo dò hỏi, “Vị đại ca này, quý phủ có ai không khỏe? Tìm đại phu trở về xem bệnh, phải không?”

“Dạ, dạ.” Thị vệ như được đại xá, liên tục đồng ý, “Là lão gia, lão gia của ta.”

“Ta đã sớm nói, bệnh của lão già đó không thể cứu được, cho dù tìm được Hoa đà tái thể cũng vô dụng. Làm gì phải vất vả như vậy? Làm không tốt còn phải bồi thường mạng nhỏ của chính mình.” Thiếu gia hẳn thật đúng là nói mất, chậm rãi nói.

“Vô luận như thế nào, thử trước nói sau.” Tên thị vệ hung ác hiện nay lại thay đổi tính, trong khẩu khí nghe được lo lắng, đối với gã sai vật cầm ngăn châm khép nép nói: “Vị tiểu ca này, ta hiểu tội rồi, chớ trách móc nữa. Thật sự là lão gia nhà ta bệnh nặng, danh y kinh thành nhiều lần đến xem đều không hề khỏi sắc, làm tại hạ thập phần nóng vội. Nghe nói Liễu y quán ba đời học y, gia tộc còn có người vào Thái y quán, y thuật kỹ càng, thế mới mạo muội đến thỉnh giáo.”

“Nhưng mà người ta muốn đóng cửa.” phía sau có tiếng nói trầm thấp xen mồm.

“Ta biết, ta biết.” Thật là, cho dù không đồng tình thì thôi, thiếu gia còn muốn cản. Hiện nay cũng không quản được nhiều như vậy, thị vệ gấp đến nỗi hôi đây đầu, khẩu khí càng thêm khiêm tốn, vội vàng khấn cầu nói: “Nhiều chỗ phiền toái, sau nhất định báo đáp. Vị tiểu ca này xin thương xót, giờ cao đánh khê, mang chúng ta đi gặp Liễu đại phu.”

“Sớm một chút nói dễ nghe như vậy, không phải là không có việc gì sao?” gã sai vật nghe xong, thế mới rút châm lại, chậm rãi thu vào trong lòng, thần nhiên nói, “Ta chính là Liễu đại phu. Vào trong nói chuyện.”

Nhắc tới dung mạo của gã sai vật thấy thế nào cũng không giống đại phu, cái phòng này thoạt nhìn cũng không giống y quán. Nếu như bình thường người ta, có mấy cái bàn tròn, mấy cái ghế, trên tường còn có bình hoa, bên trong còn cắm vào mấy cái rễ cây dùng để làm thuốc không biết tên nha. Mặc dù nhà không phải chỉ có bốn bức tường, bất quá cũng đủ mộc mạc.

Chỉ có hai cái ghế gỗ sơn thủy điều dài đặt song song dựa vào tường, mặt gỗ bóng loáng trong như gương, xem ra đã để cho vô số bệnh nhân đợi khám bệnh ngồi qua, mới miễn cưỡng có điểm giống y quán.

“Ngồi đi. Thứ lỗi ta không mời hai vị uống trà, nơi này không phải quán trà.” Dẫn khách nhân đi vào, vị “Liễu đại phu” này tự đi đến bàn nhỏ gần cửa sổ, thu thập sách vở mở ra trên bàn.

“Có phải đại phu ở bên trong hay không. ...” đại hán tùy tùng chưa từ bỏ ý định, vào cửa còn quay trái quay phải, nhìn xung quanh bên trong, hy vọng tìm thấy một đại phu có vẻ lão thành, tin cậy.

“Không cần tìm, vị này thật sự chính là Liễu đại phu.” Một gã sai vật đi theo phía sau bọn họ tiến vào, hảo tâm giải thích. Một mặt đốt đèn, một mặt còn thấp giọng nhắc nhở, “Có cái gì muốn thỉnh giáo thì mau nói. Đừng lãng phí thời gian của đại phu.”

“Ai lãng phí thời gian của ai?” uy hiếp vừa qua, đại hán vũ phu lại bá đạo trừng mắt, trách cứ nói, “Ngươi có biết ta là ai, lão gia nhà ta là ai không? Mao đầu tiểu tử, nói chuyện khách khí chút!”

“Ngươi mới là người phải nói chuyện khách khí!” Liễu đại phu giương mắt, một đôi mắt ngoan cố, mưu lược lóe lóe.

Trong lòng tùy tùng vừa động, nãy rậm nhậm lại.

Mới nãy ở ngoài trời chiều không thấy rõ lắm, giờ phút này có ánh sáng của đèn đuốc, mới thấy đại phu này chẳng những trẻ hơn, hơn nữa mặt trái xoan, mắt hạnh, diện mạo mặc dù không tính là xinh đẹp, lại thập phần thanh tú thoát tục, rõ ràng là hạng nữ lưu!

Nữ đại phu không phải chưa từng nghe qua, nhưng tất cả đều là xem bệnh cho những phụ nhân đau đầu, khí huyết không thuận, giúp an thai đỡ đẻ, căn bản không đủ trình độ nhận danh hiệu danh y. Lúc này, hẳn càng thêm mất lòng tin.

“Một nha đầu trẻ tuổi như ngươi, thật sự có thể chẩn đoán chữa bệnh? Đừng có trêu chọc người hồ đồ.” Hẳn không khách khí thẳng thắn nói, một đôi mắt to như chuông đồng cổ chừng chét nặng, “Mau mời Liễu đại phu thật sự xuất hiện đi. Ta có thể nói cho ngươi, lão gia của chúng ta là đương kim cửu vương gia, vị trước mặt ngươi này, là tiểu vương gia..”

“Nha.” Liễu đại phu lên tiếng, nhưng bộ dáng không có kinh hoàng hoặc kính sợ. Nàng liếc mắt nhìn nam tử ở một bên một cái.

Nguyên lai vị này chính là con trai trưởng của Cửu vương gia từng làm mưa làm gió kinh thành - Nhạn Cận Thần. Toàn kinh thành đều biết việc nhà âm ỉ của Cửu vương gia, lúc trước giận chó đánh mèo không muốn đưa con này, ai biết nhiều năm sau, vương gia gần đất xa trời, còn phải kéo cái mặt già nua cầu con duy nhất trở về.

Chỉ thấy bảo bối tiểu vương gia này nhàn hạ khoanh tay đứng thẳng, từ khi tiến vào không mở miệng ra, chính là bản thân nhàn nhàn đánh giá khắp mọi

nơi. Tất cả mọi người đều biết chuyện mẹ đẻ Nhạn Cận Thần đến từ Bắc Thái oa quốc, cho nên đáng người hấn phá lệ cao lớn uy vũ, ngũ quan khác hẳn nhân sĩ trung thổ. Lúc này vừa thấy, quả nhiên không sai. Mũi hấn lại rất cao, thậm chí hơi hơi cong. Mày rậm mắt to không nói, màu sắc cặp mắt so với người thường hơi nhạt, thập phần đặc thù.

Liễu đại phu còn đang đánh giá hấn, tùy tùng vương gia thấy thế, thừa cơ xen mồm, “Thấy rõ chưa, tiểu vương gia chúng ta cũng cực quan tâm bệnh của lão gia, đặc biệt đến thỉnh giáo, người không thể lại lặt lọng với chúng ta.”

“Không phải chuyện này. Ta chỉ muốn đi Lục Xuân lâu bên cạnh tìm cô nương uống rượu, vừa vận gặp người vội vội vàng vàng, tò mò nên đi theo nhìn xem mà thôi.” Nhạn Cận Thần lạnh lạnh nói, “Không nghĩ tới là tìm đại phu, không phải tìm việc vui. Cái gọi là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, xem ra vương gia thật sự sắp không được.”

Nói thân phụ hấn như thế, khẩu khí không khỏi rất lạnh bạc, rất vô tình. Nhưng Nhạn Cận Thần một chút cũng không khí thế.

“Thiếu gia, người....” tùy tùng kinh hãi. Nghẹn họng nhìn trần trời, giống như người bị mắc xương cá, cố gắng khụ đến kinh thiên động địa, mặt mày đỏ bừng, “Khụ, khụ, khụ...”

“Bảo Trụ, lấy trà tới cho vị đại gia này uống.” Liễu đại phu tuy còn trẻ tuổi, nhưng rất trấn tĩnh, nàng chỉ thản nhiên dặn dò.

Trà đến, thị vệ thành thật không khách khí tiếp nhận một bát to, há mồm uống hết.

Vừa quất xong, ngừng ho, cổ họng không ngứa, còn lạnh lạnh rất thoải mái, thị vệ có điểm báai phục, không khỏi mở miệng hỏi, “Này, đây là trà gì?”

“Pha kim bạc thảo. Thời gian này thời tiết thay đổi, người ho khan rất nhiều, y quán mỗi sáng sớm pha rất nhiều để bệnh nhân uống. Người muốn uống một chén nữa hay không? Uống nhiều vào, không cần khách khí.”

“Vậy thì thêm một chén.” Thị vệ dường như thật sự đem y quán thành quán trà, thành thật không khách khí.

Liễu đại phu tự tay rót trà cho hấn uống, phẳng phất như trước đây có thân thích. Quả nhiên lương y như từ mẫu.

Sau đó nhìn hấn uống trà, đại phu mới chậm rãi bồi thêm một câu: “Dù sao trà này không dùng cũng vớt đi, để lâu hương vị cũng hỏng rồi, giống như nước thiêu. Nếu người không uống hết, Bảo Trụ cũng phải đổ đi.”

Lời này vừa nói ra, thị vệ lúc trước cảm kích uống một hớp trà lớn, lúc này mới phun ra.

Nàng, nàng, nàng.....cho người ta uống nước thiêu?

Bảo Trụ nhin cười, nhưng Nhạn Cận Thần lại chịu không được, hấn cất tiếng cười to. Tiếng cười to đến điếc tai. Đôi mắt kì dị lóe ra hào quang.

“Hôm nay đi theo giúp vui là đúng, nơi này so với Lục Xuân Lâu còn vui hơn.” Hấn vừa nói vừa cười, chủ giải thêm lời không thể hiểu nổi.

Lấy y quán so với kỹ viện? Này không khỏi rất khó nghe.

“Miệng chó phun không ra ngà voi, tốt nhất là im miệng lại.” đại phu tuy còn trẻ nhưng cũng không dễ bắt nạt, giọng nói nàng mang theo phản kích, “Có chuyện gì mau nói, Cữu vương gia có cái gì không ổn?”

“Hấn cả người chỗ nào cũng không ổn” ngược lại bộ dáng Nhạn Cận Thần lúc trước nhàn hạ không lo lắng, giờ lại nhiệt tâm hỏi, “Dùng lời nói không rõ ràng, ta thấy, không bằng người đến vương phủ nhìn một chuyến. Phải xem, nghe, hỏi, bắt mạch mới có thể kiểm chứng, không phải sao?”

Chuyển biến này tới thật đột nhiên, bộ dáng mới rồi rõ ràng là chuyện này không liên quan đến mình, giờ phút này lại thay đổi thần thái?

Nhìn biểu tình kinh ngạc của mọi người, Nhạn Cận Thần nhếch miệng cười.

Công bố đáp án..

“Ta muốn Liễu đại phu nhìn bộ dáng tức chết của vương gia.”

Liễu Lục Phi đương nhiên không đáp ứng. Ở trong y quán có rất nhiều việc, đâu có thể bỏ người bệnh nói liền không đứt đoạn, đi hầu hạ vương gia cái gì cũng không thiếu? Tiếp bọn họ đến làm ầm ĩ một lần, xem như tính nhẫn nại dùng hết, nàng liền đem chuyện này quăng đến sau đầu, căn bản không quan tâm.

Không nghĩ tới mới không quá vài ngày, Nhạn Cận Thần lại tới nữa.

Nhưng mà lần này là nghênh ngang đến. Đại kiệu màu xanh đỉnh đỏ hai cán, bốn người nâng, bốn con ngựa cao to bước đi như bay, rêu rao khắp nơi, có tình lại chọn thời gian buổi sáng ầm ĩ nhất, dọc theo đường đi hấp dẫn vô số ánh mắt tò mò của mọi người, khe khẽ nói nhỏ.

Cổ kiệu dừng lại, màn xe vén lên, một người cao lớn uy mãnh thông dong hạ kiệu. Cho dù áo gấm, lưng thắt ngọc, cũng không che lấp được khí phách hấn phát ra.

Y quán cũng là nơi người đến người đi, nhưng tất cả đều là lão phụ ốm yếu. Thấy hấn xuất hiện, đều mở to mắt trời chết nhìn Nhạn Cận Thần, trong ánh mắt mang ba phần kính sợ.

‘Oa!’ thậm chí có trẻ con bị dung mạo đặc thù của nam tử này làm sợ tới mức khóc lớn lên

“Đừng khóc, đừng khóc. Bảo Trụ, lấy hai gói mặt đào ngâm cho Nguyên Quan ăn.” Liễu Lục Phi một bên xem bệnh, một bên trấn an oa nhi khóc to, mắt đảo qua trăm việc, lạnh lùng liếc Nhạn Cận Thần trừng mắt một cái.

“Liều đại phu, biệt lai vô dạng?” Nhạn Cận Thần thoải mái hàn huyên, bộ dáng một chút cũng không lo lắng bệnh nặng của cao đường phụ lão, dường như là đặc biệt tới tìm nàng nói chuyện phiếm.

“Hôm nay trong số có đến bốn mươi người, nếu Nhạn công tử muốn xem bệnh, trước phải lấy số..” Bảo Trụ lấy bài tử xuất hiện, ân cần tiếp đón.

“Phi, phi, phi, miệng người nói chuyện không sạch sẽ, thiếu gia chúng ta thân thể cường tráng, một chút việc cũng không có, ai muốn cái miệng không sạch sẽ của người rửa ngài sinh bệnh?” nguyên lai kiểu phu cũng kiêm thị vệ cùng chó săn, nghe Bảo Trụ vừa nói, lập tức đứng lên mắng rung trời.

Mắng vài câu, Nhạn Cận Thần liền ngăn cản. Hấn lạnh nhạt nói, “Im mồm cho ta.”

Bọn thị vệ ngoan ngoãn cầm miệng, mắt hồ vẫn giận như cũ không cam lòng trừng Bảo Trụ nhỏ gầy. Bảo Trụ lè lưỡi, không dám hỏi lại.

Nhạn thiếu gia tuy rằng không khách khí, nhưng chưa từng đối với Bảo Trụ hô to gọi nhỏ. Tuy rằng như thế, Bảo Trụ vẫn sợ hấn, bởi vì, bởi vì...

Bởi vì sao, cũng không nói lên được. Nhạn thiếu gia tựa hồ trời sinh uy phong.

“Ta không phải đến xem bệnh.” Nhạn Cận Thần mặc dù lười biếng nói với Bảo Trụ, nhưng kỳ thật là giải thích với Liễu đại phu, khẩu khí còn rất ôn hòa.

“Không phải đến xem bệnh, vậy đi ra ngoài cho ta.” Kết quả Liễu đại phu cũng không chịu thua, ngay cả đầu cũng không nâng, không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách với người cao to đứng ở cửa.

Tất cả mọi người đổ một ngụm khí lạnh.

“Lương y như từ mẫu, làm sao lại đuổi ta?” vị thiếu gia này nói đi nói lại, đều là một câu này.

“Nếu người thực xem thấy thuốc như cha mẹ như người nói, thì phải kêu ta một tiếng nương a.” Liễu đại phu lạnh lùng nói.

“Có thể kêu, nhưng gả cho lão cha già nhà ta, không bao lâu sẽ thủ tiết. Người không sợ sao?” Nhạn Cận Thần tuyệt không để ý, lạnh lạnh cười nói.

“Ai muốn gả cho lão cha của người?”

“Không phải người muốn ta gọi là ‘nương’ sao?” Tiểu vương gia hỏi lại.

Liều đại phu lắc đầu, không hề muốn đấu võ mồm với hấn, “Hôm nay ta không rảnh, đừng đến làm phiền ta.”

“Được thôi, ta đây an vị chờ ở chỗ này. Dù sao Lục Xuân Lâu buổi trưa mới mở, hiện nay các cô nương còn đang rửa mặt chải đầu.”

Hấn thật sự ngồi xuống một đầu ghế, chờ tới nay đến tiệm rượu.

Hấn thoải mái, nhưng vốn tất cả mọi người chờ ở ghế dài đều kinh hoàng nhảy dựng lên, mọi nơi vội vàng chạy trốn, không ai dám cùng hấn sóng vai mà ngồi.

Liều đại phu chắc một tiếng, mày liễu cau. Trên mặt trái xoan thanh tú, tất cả đều là không hồn giận.

Người này thật phiền toái, mặt dày mày dạn đến làm gì? Cũng không tin hấn thật sự vì lo lắng bệnh tình Cửu vương gia nên đích thân đến mời thầy thuốc, còn mời đến ba lần!

“Rốt cuộc người muốn làm cái gì? Thái y quán có đến trăm đại phu, vì sao không đi tìm bọn họ?”

“Không được, không được.” Có người lắc đầu, “Ồ thái y quán, y thuật cũng không tệ. Vạn nhất bọn hấn diệu thủ hồi xuân, trị được bệnh của cửu vương gia thì làm sao bây giờ?”

Liều đại phu mày mặt nhăn càng sâu. Nàng cứng đờ, một lúc lâu sau mới đông cứng hồi đáp, “Người không muốn bệnh hấn chuyển tốt cũng dễ dàng thôi, ta kêu Bảo Trụ đưa người vài đồng thạch tín.” (đại phu ới đại phu.)

“Không được. Vậy không phải giết cha sao?” Nhạn Cận Thần cười dài nói.

“Này cũng không được, kia cũng không xong, rốt cuộc người muốn thế nào?” ngữ khí Liễu Lục Phi rõ ràng không kiên nhẫn.

“Ta cũng không biết.” Nhạn Cận Thần vẫn là tác phong thoải mái, tựa hồ rất đắc ý chính mình có thể chọc được Liễu đại phu “Chính là nghi ngờ có

bệnh khó chữa, cho nên mới đến tìm đại phu thôi.”

Bọn họ thoải mái nói qua nói lại, mọi người bên cạnh nghe xong sắc mặt trắng bệch. Một lời nói khích động truyền ra ngoài, đều là họa sát thân! Cho dù Nhạn Cận Thần không sợ, làm sao mà Liễu đại phu sắc mặt cũng không đổi đi theo hấn bịa chuyện?

Đến phụ nhân trung niên chờ xem bệnh ngồi bên cạnh đại phu, nghe thế, thân thủ nhin không được kéo kéo góc áo của nàng, thấp giọng khuyên nhủ, “Đại phu, đừng nhiều lời với hấn, chuyện này không phải là chuyện đùa. Nếu người nói sai cái gì.”

“Là nha, Liễu đại phu, vạn nhất người không xem bệnh, bảo chúng ta tìm ai xem bệnh bây giờ?”

“Đại phu trong kinh thành người người đều cao ngạo vô cùng, thu phí lại nhiều, toàn xem bệnh cho quan to, quý nhân, chỉ có người nguyện ý chiếu cố tiểu dân chúng ta.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Nhất thời, âm thanh ca ngợi trong phòng vang lên, mọi người đều biểu đạt cảm tạ với Liễu đại phu.

Trong lúc ca ngợi không dứt, có người đột nhiên cười nhạt, lại đột ngột phát.

“Ha !” Nhạn Cận Thần nở nụ cười, bất quá là mang đậm ý tứ hàm xúc trào phúng, tuyệt không thật tình, cười đáp, “Thực sự khó có như vậy, tốt như vậy?”

“Đương nhiên.”

“Một chút cũng không sai.”

“Một khi đã như vậy.” hấn cố ý kéo dài thanh âm, cố ý nói: “Xem ra, không thành vị kỳ tài có một không hai, diệu thủ hồi xuân*, nhân tâm nhân thuật đến vương phủ ra tay, thật là xin lỗi mọi người.”

Mọi người vừa mới huyền não sôi trào nghe xong, đột nhiên yên tĩnh. Hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều hiện lên cảm thụ quỷ dị không ổn.

Cái này.gọi là đâm lao phải theo lao.Hảo ý của mọi người bị hấn uốn éo như vậy, hoàn toàn sai lầm rồi.

“Không phải mọi người cùng đề cử sao? Ta thuận theo dân tình, nghe theo ý kiến các vị.” khuôn mặt anh tuấn thâm thúy thủy chung nhận nhạo mình cười, thật sự là có bao nhiêu châm chọc, là có bấy nhiêu châm chọc.Làm cho người ta nhìn thấy trong mắt, nghe vào trong tai, tựa như có thứ gì nghẹn trong lòng, khó chịu muốn chết.

Con hổ lười biếng ý trên địa bàn của mình, thư thư phục phục nhìn tiểu dân liên can tay chân luống cuống.

Kinh thành thật ngu xuẩn. Từ quan to đến tiểu dân phổ phưong, người người đều sợ chết, chỉ cần lớn tiếng liền sợ tới mức tè ra quần. Nhạn Cận Thần khôi phục thân phận tôn quý, từ mấy ngày nay cho tới giờ, đều nhìn mọi người khúm núm chán đến nhất phát xuất thế, nhị phạt thẳng thiên..

“Người hoàn toàn không đề cử sao?” Tiếng nói thanh thúy lạnh nhạt đánh vỡ yên lặng, bình bình truyền tới, “Ta nói lại lần nữa, nếu muốn xem bệnh thì đi đăng ký, không có việc gì thì đi ra ngoài. Muốn tìm người nói chuyện phiếm, thỉnh dời bước đến Lục Xuân lâu cách vách. Rõ ràng chưa?”

Tầm mắt hai người thẳng tắp gặp nhau. Đôi tuấn mục lóe ra ý cười quỷ dị, đôi song phượng khác trong suốt thẳng thắn, mặc dù không lợi hại, nhưng cũng không chút nào lùi bước e ngại. Yên lặng nghênh thị trước mặt, không tránh không né.

Chính là ánh mắt như vậy, gọi lên hứng thú của Nhạn Cận Thần, làm cho hấn nhin không được muốn trên chọc.

Diệu thủ hồi xuân: ý nói thầy thuốc tài giỏi, có thể chữa được bệnh nặng.

Bạn đang đọc truyện *Minh Châu Ám Dầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Sau một lát, con hổ chán đến chết nhún vai. “Đây là lệnh đuổi khách sao ?”

“Đúng.” Thanh thúy gọn gàng, không chút nghĩ ngợi trả lời.

Nhận Cận Thần nhẩn mày, lại nhìn nàng một lát.

“Được rồi, ta đây liền nghe theo lệnh của thầy thuốc, đi Lục Xuân Lâu.”

Tới bất ngờ, đi cũng bất ngờ. Nhận Cận Thần không hề nhiều lời, đứng dậy rời đi. Trước khi đi, còn bỏ lại một câu : “Đại phu, ngày mai tái kiến.”

Sau khi thân ảnh cao lớn của hấn biến mất, tùy tùng cũng đi, nhất thời, trong phòng nhỏ trống trải im lặng rất nhiều.

“Liều đại phu.....” Bảo Trụ chạm vào người Liều đại phu, buồn rầu lo lắng nhỏ giọng hỏi, “Như vậy được sao ? Nhận công tử lại phiền nhiễu...”

“Đừng để ý đến hấn, hấn chính là nhảm chán, tìm việc vui mà thôi, không phải thật sự muốn tìm phiền toái.” Bộ dạng Liều đại phu phục tùng liêm mực, bắt đầu xem bệnh.

Không hổ là đại phu, nói hai ba câu liền trúng ổ bệnh của Liều Lục Phi.

“Tìm việc vui, sao không trực tiếp đi đến Lục Xuân Lâu cách vách ?” Bảo Trụ thì thảo tự nói.

Nghe vậy, Liều Lục Phi lại không tự giác nhú nhú mày.

Lạ nha, vì sao không đi kỹ viện hay quán rượu, ngược lại suốt ngày chạy tới y quán nhàn rỗi? Điểm này, nàng cũng nghĩ không thông.....

Mới sáng sớm, Liều y quán im ắng, cửa đóng chặt.

Lẽ ra Liều đại phu như mọi khi, không chải đầu cũng rửa mặt xong, chuẩn bị mở cửa xem bệnh, hôm nay cũng là như vậy.

Quả nhiên, dị thường khác xa tinh thần phấn chấn mọi ngày, Liều đại phu còn trầm lặng ở trong phòng.

“Đại phu, sao người còn ở đây? Không tới trước y quán đi?” Bảo Trụ đi qua cửa phòng Liều Lục Phi, nhin không được dừng lại, kinh ngạc hỏi.

“Tự nhiên ta không muốn đi.” Liều Lục Phi xem thường, “Có đi, giờ này còn có thể ở chỗ này sao ?” vô nghĩa, hết chuyện này đến chuyện khác

“Kìa, hôm nay không xem bệnh sao ?”

“Bộ đáng ta giống như có thể xem bệnh sao ?” Nàng tức giận hỏi lại, mắt tròn trắng lằn nữa.

Chỉ thấy Liều Lục Phi cuộn thân mình, nửa nằm nửa ngồi ở gian ghế ngoài phòng ngủ. Cả người như không có xương cốt, cũng không có máu, một bộ như sắp rã ra.

Bảo Trụ thấy thế, ở trong lòng suy tính một chút. Ân, là “thời điểm kia”

Làm cô nương thật là phiền toái, hàng tháng luôn có vài ngày đau đến chết đi sống lại, hấp hối, ngay cả Liều đại phu anh minh thần võ cũng không ngoại lệ.

“Vậy hôm nay đại phu nghỉ ngơi đi. Ta ra ngoài treo biển không làm việc.” Nói xong, trên khuôn mặt thanh tú trẻ con của Bảo Trụ xẹt qua một tia sầu lo, “Chỉ sợ Nhận công tử lại đến cửa nháo....”

“Đóng cửa nhanh là được, nếu hấn xông vào liền đuổi ra.” Đáng tiếc lời nói ngoan cố nhưng hữu khí vô lực, không có chút khí thế.

“Nhưng...” Bảo Trụ nghĩ nghĩ, vẫn hạ quyết tâm nói, “Nhận công tử tác phong không tốt, trừ bỏ đại phu, bên ngoài không ai dám cùng hấn nhiều lời. Ta sợ ngăn không được, hấn sẽ, hấn sẽ....”

“Hấn sẽ như thế nào?” Liều Lục Phi hỏi lại

Thấy Bảo Trụ ngại lời, nàng mới nói: “Ngươi cũng không nói được đúng không ? Hấn hai ba ngày lại đến, được một thời gian, mỗi lần đều là khua môi múa mép rồi đi, ta mới không tin hấn có thể làm gì. Huống chi, quốc có quốc pháp, kinh thành chẳng lẽ là nhà hấn mở hay sao?”

Tiểu dân phổ phùng đều nói giỡn, cho hấn ném mùi thất bại. Người ta họ Nhận, nhưng chỉ có tiểu vương gia là hàng thật giá thật, thậm chí toàn bộ kinh thành cùng thiên hạ là của Nhận gia bọn họ, lời này tuyệt không giả.

Nhưng nhìn Liều đại phu mặt mày âm đạm, ủ rũ không phấn chấn, nói mấy câu sắc mặt liền trắng bệch, Bảo Trụ cũng không nhẫn tâm tranh luận, lập tức lắc đầu, xoay người bước đi.

“Đại phu, ta đi đằng trước lấy được liệu, giúp người đun canh thuốc ăn bổ máu.”

“Vô dụng, dù dùng không biết bao nhiêu thuốc, lại ăn mấy con gà, căn bản không hiệu nghiệm, đừng lãng phí này nọ. Nói ra thật sự là nên vứt chiêu bài đi.....A, đã quên, cha là lang băm, chiêu bài đã sớm bỏ đi.”

Cổ họng tuy có khí lại vô lực, nhưng ngữ điệu lại che dấu bất mãn cùng oán khí. Bảo Trụ quay đầu, muốn nói nhưng lại thôi, nhìn nàng đầy lo lắng.

“Ta biết ngươi muốn nói gì.” Liễu Lục Phi phát phát tay, không kiên nhẫn nói, “Ngày đó nếu không quảng bằng chứng, đưa cho người sẽ tốt lắm. Sur phụ ngươi có nói qua, đúng không?”

Bảo Trụ cũng không phải muốn nhắc tới cái này, nhưng giờ phút này hắn cũng không nhịn nữa, chỉ là lão khí hoành thu thở dài, “Sur phụ ta, không phải là cha của Liễu đại phu sao?”

“Đúng vậy. Đường đường là đại danh thủ quốc gia, lại còn nói ra những lời lẽ sai trái, quả thực giống như thôn phụ không thể chấp nhận. Bao nhiêu năm nghiên cứu sách thuốc đều để cứu người già, khó trách là lang băm, vĩnh viễn không thể thay đổi.”

“Liễu đại phu!”

“Được rồi, ta không nói nữa.” nàng nhăn mặt, hiển nhiên vì thân thể cực không khỏe, “Không có việc gì để nói, ta muốn nằm một chút. Hôm nay nếu có người bộc phát bệnh nặng, liền...”

“Ta sẽ kêu bọn họ đi tìm đại phu khác.” Bảo Trụ vỗ ngực cam đoan, “Đại trưởng phu nên chiều cố nữ tử, đại phu, người đừng lo lắng.”

“Đủ rồi, nhanh đến đằng trước đi.”

Vừa đến đằng trước, mới đem cửa mở.

Quả nhiên! Một thân ảnh oai hùng ở ngoài cửa nhàn hạ. Thật sự lại tới nữa!

“Hôm nay không xem bệnh sao? Tại sao không có nghe nói?” Nhan Cận Thần dùng ánh mắt có thể dọa tiểu hài tử khóc, hắn vừa giương mắt nhìn, Bảo Trụ liền khiếp đảm lui vào trong cửa.

“Đại phu... Ân... bị bệnh nhẹ”

Nhan Cận Thần còn tưởng chính mình nghe lầm, mày rậm cong lên, kinh ngạc hỏi lại, “chính mình là đại phu, còn có thể sinh bệnh?”

“Đại, đại phu cũng là người, tất nhiên sẽ sinh bệnh.” Bảo Trụ bị ánh mắt của hắn nhìn đến sợ hãi, vội vàng bỏ lại một câu: “Hôm nay không mở cửa xem bệnh, mời Nhạn, Nhạn thiếu gia trở về.”

Phanh! Cửa gỗ rất nặng nhanh đóng lại.

Bảo Trụ một mặt bước nhanh tránh ra, một mặt còn nói thầm trong lòng. Nhạn thiếu gia này thật sự là tà môn, tuy rằng cảm y ngọc đới, bộ dáng quý công tử, nhưng mày rậm trên khuôn mặt kia quả thực vẫn rất dọa người. Cũng chỉ có Liễu đại phu lá gan lớn, chưa bao giờ sợ Nhạn thiếu gia.

Nói thầm thì nói thầm, rất nhanh quay đầu thuận thực lấy mấy thứ dược liệu, biết rõ Liễu Lục Phi sẽ không cảm kích, hắn vẫn mang qua.

Trong khuê phòng Liễu Lục Phi không có kính hoặc đồ ăn vặt, sát tường chỉ có một cái hỏa lò.

“Đại phu, ta đến giúp người nấu canh thuốc..”

“Ta sớm nói với ngươi không cần..”

Đang nói, hai người đột nhiên im lặng. Bởi vì khóe mắt đều thấy một bóng dáng.

Vừa quay đầu, liền cùng nhau nghẹn họng nhìn trần trời. ánh mắt bọn họ quý dị giống nhau, đều ở trên người nam nhân cao lớn vô thanh vô thức xuất hiện ở cửa phòng

“Ngươi ngươi ngươi. Ngươi vào bằng cách nào?” Bảo Trụ chỉ hắn hỏi, cảm sắp rơi xuống.

“Không có ai nói cho các ngươi biết, ta trước kia là kẻ trộm sao?” Liễu Lục Phi một bộ thoải mái, tựa vào cạnh cửa, một đôi mắt ung lười biếng đánh giá Liễu Lục Phi, “Như thế nào, thầy thuốc không thể tự chữa? Làm đại phu còn bệnh thành bộ dáng thế này, thật đúng là nên vứt đi.”

“Ánh mắt nào của ngươi nhìn thấy chúng ta treo chiêu bài?” Liễu Lục Phi chống đỡ nói. Cho dù không có lực, vẫn chống đỡ phản kích, “Dù sao không chiêu bài, không phải ngu quỷ xà thần cũng suốt ngày tới cửa sao....”

“Ngu quỷ xà thần, đây là đang nói ta sao?” bộ dáng hắn tuyệt không để ý.

“Đúng.” Nàng hữu khí vô lực nói

“Đại phu không có chuyện gì, chỉ là cần nghỉ ngơi.” Bảo Trụ ở một bên phí công giải thích. “Mời Nhạn thiếu gia trở về, có chuyện gì muốn nói, có thể để lần khác nói sau hay không?”

Ánh mắt Nhan Cận Thần vẫn như cũ, quán quanh trên người nàng, gắt gao nhìn thẳng, “Ta chưa thấy qua đại phu sinh bệnh, thật mới mẻ, ta muốn xem nhiều một chút.”

“Cũng không phải hát hí khúc khiêu vũ, nhìn cái gì?” Biết rõ người này sẽ không đi, Liễu Lục Phi cố nén thân mình chưa khỏe, đứng dậy muốn đi, “Người không đi, ta đi.”

Bỗng nhiên choáng váng sau đó là kim tinh bay loạn đầy trời, thân mình lung lay sắp ngã..

Ngay sau đó, đã bị hai tay cứng rắn như sắt tiếp được.

“Thật sự y quán hôm nay không xem bệnh? Đại phu không có chuyện gì, chỉ là cần nghỉ ngơi sao?” Tiếng nói trầm thấp bên tai nàng vang lên, xác nhận.

Nàng nhắm chặt mắt, dùng sức nuốt nước miếng, cố gắng nhìn xuống từng đợt sóng muốn nôn. Vô lực đáp lời, chỉ gật gật đầu.

“Như vậy người không có bệnh nhân đến xem bệnh. Nhân cũng là nhân, hẹn ngày không bằng đúng dịp, theo ta đến vương phủ một chuyến đi.”

“Người..”

“Nhận thiếu gia.”

Bảo Trữ không kịp ngăn cản, thấy hoa mắt, Liễu đại phu đã bị Nhận thiếu gia cướp đi!

Người này, thật đúng là thô phi!

Ngựa là ngựa vô cùng tốt, thuật cưỡi ngựa của Liễu Lục Phi cũng vô cùng kĩ càng, một đường thúc ngựa chạy nhanh như bay, lại như giẫm trên đất bằng. Mới một lát, đã từ Vạn An phường ở phía nam thành đi đến phủ vương gia ở Đông thành.

Cát bụi mù mịt, ra lệnh một tiếng, vó ngựa lập tức dừng lại. Không hổ là tuần mã ngàn dặm.

Liễu Lục Phi bị nâng xuống ngựa, hai chân mới đạp, mở miệng ra, không chút khách khí ới trên người hấn!

Hảo một tên Nhan Cận Thần, không né không tránh, đứng tại chỗ tùy ý nàng giẫm.

“Người...” Liễu Lục Phi sắc mặt trắng bệch, ngay cả giọng nói đều hỗn hển, vẫn giãy giụa. Miễn cưỡng phun ra vài chữ, “Xứng đáng!”

Nhan Cận Thần đợi nàng phun xong rồi, cởi áo khoác màu chàm ra, tùy tay để bên cạnh. Ngoại sam kia tuy nhìn bình thường, nhưng giá trị đủ cho một nhà bốn người ăn ba tháng, giờ phút này thành một đồng vãi thối!

“Đứng được sao? Không bằng để ta ôm người.” Miệng hấn cười một cách mờ ám.

Người gác cổng nghe tiếng chạy ra, nhóm phó dịch đều đứng ở cửa, trơ mắt nhìn bọn họ, Liễu Lục Phi cho dù chặt đứt chân cũng muốn tự mình đứng.

Sau khi ới ra có chút thoải mái, nàng lại có thừa sức, đẩy ra thân người nọ giả vờ hảo tâm đến nâng nàng, lạnh lùng nói, “Buông!”

“Đừng khách khí như vậy, dù sao người cũng đến xem bệnh cho lão vương gia, có thể nào không giúp khách quý đâu?” Nhan Cận Thần ngoài miệng thực khách khí, động tác lại không như vậy, cánh tay trắng kiện vẫn ở sau lưng nàng, mãnh liệt nắm eo nhỏ của nàng.

Hấn quả thực giống như lò lửa, toàn thân phát ra nhiệt độ cao, theo sau lưng nàng truyền đến. Hơn nữa áo quần mỏng manh, hấn là dã nhân, thấy nhiều người nhìn liền cởi áo khoác, hai người tiếp xúc cảm giác không khỏi quá mức thân thiết, làm cho đầu nàng vốn đã choáng váng lại thêm hỗn loạn, khó chịu muốn há mồm ra ới nữa.

“Người....rốt cuộc....muốn làm cái gì?”

“Đã nói nhiều lần rồi, mời người đến xem bệnh. Lúc trước đều nói y quán nhiều bệnh nhân đến xem lắm, hôm nay người không còn cách nào thoái thác nữa đúng không?”

“Ta cũng đã nói rất nhiều lần, rõ ràng có thể tìm được rất nhiều đại phu khác...”

“Đã đến đây, không bằng vào nhìn xem.” Nhan Cận Thần nhiệt tâm nói, một mặt đã muốn nửa nâng nửa đẩy đem nàng vào vương gia phủ to lớn.

Nói là muốn nàng đến xem bệnh, nhưng sau khi bị nắm vào cửa, lại đem Liễu Lục Phi một đường đưa đến phòng tiếp khách phía đông nghỉ ngơi. Tiếp theo, hạ nhân như nước chảy ra trận, trà nóng, điểm tâm, cái gì cần đều có, trà nhân sâm, canh tổ yến không hiểu vì sao nói đến là đến, còn có tỷ nữ xinh đẹp đem khăn nóng thơm ngào ngạt đến để nàng lau mặt, lấy gương giúp nàng chải đầu..

Thật vớ vẩn, nàng lớn như vậy chưa từng được người ta hầu hạ qua! Liễu Lục Phi quay đầu trừng tỷ nữ so với nàng còn nhỏ hơn vài tuổi, để phòng hỏi, “Các người....muốn làm cái gì?”

“Thiếu gia phân phó phải đón tiếp Liễu đại phu cho tốt nha.” Tiếng tỷ nữ trả lời giống như tiếng ca hát, trên tay cũng không ngừng, chải đầu, lau mặt, dâng trà, điểm tâm, thật sự náo nhiệt.

“Đội chút” nàng bị phiền đến độ đau đầu, “Thiếu gia...các người đâu? Gọi hẳn ra nói chuyện.”

“Thiếu gia đi thay quần áo, áo khoác không biết tại sao lại bị dơ.”

“Đúng vậy, còn có mùi nữa! Đáng tiếc cho cái áo khoác thêu không tước kia.”

Không phải người đem áo khoác của thiếu gia các nàng làm dơ, cũng chính là người ngồi ở chính giữa đại sảnh, trước mặt mọi người sao? Liễu Lục Phi có điểm chột dạ, nghẹn lời.

Cũng bởi vì Liễu Lục Phi đối xử với hạ nhân đều phi thường khách khí, lại nói, Thái y quán ở trong hoàng cung bất quá cũng chỉ là hạ nhân cao cấp thôi, hạ nhân chỉ là nghe lời làm việc, nàng biết rõ chưa xót gian khổ trong đó. Đối với nhóm tỷ nữ, người hầu tác uy tác phúc có cái gì tốt mà điều vô dương oai?

Cho nên thật nhẫn nại ngồi ở chỗ hạ nhân bài bố, vẫn nhìn đến khi Nhan Cận Thần thay đổi áo quần sạch sẽ xuất hiện, mới đem cả bụng tức giận bộc phát trên người hẳn.

“Người làm cái gì vậy? Không có vương pháp sao? Muốn bắt người là bắt người?” Một đôi mắt tròn vo trừng trừng, đằng đằng sát khí.

Nhan Cận Thần mỉm cười. Đôi mắt cao thấp tuần tra nàng. Ân, sắc mặt tốt hơn nhiều, cũng có khí lực nể nang chủ nhân, đây mới là bộ dáng nàng nên có. (thêm một ng' thích tự ngược)

Ngẫm lại cũng thật tốt, cho dù Liễu Lục Phi cùng hẳn không quen biết, nàng vẫn là đại phu, nếu thật sự sinh bệnh, bắt nàng đến vương phủ, có hữu dụng gì đâu?

Nhưng nhớ đến nàng lúc trước nhăn mày, bộ dáng suy yếu tái nhợt, lay động trí nhớ âm u ở sâu trong đáy lòng Liễu Lục Phi hẳn. Nhất thời xúc động không thể ức chế. Hẳn luôn luôn làm việc theo bản năng, muốn thì cướp lấy, muốn làm cái gì thì làm cái nấy..

Khi nàng còn giận hẳn, hẳn còn tại chỗ nhấm nuốt một cỗ xúc động khó có thể giải thích, trong khoảng thời gian ngắn, phòng khách lặng như tờ.

Tĩnh tĩnh Liễu Lục Phi vốn không hay mất bình tĩnh. Nhìn thấy hẳn giống như không thấy, hiểu rất rõ tình hình hiện tại phát cáu cũng vô dụng. Mắt thấy thân hình vạm vỡ đứng ở cửa không tính mở miệng giải thích, bộ dạng “ta đã bắt người đến đây rồi, người có thể làm gì được ta.” giống như thổ phi của hẳn, đáy lòng thâm thò dài.

Tú tài gặp kẻ vô học, chính là như vậy. Tú tài đành phải tự nhận xui xẻo.

“Quên đi, không nhiều lời với người.” Nàng nói ngắn gọn, “Lão vương gia đâu? Dẫn ta đi nhìn xem.”

Lão vương gia quả thực bệnh không nhẹ.

Buổi chiều, mặt trời trên cao lóe ra nhiều tia sáng, phòng lão vương gia vẫn âm u như cũ. Cửa sổ đóng chặt, màn gấm căng ở hai bên phủ tầng tầng, đồ dùng bằng gỗ từ đàn chất đầy thành kiện, trên kệ đầy những vật trang trí quý giá, lẽ ra phải trắng lè, giờ phút này thoạt nhìn lại vô cùng thâm trầm.

Giường gấm ở sâu trong phòng, lão vương gia gầy đến da bọc xương đang chớp mắt mê man. Hô hấp có mùi hôi của mủ, hiển nhiên là cổ họng có đàm. Liễu Lục Phi tuyệt không để ý, tinh tế đánh giá khuôn mặt của lão nhân, tay cẩn thận cảm những nếp nhăn đầy mặt kia, nhìn một thời gian, thậm chí cúi xuống, đặt mũi hít hít, còn nghiêng tai lắng nghe hô hấp.

Nàng chậm rãi như vậy đến hết thời gian uống một chén trà, mới rời giường bệnh.

Hạ nhân thấy đại phu sắp rời đi, liền đi qua muốn buông màn, lại bị Liễu Lục Phi ngăn lại, “Đừng buông, trước tiên cứ để gió lùa một thời gian.”

“Nhưng là lúc trước Thôi đại phu có dặn dò, phong hàn không thể lại bị cảm lạnh.” Người hầu có điểm gờ ngác

Liễu Lục Phi cười lạnh, “Phong hàn cái gì? Có bệnh phong hàn nào trị nửa năm còn không hết? Thôi đại phu ở đâu?”

Người đã tìm đến đây, một phen son dương hồng, hai tóc mai đều trắng. Thôi đại phu ít nhất cũng sáu mươi tuổi, hẳn trùng cô gái nhỏ nhỏ thu hút phía trước, giận dữ hỏi, “Tiểu nha đầu nhà người, dám nghi ngờ chẩn đoán của ta?”

Tiếng nói ôn nhu không nhanh không chậm, nàng từ từ trả lời, “Không có, chỉ là có chút vấn đề muốn thỉnh giáo; vương gia ban đêm có ho không? Ngày thường có thở hắt hắt không? Dùng thuốc gì, lại uống bao lâu?”

Đại phu chính là đại phu, sắc mặt như khi hỏi chẩn bệnh, con mắt sáng toát ra thần sắc không thể mạo phạm. Tuy là hạng nữ lưu, bộ dạng lại tinh tế văn nhược, thần thái có chút thông minh cùng rộng lượng. Đừng nói Thôi đại phu, đứng xem người bị hỏi, Nhan Cận Thần đứng rất xa còn nhìn không được muốn nhìn chăm chú nhất cử nhất động của nàng, tâm mắt không dời ra được.

Trong lúc hỏi qua Thôi đại phu, đám người tổng quản trong vương phủ đều bị Liễu Lục Phi mời vào đứng một bên trong thư phòng. Nàng lấy giấy bút, ở bàn trước cửa sổ viết ra chẩn đoán của mình cùng phương thuốc. Vừa viết vừa nghĩ, thần sắc ngưng trọng, viết viết ngừng ngừng.

Nhan Cận Thần liền tiến vào, tùy ý dựa vào cái bàn rộng thùng thình được điêu khắc từ gỗ hoa lê, một mặt xem nàng viết chữ, một mặt mở miệng trêu

chọc như nói chuyện phiếm

“Như thế nào? Không chịu được nữa? Còn lại bao nhiêu ngày?” miệng còn rất khẩn cấp.

“Ta không có kiêm chức thầy tướng số, làm sao biết còn bao nhiêu ngày.” Nàng trả lời ngắn gọn, ngay cả đầu cũng không nâng.

“Như vậy.....rất cuộc là có chuyện gì?”

Liễu Lục Phi ngẩng đầu, biểu tình thân nhiên, ngữ khí cũng thân nhiên, giải thích, “Lão vương gia không phải đơn thuần thờ hỗn hển. Tuổi tác lớn nên thân mình hơi suy yếu một chút, thời tiết thay đổi dẫn đến hen suyễn. Bất quá, hẳn là trong lòng có ứ đọng không phát, tác động đến, khí huyết xúc động, khó trị tận gốc.”

Nhan Cận Thần cười nhạt, “Lão già này, còn chưa đủ thanh nhàn hay sao? Có cái gì mà quyền thế, tiền tài của ông ta giải quyết không được? Nếu ngay cả ông ta cũng có buồn bực trong lòng, vậy tiểu dân phố phường, người buôn bán nhỏ không phải tất cả đều nên mua khối đậu hủ đâm đầu mà chết để quên đi.”

Liễu Lục Phi nhíu nhíu mày, khẩu khí chuyển lạnh nhạt, “Ta chỉ là đại phu, nhìn thấy cái gì nói cái đó. Lão vương gia có chuyện phiền lòng, nên hỏi người mới đúng, người làm gì nghĩ ngợi ta?”

“Ta chỉ là..”

“Thô phi dám đem người cướp đến đây, còn ý mạnh bắt ta xem bệnh. Xem đúng bệnh, lại không tin lời nói của ta.” Liễu Lục Phi càng nói càng giận, “Các người đứng thật là ‘quý nhân’ thích làm khó người khác! Đại phu không những hát hí khúc cho người nghe, còn phải chọn lời các người thích mới lọt vào tai? Cho dù không tin, ta sớm nói qua, các hạ có thể thỉnh cao, cao minh khác...khụ, khụ..”

Nói nói, nàng nói một hơi đến cuống cuồng ho cả lên.

Thấy nàng ho vất vả, Nhan Cận Thần vỗ nhẹ lưng của nàng, giúp nàng thuận khí. Một mặt, ngoài miệng còn không ngừng tha người, trêu chọc nói: “Người xem xem, bệnh này hay là chuyển qua người người đi, đến lúc đó lão vương gia chứng ho còn không chữa khỏi, bản thân người đã ho đến chết trước.”

“Khụ khụ...miệng chó...phun..không ra...ngà voi!..” nàng gian nan vừa ho vừa nói.

Tổng quản vội vàng dâng trà lên, nghe vậy, chỉ có thể ngậm ngốc tại chỗ, không dám tiến lên.

Tiểu vương gia thất lạc nay phục hồi thân phận hi nộ vô thường, hơn nữa bản tính hoang dã khó thuần, hết thấy quy phạm lễ pháp ở trong mắt hắn đều không có, ngay cả lão vương gia đều không có biện pháp. Hạ nhân giống gần vua như gần cọp sợ hãi, ở trước mặt Nhan Cận Thần, cả thờ cũng không dám thờ.

Vậy mà, Liễu đại phu lại tuyệt không sợ, thậm chí dám ở trên đầu con hổ nhỏ lông. Rốt cuộc là ít tuổi không hiểu chuyện, hay là không biết sống chết, hay là...

Hơn nữa, tiểu vương gia đối với Liễu đại phu, lại là vẻ mặt ôn hòa đến thế!

“Vì sao không bưng trà lại đây?” Nhan Cận Thần quay đầu hỏi. Tổng quản bị ánh mắt sắc bén đảo đến, trong lòng đột nhiên nhảy dựng, da đầu dựng lên đưa trà nóng qua.

Sau khi uống mấy ngụm trà, Liễu Lục Phi cuối cùng thuận khí, ho cũng tạm thời dừng lại. Bất quá nàng vẫn chống đầu, hai tròng mắt nhắm thật chặt. Hít thở thật sâu mấy hơi, được một lúc lâu sau, mới một lần nữa trợn mắt đề bút, tiếp tục đem đơn thuốc chưa xong viết tiếp.

Nhan Cận Thần không hề âm ỉ nàng, dựa vào một bên, im lặng xem nàng viết. Một đôi mắt lóe ra hào quang kì dị theo nhất cử nhất động của nàng, ngay cả một chút chi tiết nhỏ cũng không tha.

Sau khi viết xong, nàng cũng không để ý đến hắn, ngoắc Thôi đại phu lại, tự mình thuyết minh chẩn đoán của nàng.

“Lão vương gia thờ hỗn hển liên tục, theo cách ngài nói, ngày nhẹ đêm nặng. Ta thấy tay chân ông ấy trong trẻo nhưng lạnh, mạch trì vô lực, đây là hàn suyễn. Muốn bỏ bệnh hàn suyễn, ngài dùng tác kê, trầm hương, ngũ vị tử*, hạnh nhân cũng không sai. Ta bỏ thêm hai loại, chính là tô tử cùng bạch tiền.”

Thôi đại phu liên tục gật đầu

Liễu Lục Phi dừng lại, suy nghĩ một lát sau, mới cẩn thận tiếp tục nói, “Bất quá chỉ đủ trị được phần ngọn, không thể trị tận gốc. Lão vương gia mạch tượng ứ đọng, căn bản là bị chèn ép, trong lòng buồn phiền. Nếu trước tiên không bỏ được buồn phiền trong lòng, tâm tình cõi mờ, dùng được mới có công hiệu.”

“Àn, điều người nói theo suy nghĩ của ta cũng không sai.” Thôi đại phu vuốt râu, chần chờ nói, “chẳng qua, muốn giải quyết tâm sự của lão vương gia...”

Đang nói, ánh mắt của mọi người trong thư phòng, không hẹn mà cùng dò, dò về hướng Liễu Lục Phi.

Tất cả mọi người trong vương gia đều biết, lão vương gia quan tâm, chính là hương khói không có ai kế tục. Thật vất vả con mới trở lại, nhưng mắt thấy chính mình gần đất xa trời, đừng nói cháu nội, ngay cả con dâu cũng chưa thấy bóng dáng, cả ngày thấy Nhan Cận Thần dạo thanh lâu, kỹ viện, lão vương gia làm sao không vội ?

Nhan Cận Thần lại cố tình làm trái ý, căn bản không thể khuyên nhủ, trời biết hắn cố ý làm ra chuyện gì để chọc giận lão vương gia. Cũng khó trách lão vương gia buồn bực như vậy.

“Nhìn ta làm cái gì ? Ta cũng không phải đại phu.” Quả nhiên, Nhan Cận Thần vẫn một bộ lười biếng, tuyệt không đem chuyện sống chết của lão tử để trong lòng.

“Mọi người nhìn người, nhìn nguyên nhân.” Liễu Lục Phi một đôi mắt xanh trong như ngọc bích nhìn thẳng Nhan Cận Thần, lão khí hoành thu nói, “Ta thấy lão vương gia phiền lòng, khẳng định là người làm. Người hảo hảo nghĩ lại đi.”

Lời này vừa nói ra, đừng nói là người khác, ngay cả Nhan Cận Thần đều ngạc nhiên nhìn nàng.

Rốt cuộc tiểu nữ tử này nghĩ mình là ai ? Cứ nhiên dùng khẩu khí giáo huấn ấu đệ nói chuyện với hắn !

“Hiện nay người có thể lớn tiếng ? Lúc trước là ai cùng mèo bệnh giống nhau, ngay cả khí lực để nói chuyện cũng không có ?”

Liễu Lục Phi không kiên nhẫn, “Người có thể đừng làm phiền ta nữa được hay không ? Khi bắt ta đến xem bệnh, cũng không nghĩ đến ta cũng là bệnh nhân, lúc này lại giả hảo tâm làm cái gì ?”

Nhan Cận Thần nghe vậy cười ha ha, cười đến điếc tai. Trong đôi mắt hắn phảng phất có ánh sáng màu vàng toát ra, tràn đầy ý cười.

“Khó có thể gặp được đại phu uyên bác như người, ngay cả tật xấu của ta đều nhìn đến nhất thanh nhị sở.” Nhan Cận Thần cố ý nói, “Xem ra kiên trì của ta thật đúng ? Đúng rồi, có người ở đây, lão già này sống thêm được mấy ngày, tất cả đều là công lao của ta.”

Lúc này, Liễu Lục Phi ngay cả đáp lời cũng lười, chính là lờ đi một cái.

Tổng quản ở một bên xem bọn hắn trò chuyện vui vẻ, lá gan cũng lớn chút, nhìn không được cũng ham vui muốn chụp cái miệng ngựa, cười theo nói: “Đều là công từ ít quan tâm lão gia..”

Đột nhiên, tiếng cười bỗng im bất. Tựa như có người đem cung tên lắp vào cung mà bắn, thư phòng lập tức lâm vào một trận yên lặng làm người ta rét run.

“Ta cùng đại phu nói chuyện, đến lượt người xen mồm sao?” Sau một lúc lâu, Nhan Cận Thần chậm rãi phun ra một câu, mắt liếc tổng quản một cái.

Cứ như vậy, tổng quản liền cảm thấy toàn thân từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân đều lạnh, phảng phất như chạm vào tội lớn ngập trời. Ngực khí Nhan Cận Thần lạnh, đôi mắt càng lạnh hơn, lạnh tựa như một cây kiếm, có thể đâm thủng người.

Tổng quản không tự chủ được lùi ra sau từng bước, lại từng bước.

Thôi đại phu ở một bên cũng không dám đáp lời, rất sợ một câu chưa nói được, đã chọc giận Nhan Cận Thần, hậu quả..... không thể tưởng tượng nổi.

Nhan Cận Thần vừa quay đầu lại, đã gặp một đôi mắt sáng vẫn như cũ nhìn thẳng hắn, giương giương khóe miệng, “Sao thế, không quen nhìn ta quản giáo hạ nhân ?”

Hảo một cái Liễu Lục Phi, không nhanh không chậm trả lời: “Việc riêng của quý phủ, ta không có quyền xen vào. Chẳng qua, ở trước mặt người ngoài giáo huấn gia phó, có chút hẹp hòi.”

Tổng quản, Thôi đại phu đều đổ một ngụm khí lạnh. Liễu đại phu trong đầu toàn nghiên cứu sách thuốc, thành con một sách. Có người nào nói chuyện thẳng như vậy ? Tiểu vương gia nếu động thủ, tát một cái, đại khái có thể đem nàng xua đến tây thiên đi ngắm hoa.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Nhan Cận Thần vẫn không tức giận với nàng. Hắn lạnh lạnh nói, “Phải không ? Quy củ trong kinh thành thật nhiều, chúng ta từng làm ăn trộm, không hiểu điều đó.”

“Chuyện người từng là ăn trộm là chuyện nhiều thể diện, muốn hai ba ngày lại lấy ra khoe chác ?” nàng không cho là đúng, “Nếu không hiểu, người có thể học nha. Hỏi nhiều người, xem nhiều sách là được.”

“Được, vậy làm phiền đại phu chỉ giáo.”

Ngũ vị tử: đây là một loại thuốc của trung hoa, có vị chua, tính ấm, nước sắc kích thích hô hấp qua tác động trực tiếp lên hệ thần kinh trung ương

Chương 3

Cái gọi là có một sẽ có hai, tiền lệ đã mở, không thể thoát khỏi.

Liễu Lục Phi thật không có nhiều sức để kháng cự, nàng bình tĩnh tiếp nhận rồi đến Vương phủ xem bệnh. Cách vài ngày liền đến xem bệnh một chuyến, nhìn bệnh của lão vương gia.

Động tác của nàng thật nhanh chóng, không chút nào ướm át bản thủ. Mỗi lần đều chỉ đến một canh giờ, xem bệnh xong rồi đi, đối với Vương phủ tráng lệ không chút nào tò mò hoặc lưu luyến, ngay cả nước trà cũng không uống, giữ nàng ăn cơm hoặc điểm tâm, căn bản nàng không nghe thấy, nếu không sẽ thẳng thắn cự tuyệt, “Ta còn có bệnh nhân, đi trước một bước.”

“Làm phiền Liễu đại phu, thỉnh dừng bước một chút, thiếu gia của chúng ta dặn phải đưa thù lao.” Tổng quản không theo kịp cước bộ nhanh chóng của Liễu Lục Phi, hấn ở phía sau phỉ công kêu.

Liễu Lục Phi ở dưới mái hiên dừng lại. Vốn một chân đã bước ra, lại thu hồi.

“Trả thù lao sao ? Làm ta tưởng.” Đôi mắt vui mừng chớp chớp, còn suy nghĩ một lát, ngoài dự đoán của mọi người đáp, “Vậy tốt lắm, tính toán rõ ràng. Ta đến một lần, muốn mười hai lượng bạc.”

Tổng quản đỏ mặt ngượng ngùng. Đây không phải là công phu sư tử ngoạn sao ! Thôi đại phu thường trú trong phủ, người ta là từ Thái y quán đến, kinh nghiệm từng trải so với nàng phong phú nhiều lắm, nhưng lương tháng mười lăm bạc, có thể tính tương đương hậu đãi. Nàng đến một chuyến mười hai bạc ? Mười lượng bạc đã đủ chi phí một nhà bốn miệng ăn nửa năm !

“Mười.mười hai ?” tổng quản giật mình hỏi lại.

“Đúng. Như thế nào, Vương phủ không muốn trả ? Hay là không trả nổi ?”

“Không, không phải, cái này....” Trần tổng quản ứa mồ hôi lạnh, bởi vì bạc trên người không đủ. Hấn vội vàng nói, “Thỉnh Liễu đại phu chờ, ta sẽ nhanh quay lại.”

Tổng quản vội vàng đi lấy tiền, Liễu Lục Phi đứng trước kiệu ngoài sân chờ bạc của nàng. Gió nhẹ thổi, tóc đen nhẹ bay lên, tuy rằng áo thanh đạm vấy vãi, nhưng thân ảnh cao vút thật phần hấp dẫn người, kiệu phu trước sân đều nhìn thẳng nàng.

Đột nhiên, nhóm kiệu phu tất cả đều cúi đầu, hoặc là nhìn chỗ khác, không dám nhìn Liễu đại phu nữa. Nguyên nhân là hấn, tiểu vương gia đi ra.

“Ta vừa nghe thấy được, tính tình ngươi thật xảo trá. Mười hai ? chỉ sợ ngươi làm việc không biết mệt mỏi.” tiếng nói trầm thấp còn mang chút ý cười, tuy nói như thế, nhưng hấn căn bản không cần.

Vừa nghe thấy thanh âm của hấn, trong lòng Liễu Lục Phi đột nhiên nhảy dựng. Người này luôn lén lút, bất thành linh xuất hiện bên cạnh nàng ! Thật sự là, làm ăn trộm tốt hơn.

“Chính là mười hai bạc, mất hứng trả tiền, có thể thỉnh cao minh khác.”

“Ai nói, chỉ sợ ngươi không có giới hạn thôi.” Vừa nói, Nhạn Cận Thần vừa dùng tay cân nhắc tiểu kim nguyên bảo đưa cho nàng, “Chứng này đủ cho ngươi đến vài lần không ?”

Liễu Lục Phi không chút khách khí tiếp nhận, “Ta đại diện Liễu y quán cảm ơn ngươi.”

“Ngươi lấy nhiều như vậy làm cái gì ? Lo đồ cưới ?”

Thuận miệng nói giong một câu, lại làm Liễu Lục Phi không biết nên nói cái gì, không thể đáp lễ. Dù cho nàng bề ngoài bình tĩnh, y thuật cao minh tới đâu, dù vậy vẫn là cô nương trẻ tuổi nha !

“Không nói lời nào ? Thật là lo đồ cưới ?” Nhạn Cận Thần cúi đầu nhìn nàng, ngạc nhiên nói, “Ta nghĩ trong đầu ngươi chỉ có sách thuốc, cũng không nghĩ đến nam nhân bao giờ. Không nghĩ tới, vẫn muốn gả ?”

Cái này càng tệ hơn, cổ của nàng, bên tai đều như lửa đốt nóng dần lên.

Làm sao lại không nghĩ đến nam nhân ? Mấy ngày gần đây, nếu hấn không xuất hiện trước mặt nàng, thì cũng xuất hiện trong óc nàng. Người cao ngựa lớn, lại ngang ngược, muốn xem nhẹ hấn cũng không xong !

Những lời này muốn nói như thế nào ? Không thể nói ra a.

Cho nên lập tức vẫn là lấy bất biến ứng vạn biến, làm như không nghe không thấy, nàng ngấm hán liếc mắt một cái, “Ta đi trước một bước, còn có bệnh nhân chờ ta trở về xem.”

“Phải không ? Ta với ngươi cùng đi. Ta vừa vặn muốn đến Lục Xuân Lâu đi dạo”

Liễu Lục Phi cười nhạt, “Lần nào ngươi cũng nói như vậy, nhưng mỗi lần đều đến y quán của ta ngồi, khiến cho con gái nhà lành, tiểu hài tử đến lão nhân trong lòng run sợ, vẫn là tỉnh táo lại đi.”

“Ta muốn ngồi xong rồi sẽ đi, làm gì mỗi lần đều đuổi ta..”

“Liễu đại phu ! Liễu đại phu !” tổng quản vội vội vàng vàng chạy lại, gấp đến độ giọng đều lớn, vừa gọi vừa chạy qua, “May mà ngươi còn chưa đi, chứng suyễn của vương gia lại tái phát.”

Liễu Lục Phi vừa nghe, không nói hai lời, lập tức quay lại hướng phòng lão vương gia nằm, bước nhanh mà đi.

“Lúc trước rõ ràng thấy ngủ ngon giấc, không biết vì sao, đột nhiên phát suyễn.” Tổng quản đi theo phía sau nàng, vừa đi vừa báo cáo.

Đến phòng vương gia, quả nhiên nghe được tiếng khò khè, tiếng ngáy vang, giống như tiếng gió thổi qua lò lửa. Lão vương gia gầy yếu mặt đã trương lên thành màu đen, thoát nhìn thập phần dọa người.

“Đám lung !” Liễu Lục Phi vừa thấy, lập tức hạ lệnh ngắn gọn, “Hắn bị đám chèn lại, không thờ nổi, làm cho hắn ho đống đàm này ra !.”

Hạ nhân hầu hạ bên cạnh lập tức lên giường găm, theo chỉ thị của Liễu Lục Phi, nâng lão vương gia ngồi dậy, bắt đầu đám lung. Lão vương gia mắt chỉ mở một đường, ánh mắt đục ngầu, không lâu sau, tròng trắng mắt vừa lật, lại hôn mê.

Mắt thấy lão vương gia một hơi cũng không thở, ngay cả môi cũng tím lại, Liễu Lục Phi cũng lên tháp, một tay nắm hai quai hàm, một mặt kêu, “Đám ! Dùng sức đám !”

Phù một tiếng, một ngụm đàm được ho ra, rớt trên tay Liễu Lục Phi. Nàng không có chút cảm giác, thậm chí còn dùng ống tay áo bao ở ngón tay, vói vào trong miệng lão vương gia, đem đàm còn thừa đào ra.

Ngay cả hạ nhân cũng không làm việc dơ bẩn này, còn nàng ngay cả mặt cũng không đổi sắc. Ở trong mắt nàng, chỉ có một việc đó là cứu người.

Cuối cùng, tiếng ngáy như gió thổi qua lò lửa kia cũng thấp lại, hô hấp lão vương gia dần bằng phẳng, sắc mặt cũng hơi chuyển.

Nhận Cận Thần ở một sườn khác của giường găm, vẫn im lặng giống như tượng, đem hết thấy chuyện này thu vào trong mắt.

Hắn luôn luôn nghiên cứu nàng, từ lần đầu tiên thấy nàng cho tới bây giờ.

Sau một trận rối loạn, được Liễu Lục Phi chăm sóc xong, lão vương gia lại lần nữa mơ màng ngủ, hơi thở mặc dù yếu nhưng cũng không thở gấp nữa.

Liễu Lục Phi cũng thở dài nhẹ nhõm, khi dặn dò hạ nhân xong đang muốn rời đi, thì đã bị móng vuốt điều hầu của Nhận Cận Thần quắp lấy, chế trụ con gà con, sau đó lôi kéo một đường, đem nàng kéo tới căn phòng ở phía tây.

“Ta đã nói ra, lần này ta không tính toán cái gì, ta cũng không để ý, mau cho ta trở về !” nàng đối với Nhận Cận Thần bá đạo tập mãi cũng thành thói quen, vẫn nhìn không được bất mãn, muốn oán giận vài câu, “Ngươi vì sao lần nào cũng như vậy, mỗi lần đều phải dùng sức sao ? Sợ người khác không biết ngươi từng làm thô phi ?”

“Ta từng làm ăn trộm, không phải thô phi.” Nhận Cận Thần lạnh lạnh trả lời, “Trên người ngươi mang đầy đàm của bệnh nhân chạy loạn nơi nơi, không chê bẩn sao ? Ngươi không cần, thì người qua đường cũng sẽ để ý. Ta là vì suy nghĩ thay cho người qua đường.”

Liễu Lục Phi cười nhạt, “Ngươi vì người suy nghĩ, thật là ngạc nhiên. Ta đã rửa tay qua.”

“Quần áo thì sao ? Dù sao cũng phải thay.”

Nàng cao thấp đánh giá dáng người cao lớn khôi ngô của hắn, cố ý nói “Chẳng lẽ ngươi có quần áo cho ta thay ? Nhìn không ra tiểu vương gia uy phong lẫm lẫm, ngày thường còn mê nữ trang, thực ngạc nhiên.”

Nhận Cận Thần đương nhiên không đứng yên để bị kích thích. Hắn không nói một lời rời đi. Sau khi quay lại, đưa quần áo cầm trên tay cho nàng.

“Không phải chứ, ngươi thật sự có nữ trang ?” Liễu Lục Phi hồ nghi tiếp nhận, “Hay là, ngươi đi mượn nha hoàn nào một bộ quần áo ?”

Khi vừa mở ra, Liễu Lục Phi biết chính mình đã đoán sai.

Ngoại sam này màu sắc sáng sủa đẹp đẽ, cổ tay áo vạt áo đều thêu đầy hoa văn phiền phức đa dạng. Tuy rằng bề ngoài có chút quá hạn, nhưng vải dệt, màu chỉ thêu vẫn sáng như cũ, hiển nhiên là dùng loại vải thượng đẳng dệt nên.

“ Là của nương ta.” Hấn thân nhiên giải thích, “ Năm đó lão già bị ma ám, làm rất nhiều quần áo cho bà, bắt quá chưa mặc đã chết.”

Đơn giản mấy câu, đã kể ra tình cảnh năm đó.

Lão vương gia từng sủng ái diễm nữ của oa quốc. Lúc đó, mỹ nữ xinh đẹp làm bạn bên người vương gia, hai người còn sinh ra đứa con là Nhạn Cận Thần...

Chuyện đã cũ, nay, diễm nữ sớm qua đời, lão vương gia cũng gần đất xa trời, thân thể ốm đau. Mà năm đó, con trai trưởng của vương gia, đã đi qua thiên sơn vạn thủy, vẫn nhớ tới chuyện trước đây.

Nhìn di vật của mẫu thân, hấn nhớ tới cái gì ? Trong cặp mắt đẹp lạ lùng kia, lóe ra cái gì ? Liễu Lục Phi nghiên cứu hấn, lần đầu tiên phát hiện, cũng có người nàng nhìn không ra, nghĩ không ra.

Thấy nàng chăm chú nhìn mình, Nhạn Cận Thần cười cười, cố ý nói, “ Ngươi mặc quần áo của nương ta, không phải ta thật sự nên kêu ngươi một tiếng nương ?”

“ Ta không mặc.” nàng đem áo trả lại cho hấn, “ Đây là di vật của nương ngươi, ta không thể động đến.”

“ Thay đi, trong phủ còn có vài rương.” Hấn không chút để ý nói, “ Quần áo trang sức trong phòng nương tất cả đều còn, đã bao nhiêu năm, toàn phủ tro bụi.”

“ Cha ngươi.năm đó hấn rất sủng ái nương ngươi.”

Nhạn Cận Thần trầm mặc một lát, sau đó đột nhiên hỏi, “ Ngươi tựa hồ thật thích lão vương gia?”

Đây là ở đâu nói đến ? Liễu Lục Phi choáng váng một lát, hỏi lại: “ Ngươi nói cái gì ?”

“ Nhìn bộ dáng ngươi chăm sóc hấn, so với Tổng quân đã ở trong phủ ba mươi năm còn chu đáo cẩn thận hơn. Hơn nữa, ngay cả đàm đều không chút nào sợ hãi, tự tay giúp hấn lấy...”

“ Lương y như từ mẫu, nhìn tiểu hài tử của mình bị đàm chèn, có người làm cha mẹ nào lại chần chờ ?”

Hấn lại trầm mặc. Khuôn mặt có chút yên tĩnh, có chút quyết đoán. Bất tri bất giác, Liễu Lục Phi nín thở, chờ hấn mở miệng.

“ Cũng không hấn.” tiếng nói của hấn cực thấp, “ Năm đó sau khi nương ta mất, lão già hận không thể chôn ta chết cùng. Ta nhiễm phong hàn, thời điểm ta nằm ở trên giường hết rét run lại nóng, còn nghe thấy Lưu Tổng quân chuyển đặt mệnh lệnh của lão vương gia, nói không thỉnh đại phu cho tiêu tấp chúng.”

Liễu Lục Phi nghe, không tự chủ được nắm chặt vài sa tanh mềm mại trong tay.

Về mặt của hấn, khẩu khí đều thực bình thường, giống như nói đến việc bóc vỏ tỏi vặt lông gà. Nhưng theo những điều học được ở y quán, theo quan to quý nhân chạy đến chạy đi, gia phó đều là những kẻ ‘ chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng’. thật sự nghe được ? Nhìn cũng có thể thấy. Có thể tưởng tượng năm đó một đứa nhỏ sau tang của mẫu thân, chẳng những không ai an ủi chăm sóc hấn, còn bị phụ thân bỏ mặc, hạ nhân khi dễ, có bao nhiêu khó khăn.

“ Ách, sau thì thế nào ?” thấy hấn không nói nữa, Liễu Lục Phi nhìn không được truy vấn.

“ Sau lại, ta bỏ đi.” Nhạn Cận Thần nhìn nàng liếc mắt một cái. Đột nhiên, mắt nhú lại, toát ra khí thế đặc hữu của hấn, cùng chút tà khí mỉm cười, “ Ngươi hỏi nhiều như vậy làm cái gì ? Ngươi đau lòng cho ta ?”

Thuận miệng trêu đùa, lại đổi lấy nàng thật sự trả lời, “ Đúng vậy.” Hai mắt tròn tròn, nháy cũng không nháy nhìn hấn.

Nàng cũng những nữ tử hấn từng thấy không giống nhau. Mặc kệ là mỹ nữ Bắc Mạc, danh môn khuê tú kinh thành, thậm chí là kỹ nữ nơi thanh lâu, đều không có cỗ khí chất đặc thù của nàng.

Vì sao ? Là vị thuốc tự nhiên trên người nàng sao ? Hay là...

“ Cuối cùng ta cũng biết, vì sao ngươi lãnh khốc đối với hạ nhân vương phủ như thế.” Nàng tự nói tiếp “ Ngươi tuy rằng về mặt xấu, mỗi lần đến y quán đều làm người sợ, nhưng cũng nói lại, ngươi cũng không cho ai xem sắc mặt, đối với Bảo Trữ cũng rất khách khí. Nói như vậy, ngươi cũng là người ân oán rõ ràng.”

“ Không hổ là đại phu, toàn nói đúng.” Nhạn Cận Thần cười cười, ánh mắt đột nhiên sắc bén, “ Nói là ân oán rõ ràng, không bằng nói có cừu tất báo, tuyệt không khoan dung. Như thế nào, sợ sao ?”

“ Không.” Câu trả lời của nàng lại làm hấn kinh ngạc. Liễu Lục Phi còn nói, “ Bởi vì ta cũng là người như vậy. Ăn miếng trả miếng. Đây không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao ?”

Một thiếu nữ miệng lại nhiều nghĩa khí như vậy, nghiêm trang nói, không khỏi buồn cười. Nhưng lại nghĩ đến khi bọn họ mới gặp mặt, Liễu Lục Phi bắt

thình lình chế trụ bảo tiêu... Không dùng sức, mà dùng sự khéo léo. Nàng thật thông minh, làm cho tâm người ta không thể không bội phục.

Nhưng Nhạn Cận Thần vẫn nhìn không được muốn trêu chọc nàng, “Phải không ? Khẩu khí còn rất lớn. Hôm nay lão vương gia làm ô uế quần áo của ngươi, ngươi muốn hấn đền như thế nào ?”

“Người bệnh cũng không có ý thất thổ. Bọn họ đang ốm đau, không tính toán gì hết.” nàng nhấc tay cầm quần áo, “Huống chi ngươi cầm quần áo đến cho ta mượn, phụ sai còn từ, xem như cho qua.”

“Ai muốn giúp hấn ? Hấn thiếu ta cùng nương, chết mười lần cũng không xong.”

Bị ý hấn sâu sắc trong giọng nói của hấn chấn động, Liễu Lục Phi mở to mắt nhìn hấn.

Trong lòng Nhạn Cận Thần cũng cả kinh. Nhiều năm qua cứ ngỡ rằng nhần nhĩ, cũng không dễ dàng nói ra miệng thừa nhận hấn ý sâu sắc, ở trước mặt nàng, lại như hạ thủy lưu bản nói ra.

Xem ra, cặp mắt kia thật có ma lực, hoặc là, vị thuốc trên người nàng kỳ thật là mê hồn hương ? Câu dẫn mọi người quên đi chính mình, đem mọi chuyện nói ra.

Nàng ? Mê người ? Có làm hay không, ngay từ đầu còn từng nghĩ nàng là một gã sai vặt..

Vì che dấu chấn động thình lình xảy ra trong lòng mình, Nhạn Cận Thần cố ý nói, “Đừng trừng ta. Ngươi rốt cuộc có muốn thay quần áo hay không ? Hay là, muốn ta hỗ trợ ?”

Tay hấn dời qua thân nàng. Ngay sau đó, một tiếng ba thanh thúy vang lên, bàn tay trắng như tuyết vươn ra đánh bàn tay nắm đen không có hảo ý.

“Mời ngươi tránh ra một chút, ta muốn thay áo.” Liễu Lục Phi nghiêm nghị trực khách.

Trong lòng Nhạn Cận Thần lúc này, chỉ thầm nghĩ mau mau rời đi. Nàng mới ra lệnh đuổi khách, hấn lập tức vui vẻ tòng mệnh, nhanh chóng rời đi.

Sau cánh cửa gỗ người trong phòng run sợ một lát, ngơ ngác nhìn quần áo hoa lệ trên tay.

Mà người ngoài cửa cũng không lập tức rời đi. Hấn lẳng lặng đứng im ở ngoài hành lang dài. Gió nam lướt qua, vạt áo hấn nhanh nhẹn tung bay. Giờ phút này, khí chất lỗ mãng của hấn tan biến, chỉ là một quý công tử hoàng thất không hơn không kém.

Trong cửa hay ngoài cửa, đều im lặng giống nhau, cũng đều phẳng phất loại kích động khôn kể, chậm rãi lan rộng.

Bệnh tình của lão vương gia, dưới sự dốc lòng chăm sóc của Liễu Lục Phi, cư nhiên cũng có chút chuyển biến tốt. Liễu Lục Phi nhìn thấy, thật sự vui mừng.

Nàng không quen biết lão vương gia, đối với hấn cũng không có yêu ghét, đương nhiên không giống lời Nhạn Cận Thần nói thích lão vương gia, nhưng không ghét hấn. Trong mắt của nàng, bất quá là một người bệnh nặng, nếu nàng nhúng tay, sẽ hết sức trị liệu, chỉ như thế mà thôi.

Nhưng trừ bỏ nàng, mọi người cũng không phản ứng, tương đương kì diệu.

Đi vào Vương phủ, nàng luôn cảm thấy một cỗ cảm giác không được tự nhiên. Không chỉ vì chủ nhân gần đất xa trời, mà là, toàn bộ phủ đệ tuy rằng nguy nga tráng lệ, khắp nơi đều quý ảnh lay động, khéo mắt luôn có người thoáng qua, không có ai chủ động tiếp đón.

Có lẽ không thể trách bọn họ. Chủ tử bệnh nặng, trong lòng cũng có lo lắng. Bất quá, cái loại hoảng sợ không chịu nổi một ngày này, giống như trời sắp sụp, là làm sao ? Cho dù có chút chuyển biến tốt, cũng không thấy bọn họ vui mừng hoặc cao hứng.

Trong đó, hấn là pha chút không tín nhiệm đối với nữ đại phu trẻ tuổi đi.

Đi qua hành lang dài, đi đến trù viện. Nàng kiên trì, chuyển lão vương gia qua nam viện nơi có ánh mặt trời sung túc ở lại. Mỗi ngày khi trời sáng, nhất định mở màn trúc ra, làm cho gió mát đầu hạ từ từ thổi, ánh sáng mặt trời ấm áp có thể trực nắm móc người bệnh nằm trên giường.

Ngay từ đầu trong phủ ai cũng không đồng ý, nhưng Nhạn Cận Thần chỉ dùng một câu đơn giản, “Đại phu nói cái gì thì làm cái nấy.” làm cho bọn họ giận mà không dám nói gì. Dù sao hiện nay lão vương gia hơn nửa thời gian mê man, quyết định mọi việc trong phủ đương nhiên là tiểu vương gia.

Cũng may miễn kiên trì giúp ích được, bằng không, tình cảnh của Liễu Lục Phi còn gian nan. Tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng nàng cũng âm thầm cảm kích Nhạn Cận Thần. Nếu không phải hấn hiểu được, tỏ vẻ hoàn toàn tín nhiệm nàng, có yêu cầu gì cũng giúp nàng đạt thành, có thể y thuật của nàng không thể thi triển. Chẩn bệnh chữa bệnh, sợ nhất là không hợp bệnh nhân cùng người nhà.

Nàng theo thói quen bước vào phòng ăn, chuẩn bị lấy điểm tâm cùng dược liệu. Phòng xép phía sau đã đổi thành dược gian nhỏ nhỏ, cái ao trong viện cũng đổi thành hồ nước để nàng sử dụng tẩy dược. Bình thường đều rất im lặng, bởi vì sợ quấy rầy lão vương gia tĩnh dưỡng. Nhưng hôm nay Liễu Lục Phi mới đi vào, chợt nghe một âm thanh gầm gừ trầm thấp truyền đến.

Nàng lấp bấp kinh hãi. Tiếng rên giống như tiếng dã thú bị thương rên rỉ, làm cho lòng nàng đột nhiên nhảy dựng, gia tăng cước bộ hướng dược gian mà đi.

Được gian không lớn, bếp lò đun được đã chuẩn bị tốt, củi đun để sẵn ở một bên. Bên cạnh một gã sai vặt toàn thân phát run, sợ tới mức không dám nhúc nhích. Bất quá, trừ lần này ra, thường ngày hắn rất bình thường, hiển nhiên vừa mới rống giận không phải xuất phát từ hắn.

Mà Nhạn Cận Thần đang ngồi bên cạnh cái ghế, lưng dựa tường, khuôn mặt tuấn tú ngăm đen, mồ hôi nhễ nhại. Hắn giương mắt hung hăng nhìn nàng, ánh mắt hung ác đến cực điểm, một khắc kia, Liễu Lục Phi còn tưởng rằng mình thật sự nhìn thấy một mãnh thú bị thương !

Cũng không phải là bị thương, mũi tên cắm vào một đầu vai hắn, máu đỏ sậm nhuộm thấu quần áo hắn.

“Đây là chuyện gì ?” Liễu Lục Phi lập tức tiến lên, xoay người kiểm tra miệng vết thương, giọng điệu trách cứ hỏi, “ Vì sao thành như vậy, ngươi bắn tên phải chính mình ? .”

“Đương nhiên không phải. Chẳng qua cùng vài kẻ ngu xuẩn đi cười ngạo bắn tên, ai biết bọn họ bắn loạn xạ.” Nhạn Cận Thần cắn răng nói, “Đừng nhìn, máu thịt mơ hồ.”

“Ta là đại phu, có thể sợ máu sao ?” nàng lườm hắn một cái, quay đầu chất vấn gã sai vặt, “Ngươi ở chỗ này làm cái gì ?”

“Thiếu, thiếu gia muốn ta giúp hắn rút tên...” cô hòng gã sai vặt mang theo thanh âm sắp khóc, liền khóc lên, “Nhưng là ta, ta không dám...”

“Đồ vô dụng, bất quá chỉ muốn ngươi đè nặng vai của ta, làm cho ta có thể...”

“Ngươi cảm ơn!” Lục Phi không thể nhịn được nữa, bài xích, “Sao lại khinh xuất như vậy ? Mũi tên có móc, rút mạnh ra nhất định sẽ xé da thịt. Vì sao không phải người đi tìm ta? Trong phủ cũng có Thôi đại phu a!”

“Ta sợ đại phu.... hạ độc vào được.” đến lúc này, Nhạn Cận Thần vẫn muốn trêu đùa.

“Ngươi lại nói vậy, ta thật lấy được đầu độc ngươi.” Đại phu lẩm lẩm uy nghiêm lại hiện ra, nàng sắc bén ngoái đầu trùng gã sai vặt liếc một cái, “Đi, đem bố bao của ta lấy đến. Mặt khác, ở bao vải tìm dương kim hoa cho ta. Bao vải mỗi một ngăn đều viết rõ ràng, đừng lấy sai.”

Bố bao mở ra, bên trong dùng mấy cái túi da cuộn kim loại làm thành tấm mỏng lại, lớn nhỏ đều có, chuyên môn để đại phu dùng.

“Ngươi... muốn làm cái gì ?”

“Giúp ngươi nhờ ra.” Thấy hắn nhìn chằm chằm vật lóe ra hàn quang trong tay nàng, mặt đề phòng, nàng hơi hơi cười lạnh nói, “Không phải ngươi không sợ đau ? Làm gì khăn trương như vậy ?”

“Ta...không khăn trương” Hắn cố ý nói, “Nhưng ngươi, tay chân đủ lưu loát sao ? Lỡ tay ngươi run run liền phế đi....một bên bà vai của ta.”

Gã sai vặt nhanh chóng đem được liệu đến. Liễu Lục Phi ra lệnh, “Ngươi đi nấu nước. Ngươi, đem miệng mở ra.”

Nhạn Cận Thần há mồm muốn tranh cãi, lại bị nàng nhanh tay lẹ chân đem được liệu đổ vào. Một cỗ cay đắng lập tức khuếch tán, hắn nhăn mặt nhăn mày, “Ngươi cho ta ăn cái gì ?”

“Độc được, ăn mau.” Lời này cũng không giả, dương kim hoa quả thật có độc. Nhưng dùng số lượng vừa phải công dụng không nói, phối hợp cùng được liệu, có công hiệu bình suyễn trấn ho. Lúc này không có thời gian để đun được, đành phải cho hắn ăn trực tiếp.

Quả nhiên, ăn không bao lâu, Nhạn Cận Thần bắt đầu cảm thấy miệng tê liệt, đau đớn ở vai cũng nhẹ bớt. Chậm rãi, hắn có chút mơ hồ, chỉ có thể ngây ngốc nhìn chằm chằm nữ tử tinh tế như liễu trước mặt.

Về mặt nàng ôn hòa mà vội vã, cái dao trong tay ổn định mà thông thả, lưỡi dao sắc bén cắt quần áo dính máu của hắn, sau đó, chính xác nhập thật dày vào đầu vai, khoét một miếng, tàn tên lập tức bị đào ra. Một lượng máu lớn cũng theo đó phun ra, thậm chí phun lên cả khuôn mặt trắng như tuyết của nàng.

Hào một cái Liễu Lục Phi, mặt không đổi sắc để lại đầu vai hắn, thấp giọng dặn dò gã sai vặt ở một bên đang run run, rất muốn bỏ chạy, “Bây giờ dùng nước sôi nấu một cái khăn, nấu đến khi nào được thì vớt lên cho ta.”

Hết thấy chuyện này không giống như nằm mơ, đau đớn chậm rãi, đầu lưỡi Nhạn Cận Thần cũng cử động lại, chậm rãi nói, “Ngươi thật đúng là không sợ máu.”

Trả lời của nàng rất xa, giống như bọt nước, “Đem được trong miệng nhờ ra.”

Hắn làm theo, tiếp tục mơ mơ màng màng nhìn nàng đem được bao trong khăn đã nấu qua, sau đó, nàng ôn nhu nói với hắn, “Đau nhất sắp tới, ngươi kiên nhẫn một chút.”

Có ý tứ gì ? Mới rồi đao cắm vào thịt hắn, còn không tính là đau nhất ?

Khi hắn chưa kịp phản ứng, cái khăn nóng nóng kia đã ấn vào vai hắn, một cỗ bén nhọn cực đau xuyên thấu đến chết lặng, Nhạn Cận Thần chỉ cảm thấy trước mắt một màu đen.

“Ách..” tiếng khàn khàn rống giận bùng nổ, hần đột nhiên trừng mắt, khớp hàm cơ hồ muốn cắn bừa, cơ bắp toàn thân nháy mắt bó chặt.

“Nhìn một chút nữa, cũng sắp được rồi.” Liễu Lục Phi tay không ngừng, từ trong bó bao tùy thân lấy ra kim cùng chỉ, bắt đầu nhanh chóng lưu loát khâu miệng vết thương, một mặt vừa nói, “Người bình thường cho dù không đau đến choáng váng, ăn hai ngum dương kim hoa cũng sẽ không có tri giác, ngươi thật đúng là giỏi chịu đau.”

Đầu khẽ nhai mở hôi, biểu tình Nhạn Cận Thần thực dữ tợn, cổ nén toàn thân đều hơi hơi phát run, hơi thở ngày càng ồ ồ.

Liễu Lục Phi cũng không nói thêm nữa, bởi vì biết lúc này hần đang thất thần, chính là sống không bằng chết, cho nên lập tức gia tăng động tác tay, mau mau hoàn thành.

Một bên gã sai vặt hỗ trợ cũng sắp ngất đi. Liễu Lục Phi dùng tay lại, gã sai vặt cũng không có cách nào nhìn nữa, chạy vọt ra tới cửa.

“Nôn..” lập tức một tiếng ào lớn

“Uy ! Uy ! Ngươi trở về nha, một mình ta không nâng nổi thiếu gia bất động nhà các ngươi...”

“Ta giúp...giúp đại phu...gọi người đến...” gã sai vặt đem điểm tâm ói ra hết, mặt trắng dã giống như quỷ, chi lên tiếng, thất tha thất thiếu chạy.

Nhạn Cận Thần thật sự nặng, dựa vào tường vẫn ngã sang hướng bên cạnh. Liễu Lục Phi cùng khí lực toàn thân đỡ hần. Cơ bắp trên người hần cứng rắn như sắt, khung xương lại lớn, tiếng thở dốc cùng với mùi máu, làm cho Liễu Lục Phi tưởng như thấy được dã thú.

Người này, giống như một con hổ bị nhốt tại nhà giam hoa lệ. Ý niệm này kích thích trong óc nàng.

Sau một lát, có gia phó vội vàng tới, vừa vào cửa liền thấy thiếu gia ngồi dưới đất, Liễu đại phu đang ôm chặt hần, trên người hai người đều là máu. Gia phó quá sợ hãi, không dám tiến lên.

“Mau tới giúp ta, đỡ thiếu gia các ngươi lên giường đi.” Liễu Lục Phi tức giận, “Ta không sao, không cần trừng mắt nhìn ta như vậy.”

“Nhưng, nhưng là...máu thật nhiều...”

“Thiếu gia các ngươi đã không có việc gì.”

Ngừ khí của nàng uy quyền chắc chắn, nhóm gia phó mới bán tín bán nghi tiến lên, mọi người hợp lực, đem Nhạn Cận Thần nâng đến trên giường ở phòng bên cạnh.

Sắc mặt hần dù ngưng trệ, mày rậm nhăn lại, nhưng lại nhìn chăm chăm Liễu Lục Phi, nhìn không chuyển mắt, ngay cả nháy cũng không nháy, biểu tình thập phần đáng sợ.

Liễu Lục Phi thấy thế, đề thấp giọng, ôn hòa nhận lời, “Ta sẽ ở đây nhìn ngươi, không có việc gì, ngủ một giấc là tốt rồi.”

Hần lại nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu, giống như ngần ngừ, hoặc như tự hỏi, sau đó chậm rãi nhắm mắt, thế mới mê man ngủ, hai nắm đấm cũng dần thả lỏng.

Mãnh hổ bị thương, cổ nén đau đớn, đến khi xác nhận mình an toàn, thế mới ngất đi, mà nàng, là người hần tín nhiệm.

Kết quả, khi hần an ổn ngủ, Liễu Lục Phi rời giường đi ra ngoài.

“Liễu đại phu, ngươi muốn đi đâu?” Gia phó kinh hãi, vội vàng truy vấn.

“Ta muốn đi rửa mặt thay quần áo, xem bệnh của lão vương gia, còn muốn nấu được.” Liễu Lục Phi kỳ quái nhìn họ liếc một cái. Đây không phải chuyện thực rõ ràng sao ?

“Vậy thiếu gia làm sao bây giờ ? Không phải ngươi đáp ứng ở chỗ này chờ hần sao ?” nhóm gia phó vẻ mặt cầu xin, “Nếu hần tỉnh, chúng ta, chúng ta cũng không biết nên nói thế nào.”

“Hần ngủ ít nhất cũng hai ba canh giờ mới tỉnh, đừng lo lắng.” đại phu nói như đinh đóng cột, “Huống chi nếu hần tỉnh, hầu hạ như bình thường, đừng để hần lộn xộn, miệng vết thương đừng chảy máu là được.”

“Chúng ta không dám đứng ở đây a.” có đầu lĩnh nói ra tiếng lòng của mọi người.

Tình tình Nhạn Cận Thần vốn đã u ám, khó có thể nắm bắt, giờ lại có thương tích trong người, ai biết nếu hần thật sự nổi giận sẽ đáng sợ cỡ nào ? Chi tưởng tượng thôi đã có người nhìn không được rùng mình.

“Có gì mà không dám ? Hần sẽ không ăn thịt người a.” Nói xong, Liễu Lục Phi chạy đi, không để ý tới nhóm gia phó vô dụng kia.

Thật sự là kỳ diệu, chủ tử của mình còn sợ như vậy ?

Bởi vì chiếu cổ bệnh nhân nên quần áo bị dơ, trong bố bao của nàng có mang theo ngoại sam, trở lại được gian nhanh chóng giặt sạch, thay đổi áo quần xong, nàng nhìn thấy đồng quần áo dính máu kia, đột nhiên trong lòng quặn lại, một chút lại một chút.

Nàng là đại phu, chính nàng đã nói qua, không sợ máu, vết thương đáng sợ hơn đều thấy qua, làm sao có thể vì một chuyện trúng tên mà hoảng hốt trong lòng ?

“Thật nhiều máu.” Nàng thì thảo tự nói.

Hắn thật sự chảy máu rất nhiều, ướt sũng quần áo của nàng, khăn cũng thay màu, nước rửa mặt cũng nhiễm đỏ, bất quá, đây cũng không phải trọng thương, da thịt hắn thô dày, thân thể cường tráng, chắc là từng chống đỡ..

Một mặt nghĩ, một mặt Liễu Lục Phi không tự giác đi kiểm tra được một lát. Sau khi xác nhận bỏ huyết ịch khí, được liệu giúp chữa thương cũng không thiếu, mới rời đi được gian, đi đến phòng ngủ lão vương gia.

Sau đó, trong lòng lại không ngừng tính toán, muốn giao cho tổng quản nào nấu đồ ăn giúp Nhạn Cận Thần bồi bổ, còn muốn phân phó chuyện gì hạ nhân cần chú ý, giúp bọn hắn đổi được như thế nào, lại nên tránh cái gì, còn có.....

Không phải trọng thương, không phải trọng thương.....

Nhưng là, nàng không tự chủ vẫn nghĩ đến biểu tình hắn nhũn chặt mày, cổ nén đau nhức.

Còn có ánh mắt nhìn chăm chăm nàng, bộ dạng xác nhận nàng ở bên cạnh rồi mới ngủ.

Con hổ này...thật sự là phiền toái muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Minh Châu Ám Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Chân tướng rõ ràng, có người ở nhà nhân đến hết hoảng, giao hẹn với bọn xấu, phải đi, kết quả mặc kệ là hổ hay là chó, tất cả đều là con nhà giàu tiêu chuẩn trong kinh thành, mặt ngoài uy phong lẫm lẫm, gào thét khắp phố phường khiến cho mọi người chú ý, nhưng thật quá khoa trương, tất cả đều là gói thêu hoa, một chút công dụng cũng không có.

Loạn xạ vừa xong, kết quả chính là giục ngựa chạy ở trước mặt Nhạn Cận Thần gây tai ương.

“Người làm gì cùng người nhiều loạn như vậy ?” Khi đến giúp hắn cắt chỉ, đổi được, Liễu Lục Phi nhìn không được lên tiếng trách cứ, “Trong kinh thành đâu phải không có người cưỡi ngựa bắn cung tốt, ở gần phía đông thành, đều là bộ binh, vợ đại cũng có thể nắm được một đồng người cùng người cưỡi ngựa bắn tên.”

“Người nghĩ loại người từng làm ăn trộm như ta, có thể tới gần bộ binh sao ?” Nhạn Cận Thần giống như hồ hởi sinh, lúc này có thể cãi lại, tức giận đánh gãy lời, “Hơn nữa người đừng quên chuyện lúc trước...”

Trừ bỏ bối cảnh bên ngoài của hắn, toàn kinh thành đều biết, lúc trước Nhạn Cận Thần còn muốn cướp lão bà của Giam tham tướng bộ binh, thâm cừu đại hận sát phụ đoạt thê, sau khi sự kiện kia náo loạn xong, bộ binh cao thấp đều một lòng hợp lực chán ghét Nhạn Cận Thần, tất nhiên sẽ không bày bộ dáng hòa nhã cho hắn xem.

Giam tham tướng người ta cùng ái thê đang xa cuối chân trời, phu xướng phụ tùy hợp lực trấn thủ Mạc Bắc, hắn lại giống thú bị nhốt tại kinh thành phồn hoa, nếu không phải ngày nhàm chán, không đáp ứng đám bạn ăn chơi trác táng kia, lại có ai đến tìm hắn ?

“Người sao lại cùng người ta tranh lão bà ? Rất không quân tử.” Liễu Lục Phi nói thầm, “Chẳng lẽ không có hứng thú khác sao ?”

“Tỷ như gì?” Nhạn Cận Thần thực khó chịu hỏi lại, “Ta không có đọc qua kinh thư, muốn ta tế thể cứu dân, không có khả năng. Hay là muốn ta quay đầu làm ăn trộm ? Càng không có khả năng, nhất cử nhất động đều có người nhìn chăm chăm, hơi có động tĩnh, lập tức báo lên triều đình, ngày càng nhàm chán, nếu người nhìn không được, giúp đỡ ta tìm chuyện chính chắn làm.”

Liễu Lục Phi nghe xong, có chút hối hận mình đã nói sai, nàng sớm đã nghĩ vậy, vì sao còn nhắc tới bộ binh ? Huống chi, mấy ngày nay tới giờ, nàng cũng chăm chăm hiểu ra cảnh ngộ của Nhạn Cận Thần, hết thấy chỉ có thể nói tạo hóa trên người, mà nay tuy hắn là cầm y ngọc thực, lại giống như bị giam lỏng, tình cảnh xấu như thế, nàng còn xác nhận thêm.

“Ngươi nếu thực nhàm chán như vậy, kia.....Lần tới nếu ngươi đến y quán, ta không đuổi ngươi là được.” nàng có chút xin lỗi nói.

Đay chính là tiến bộ thật lớn ! Ngay từ đầu lãnh đạm, không nhìn, giữa thì không kiên nhẫn, nhưng bộ mãi đến giờ phút này.....

Một câu như vậy, làm cho hắn không tự chủ được cảm thấy một cổ vui sướng vụng trộm dâng lên.

Đối với đại phu thông minh lại bình tĩnh này, hắn có loại yêu mến khôn kể. Nhìn vóc dáng nho nhỏ của nàng, không thu hút lắm, nhưng khi nàng suy tư vấn đề khó, khi nghĩ ra đáp án mắt hạnh lóe ra quang mang, dùng đúng phương thuốc về mặt mỉm cười, thần thái chuyên chú, đối xử bình đẳng với bệnh nhân... đều làm cho hắn nhìn không được muốn dời theo, mọi thứ đều tinh tế xem, một chi tiết nhỏ cũng không muốn buông tha.

Nhưng là, không thể cho nàng biết, giống như lồng sắt bất chim vậy, ở mặt ngoài bình tĩnh vô sự, nhưng trong tâm tư muốn tiếp cận, không thể động đây..

Cho nên, Nhạn Cận Thần có ý oán giận nói, “ Cái gì ? Ngươi muốn ta bị thương còn lê chân đến y quán ? Ngươi rốt cuộc làm đại phu thế nào, không thể tới giúp ta đối được sao ?”

“ Miệng vết thương của ngươi đã tốt hơn nhiều, nếu là người bình thường, đi đường cử động cũng không có vấn đề gì, đổi lại là ngươi, ta đoán còn có thể cười ngửa bản tên, làm sao bảo ta tới chỗ này ?” Liễu Lục Phi nói thảm vãi câu.

“ Ta ở nhà mình, mới tiện thoát y cho ngươi xem.” Hắn có ý đề thấp giọng nói

Vết thương của Nhạn Cận Thần phục hồi một cách thần tốc, quả nhiên là giống dã thú, thời điểm đối được, hắn lại đòi đem áo cởi ra một nửa, muốn nhìn bộ dáng đại phu khuê nữ e lệ đỏ mặt, tà tâm này không thành, bởi vì, Liễu Lục Phi ngay cả lông mi cũng không nháy, nhanh chóng giúp hắn đối được, trong mắt chỉ có miệng vết thương, không có gì khác, đối với đáng người cường tráng dũng mãnh của hắn cần bản không liếc mắt lấy một cái.

Bàn tay mềm mại trắng nõn khẽ vuốt qua vai hắn, giống như bị đâm một chút, chấn động.

“ Còn đau không ?” miệng đại phu thực quyền uy, “ Lẽ ra miệng vết thương khép lại, phải ngứa mới đúng, chắc không sinh mủ đâu ?”

Nói xong, đầu ngón tay dao động trên vai hắn nhẹ ấn, một mặt hỏi hắn chỗ nào đau, cái loại xoa này thật ngứa, giống như cảm giác châm chọc vào da, Nhạn Cận Thần cũng không nói nên lời, kết quả tất nhiên là hắn thiếu kiên nhẫn, thô lỗ hất tay nàng ra, kéo quần áo lại, giống như khuê nữ.

Liễu Lục Phi bị hắn làm hoảng sợ, mở to mắt nhìn hắn.

Thất thố như thế, vì muốn cho nàng xem vết thương trên người hắn không phải sao ? Đáng tiếc quá muộn, nàng hoàn toàn thấy.

Trên vai hắn, sau lưng, cánh tay đều có vết thương cũ, thật sâu lại nhọt nhọt, tung hoành ngang dọc, có vết thương do roi, có vết thương do đao, có trúngh tên, thậm chí còn có dấu vết bị dã thú cào qua.

Thương thật nhiều, nhìn thấy ghê người. Liễu Lục Phi trấn định tâm trí, cố gắng khắc chế mới có thể bảo trì vẻ mặt bình tĩnh, không cho kích động trong lòng bị phát hiện.

Mấy năm nay, rốt cuộc mỗi ngày hắn sống như thế nào ? Kỳ thật, không khó tưởng tượng.

Hạ nhân đều né tránh, phòng khách to như vậy tựa hồ trở nên rất im lặng, yên lặng đến nỗi làm cho hai người hoảng hốt. Liễu Lục Phi đi qua cửa, nhìn lò lửa đặt tại hành lang, ở trên có đặt cái nồi đất, đang giúp hắn hầm nấu trà thuốc.

Đại phu tự tay rót một chén, đưa lại cho người bị thương uống, người bị thương không có nói nhiều, tiếp nhận chén, ngửa đầu uống một hơi sạch.

“ Trà này, có hương vị thuốc diệt chuột.” uống xong rồi, Nhạn Cận Thần mới nhú mày nói thảm.

“ Ngươi đã ăn qua thuốc diệt chuột ?” nàng nhìn hắn xem thường, “ Bằng không làm sao mà biết thuốc diệt chuột có vị như thế nào ?”

Vốn nghĩ hắn sẽ cười lạnh hắc hắc hai tiếng là xong, hoặc là cố ý nói dối đùa nàng. Không nghĩ tới Nhạn Cận Thần không làm như vậy, hắn trầm mặc một lát, mới nói, “ Đúng, đúng là ta từng ăn thuốc diệt chuột.”

“ Vì sao ?” nàng kinh ngạc truy vấn, “ Là cùng người tranh hơn thua sao ?”

“ Tất nhiên không phải.” hắn nhìn chằm chằm chén trà, chậm rãi nói cho nàng, “ Thời điểm năm đó lưu lạc, thật sự đói, lại gặp mưa to, tránh trong ngôi miếu đổ nát trong núi hai ba ngày, đồ ăn cũng không có đừng nói đến thuốc diệt chuột, ngay cả bùn đất đều thừa qua.”

“ Ngươi...”

Có lẽ nào lại thế, trải qua nhiều chuyện đáng buồn, nay tiểu vương gia, một thân ngoại sam tùy tiện mặc đều là thượng đẳng, trà bánh tinh xảo trên bàn, điểm tâm đồ ngọt trong cung, hoa quả quý hiếm phương nam tiếng cống... mà Nhạn Cận Thần ở trong lúc đó, kể ra, cũng đã trải qua nhiều bi thảm.

Nhạn Cận Thần không nhúc nhích, sợ quá nhiều chim chóc cẩn thận tới gần, dọa bay.

Sau đó, hần rất chậm, rất chậm, nghiêng đầu, sườn mặt ngăm đen cẩn thận dựa vào bàn tay trắng nõn ôn nhu, cọ cọ. (nói trắng ra là ăn đậu hủ đi.)

Tựa như nâng đầu một con hổ, Liễu Lục Phi nín thở chờ, được một lúc sau, thở cũng không dám thở.

Phòng khách lại lần nữa lâm vào yên lặng, lòng của nàng nhảy thật nhanh, giống như là lấy được liệu không đúng, bùm bùm, căn bản không hề yên lặng.

Kết quả, loại cảm giác này, chẳng những không có giảm bớt khi thời gian qua đi, ngược lại càng thêm trầm trọng.

Nhận Cận Thần vừa mới xuất hiện, mặc kệ Liễu Lục Phi đang làm cái gì, nháy mắt sẽ luôn thờ không nổi, trái tim nhảy nhót mới thông suốt, nếu hần không xuất hiện, cũng không biết như thế nào, lòng nàng giống như lơ lửng trong không trung, nhẹ bay bay, không nắm cho tốt đường như sẽ bay đi.

Chỉ có thể nói, người này thật sự là tà môn, muốn gạt ra lại in sâu trong trí nhớ.

Tựa như hôm nay, thời điểm từng nhà chuẩn bị cơm chiều, Liễu y quán thường sẽ đóng cửa, cũng theo lệ thường không có lấy số, còn lại hai ba bệnh nhân, không xem xong, Liễu Lục Phi sẽ không nghỉ ngơi.

Bình thường lúc này, Nhận Cận Thần đã đi vào y quán, chỉ cần mọi người yên tĩnh lại, Liễu Lục Phi thường cảm thấy sau lưng chột lạnh, khi ngừng đầu, chín trên mười lần, hần mới từ cửa đi vào.

Nhưng mãi cho đến hôm nay, bệnh nhân đều đã xem xong rồi, Liễu Lục Phi đưa khách đến cửa, còn không gặp thân ảnh quen thuộc, cao lớn kia xuất hiện.

Ở cửa phát giác một thời gian, nhìn khói bếp lượn lờ, trong lòng nàng có chút khó hiểu, rốt cuộc là phiền muộn, là hoang mang, hay là hơi hơi thất vọng.Chính nàng cũng không rõ ràng lắm, chứng bệnh này, cho dù có học bao nhiêu sách thuốc cũng không tìm ra phương pháp giải quyết.

Một bóng hình xinh đẹp đứng ở cửa, một hồi lâu không nhúc nhích, quả thực muốn cùng tịch dương ngày hè đứng cùng một chỗ, thành một phần của phong cảnh.

“Đại phu, đi ăn cơm” Bảo Trụ đi ra tiếp đón.

Sau một lúc lâu, thấy Liễu Lục Phi chậm chạp không có phản ứng, cũng không có động đậy, giống như không nghe thấy, Bảo Trụ nhìn không được nói một câu, “ Ách, đại phu, người đang đợi Nhận thiếu gia sao ?”

“ Không phải chuyện này.” Liễu Lục Phi phủ nhận, liếc hần một cái, mày liễu nhíu nhíu.

Bảo Trụ có điểm ngưng ngừng, ngập ngừng giải thích, “ Tuy rằng, Nhận thiếu gia hay dọa người, bắt quá nhìn quen cũng thấy bình thường, mấy ngày hần không đến y quán, có điểm lạ lạ.”

Cũng không phải lạ lắm sao ? Ngày thường trách hần dọa tiểu hài tử khóc, quấy nhiễu bệnh nhân, vài ngày không thấy được thân ảnh cao lớn như quý đệ hiện thân kia, giống như thiếu cái gì.

Nhưng Liễu Lục Phi đương nhiên sẽ không thừa nhận, nàng thân nhiên nói, “ Hần tới hay không là chuyện của hần, chúng ta đi ăn cơm thôi, buổi tối còn có việc.”

Ăn qua bữa cơm chiều đơn giản, hai người đóng cửa thấp đèn, Liễu Lục Phi cho dù cả ngày xem bệnh nhân, đến tối vẫn kiên nhẫn dạy Bảo Trụ, giảng giải ý nghĩa văn tự trong sách thuốc cho hần nghe.

Thẳng đến khi tối khuya, Bảo Trụ đã về phòng đi ngủ trước, nàng còn hăng hái chiến đấu một mình dưới đèn, nói thật, nàng cũng không phải không muốn lên giường nghỉ ngơi, chẳng qua nàng còn quyển sách chưa đọc xong, thư còn chưa dịch hết, ca bệnh cũng chẩn đoán chưa có viết xong.

Cố tình chán ghét viết viết, tâm tư sẽ bay đi, bay tới trên người ai đó.

Không phải là hần nhàm chán lại cùng bọn xấu cấu kết ra ngoài lêu lổng đi? Hay là đi cưỡi ngựa, bắn tên, đi săn, hay là ở thanh lâu ăn cơm uống rượu, nghe ca vũ? Mặc kệ hần ở đâu, trên mặt vẫn là ý cười trào phúng, ánh mắt vẫn trầm lắng giống như quý?

Nàng một mình ở dưới đèn xuất thần, một tay chống má, một tay cầm bút, ngọn đèn ngẫu nhiên lóe ra, chiếu vào sườn mặt thanh tú, cũng hắt thân ảnh mảnh khảnh của nàng lên tường.

Lờ mờ, tránh a tránh, một cái bóng khác im ắng xuất hiện.

Cửa lớn, cửa nhỏ ngăn không được Nhận Cận Thần, hần vô thanh vô thức vào nơi xem bệnh, một chút bóng đen chờ ở trong góc, bên cạnh được thụ, im lặng nhìn nữ tử dưới đèn.

Nàng ngăn người bao lâu, hần nhìn nàng bấy lâu, đèn nhanh chóng bị đốt sạch, bắc đèn lay động, rốt cuộc, nàng không tiếng động thở dài, buông bút lông đã khô nước.

“ Dọa !” vừa chuyển đầu, thoáng nhìn bóng đen trong góc, nàng bị dọa đến hoảng sợ, nhẹ buông tay, bút cũng lên tiếng trả lời rơi xuống đất, một đường lăn a lăn, lăn đến trước mặt Nhận Cận Thần.

Hắn xoay người nhật lên, khóe miệng không thể nào kháng cự ý cười được, “Dọa thành như vậy ? Ta còn nghĩ là gan người lớn, không sợ cái gì.”

“Người..” hiếm khi thấy Liễu Lục Phi ngen lời, lòng của nàng còn mãnh liệt hơn, không kịp thời.

“Chính là ta.” Nhạn Cận Thần chậm rãi đi tới, đem bút đặt lên bàn, người liền thuận thế dựa vào cái bàn, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng.

Liễu Lục Phi phục hồi tinh thần lại, đột nhiên, nhượng mảy sâu sắc hỏi, “Người uống rượu ?”

Tuy rằng sắc mặt hắn bình thường, nhưng mùi rượu trên người lại trộn vào cái mũi của nàng. Nhạn Cận Thần vẫn cười cười, không trả lời, đôi mắt dưới ánh sáng của ngọn đèn hé ra quang mang, chuyên chú nhìn nàng.

“Thật là kỳ quái.” Sau một lúc lâu, hắn mới lẩm bầm lẩm bầm tự lẩm bầm, “Thật sự là không xinh đẹp a.”

Liễu Lục Phi đối với dung mạo của chính mình chưa bao giờ để ý nhiều, nhưng nghe hắn nói một câu như vậy, vẫn nhịn không được trong lòng nổi lửa, cãi lại, “Ta cũng không phải dựa vào khuôn mặt xem bệnh, bộ dạng xấu xí thì thế nào ?”

“Ta không phải nói người xấu.” hắn hiển nhiên là có chút say rượu, cứ nhiên dùng tay vẽ một chút mày liễu cong cong, lại dọc theo mặt nàng, thẳng đến cằm, lại dùng sức nâng khuôn mặt nàng, tinh tế tuần tra, còn thật sự nghiên cứu một lúc lâu.

Liễu Lục Phi hồ nghi nhìn hắn, “Không phải nói ta xấu ? Vậy rốt cuộc người muốn nói cái gì ?”

“Ta chỉ là không hiểu, vì sao bộ dáng của người lại lòng vòng trong đầu ta ?” hắn nhìn trái nhìn phải, giống như muốn đem mặt nàng nghiên cứu cho đủ.

Nàng tròn mắt, rất muốn cười. Nhưng không thể cười, cố gắng nhịn xuống, chờ hắn nói tiếp.

Quả nhiên, Nhạn Cận Thần tiếp tục nói thầm, “Nếu mã tặc huynh đệ trước kia biết, nhất định sẽ nói đã lâu lắm không có nữ nhân, không có mua vui, cho nên ta tìm rất nhiều việc vui, liên tục mấy buổi tối còn ở Lục Xuân Lâu uống suốt đêm, tiêu rất nhiều bạc, thậm chí quen biết rất nhiều bằng hữu.”

“Nga, người cũng có bằng hữu ?” Liễu Lục Phi rất có hứng thú trêu chọc hắn.

Đôi mắt Nhạn Cận Thần bỗng nhiên u ám, giống như tắt lửa.

“Đương nhiên có, cũ, mới đều có.” Hai tay hắn nâng khuôn mặt của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, lặng im một lát mới nói, “Ta còn quen biết vài kẻ trước đây cùng nhau đọc sách.”

Không phải tốt lắm sao ? Vì sao về mặt hắn lại mang theo cô đơn ? Mắt thấy vẻ mặt anh tuấn toát ra nét tục tằng, cho dù chỉ có một tia, cũng làm cho lòng Liễu Lục Phi hơi hơi xé ra.

“Làm sao vậy ? Lại là có ai gây chuyện bất hòa sao ?”

Hắn chậm rãi lắc đầu.

“Bọn họ vừa thấy ta....giống như nhìn thấy quỷ, cách rất xa, ngay cả lên tiếng gọi cũng không dám.” Cái miệng của hắn bất giác có một chút ý cười châm biếm, thấp giọng chậm rãi nói, “Nhưng bạc ném đi, rượu ngon, mỹ nữ vờn quanh, sau đó, bọn họ liền trở thành thư đồng thơ ấu, bạn tốt trước đây. Người nói có phải hay không rất kỳ quái ?”

Nàng còn thật sự nghĩ nghĩ mới nói, “Sẽ không a, nếu bạc mua được bằng hữu, vậy mua đi, dù sao cái người có hiện nay là bạc, không phải bằng hữu, bắt người lấy cái có đổi lấy cái không có, không phải chuyện thiên kinh địa nghĩa sao ? Chỗ nào kỳ quái ?”

Hắn nhìn nàng, ánh mắt nhu hòa, ý cười, cũng nhu hòa.

“Vẫn là đại phu uyên bác, nói hai ba câu, giải quyết chứng bệnh khó trị của ta.” Hắn ca ngợi mơ mơ hồ hồ, gọi người nghe hỏi, “Vậy đại phu có thể hay không giấu lại, vì sao ta mua bằng hữu, tìm việc vui, cùng các cô nương xinh đẹp nhất thành uống rượu mua vui mấy ngày nay, vẫn đều nghĩ tới người ?”

Cái này nàng không đáp được, đứng ở đằng kia, hé ra hai má bị hắn khinh bạc đã lâu, chậm rãi, chậm rãi ngày càng hồng.

“Người từ từ nghĩ đi, nghĩ xong lại bảo ta.” Âm thanh hắn phát ra càng trầm thấp mơ hồ, thân hình cao lớn đã muốn ngồi ở ghế trước kia Bảo Trụ ngồi nghe giảng, giờ phút này lại thuận thế ghé vào trên bàn, không có thanh âm.

“Uy ! uy ! người không thể ngủ ở chỗ này.”

Trả lời nàng, là tiếng ngáy rất nhỏ, hắn thật sự đang ngủ.

Cách ngày, bệnh nhân lại theo thường lệ đi vào Liễu y quán như nước chảy, tiểu dân bình thường ở phố phường không trả nổi chi phí kén xù cho những danh y, ở kinh thành muốn tìm được đại phu bình thường cực khó, mà Liễu đại phu y thuật tốt, thu phí lại tiện, cho nên dù không có treo chiêu bài, danh tiếng cũng là một truyền mười, mười truyền trăm, chỉ cần mở cửa là ngồi đầy, Nhạn Cận Thần trước kia còn chê cười, thật sự là so với thanh lâu cách vách còn náo nhiệt hơn.

Đại phu cũng theo lệ thường đứng giờ mở cửa xem bệnh, trừ bỏ tầm mắt có vẻ mệt mỏi, Liễu đại phu vẫn phi thường bình thường, phi thường bình tĩnh, phi thường chuyên tâm xem bệnh.

Nhìn như một ngày bình thường, đến gần buổi trưa, lại đột nhiên có chuyện thay đổi.

Cửa lớn Liễu y quán bị người thô lỗ đá văng ra, một gã nam tử xa lạ đứng đầu, dẫn theo đoàn người đi đến, bên đường gặp được ai liền xua, ngay cả tiểu oa nhi ba tuổi đều cảm giác được họ đến có ý đồ không tốt, tự động tránh ra, chạy vội đến trốn trong lòng mẫu thân.

“Người chính là họ Liễu?” người đứng đầu nọ về mặt bề ngoài, từ trên cao nhìn xuống Liễu Lục Phi ngồi ngay ngắn xem bệnh.

Hào một cái Liễu Lục Phi, lông mi cũng không chớp, chỉ giương mắt liếc nhìn bọn họ một cái.

Người xấu nạng cũng thấy không hiếm, hung ác nạng cũng không sợ, loại du côn tầm thường này, nạng còn không để vào mắt.

“Vị đại gia này, muốn đăng ký xem bệnh sao? Thỉnh bên này..” Bảo Trữ vội vàng đi ra ngăn đón, đáng tiếc thiếu niên ốm yếu không hề khí thế, bị người thô lỗ đây, liền thối lui vài bước.

“Chúng ta không đến xem bệnh.” Ác nhân ngạo mạn nói, “Chúng ta đến xem, phế vật bị trục xuất khỏi Thái y quán, làm thế nào còn mặt mũi tiếp tục giả mạo đại phu, treo biển hành nghề xem bệnh?”

“Ánh mắt nào của người thấy ta treo chiêu bài?” Liễu Lục Phi lạnh giọng hỏi lại.

Ác nhân ghen lời một lát, sắc mặt khó coi cực kỳ, hấn thẹn quá hóa giận nói, “Không chiêu bài, vậy bệnh nhân đến chỗ nào? Vì sao tụ tập trong này? Chẳng lẽ đến la cà, nói chuyện phiếm?”

“Người quản chuyện gì?” Liễu Lục Phi có chút bất vi sở động.

“Người... người không phải là công tử Phạm y quán ở Tây thành?” có người nhận ra, nho nhỏ giọng hỏi.

“Đúng.” Vị công tử kia đơn giản thừa nhận, ngạo mạn nói, “Thấy rõ ràng, cha ta hiện đang nhậm chức ở Thái y quán, Phạm thái y vang danh, khinh thường nhất cái loại đại phu chó má mua chuộc danh tiếng, lên xem loạn bệnh nhân lấy tiền! Ngu dân xuẩn phụ tham tiện nghi, hướng cái loại chuồng chó này chui vào, xin hỏi vị đại phu giả này, người kiếm bạc cũng thấy an tâm sao?”

Cái tình huống này, không phải là đi đến đỏ mắt, đến làm loạn.

“Cha người là ai, ta cũng không biết, bất quá, Phạm y quán ở tây thành ta có nghe thấy, mặt tiền cửa hàng tráng lệ, phú quý nổi tiếng.” Mắt thấy sắc mặt vị Phạm công tử này ngày càng tức giận, Liễu Lục Phi không lưu tình chút nào một kim đâm xuống, “Kỳ quái là, lẽ ra nhậm chức Thái y quán là lấy bổng lộc của Hoàng thượng, không cho phép xem bệnh lấy tiền, ngu dân xuẩn phụ bung tiền đến xem bệnh, cùng gia nghiệp to lớn của các người có quan hệ gì?”

“Người...” Lại lần nữa bị nói đến không thể phản bác, Phạm công tử mặt trắng như heo, giận dữ, nắm cái bình bên cạnh lên ném, cái bình ném tới bên tường phát ra tiếng nổ loảng xoảng, mảnh nhỏ bốn phía, còn suýt nữa làm bị thương đến phụ nhân bên cạnh.

“Ném cho ta! Cho bọn chúng một chút giáo huấn.” Phạm công tử hạ lệnh

Chỉ nghe tiếng hét chói tai nổi lên bốn phía, vài tên đại hán Phạm công tử mang đến đều động thủ, có thể ném liền ném, không thể ném đều hướng bên cạnh ném, trong thời gian ngắn, vốn căn phòng xem bệnh sạch sẽ mộc mạc, thành một đồng hỗn loạn.

Bệnh nhân nhóm đi tiêu sái, trốn trốn, Bảo Trữ phí công muốn khuyên, nhưng không được, chỉ còn Liễu Lục Phi đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn hết thấy đồng hỗn loạn này.

Khi đang huyền não, một tiếng nói lười biếng trầm thấp xuyên thấu hỗn loạn mà đến.

“Sáng sớm ầm ĩ cái gì? Không biết còn có người đang ngủ sao?”

Tất cả mọi người cùng sững sốt, Phạm công tử trên tay đang giơ cao một cái ghế dài, vốn sẽ ném tới phía Liễu Lục Phi, cũng không ném.

Thân ảnh cao lớn uy mãnh xa lạ lúc này mới hiện thân, cước bộ miên cường, lại ẩn chứa khí phách vô hạn, hơn nữa mây rậm cùng đôi mắt kỳ dị, làm cho ác nhân có điểm lo sợ mơ hồ.

Vấn đề là... nội thất Liễu y quán, vì sao có một nam tử xa lạ đi ra? Hơn nữa, còn ngủ ở bên trong? Đây là có chuyện gì?

Mọi người đều biết Liễu y quán ba đời hành nghề y, Liễu đại phu còn tiến vào trong cung làm ở Thái y quán, nhưng mới không bao lâu liền xảy ra chuyện, Liễu đại phu tạm thời cách chức, bị đuổi ra thái y quán không nói, chiêu bài y quán cũng bị hạ lệnh hủy đi.

Mai danh ẩn tích vài năm, lại nghe nữ nhi của Liễu đại phu kế thừa sự nghiệp, lúc đầu chỉ xem bệnh nhỏ cho hàng xóm, cứ nhiên lại ra trò, thậm chí hai năm này còn làm cho các y quán khác trong kinh thành cảm giác bị uy hiếp..

Liều y quán một không trường bối, hai không nam nhân, muốn đến nháo chẳng có gì sợ hãi, nhưng không nghĩ tới hôm nay đã phải thiết bản !

Chỉ thấy nam nhân kia lười biếng đi đến bên cạnh Liều Lục Phi, rất cẩn thận che ở phía trước, ánh mắt như điện quét qua một lần, thấp giọng hỏi nàng, “ Những người này có chuyện gì ? Người khai loạn được cho người ta ăn ? ”

Liều Lục Phi trừng mắt liếc mắt một cái, “ Nói bậy ! ”

“ Bằng không vì sao sáng sớm đã xui xẻo, ném bậy ? ” Nhận Cận Thần một mặt hỏi, bàn tay to ôn nhu kéo một lọn tóc đen tán loạn trên mặt nàng, động tác thân thiết rất tự nhiên.

Hồ ! Ghế dài đứng ở giữa không trung một lúc lâu nhắm ngay hướng Liều Lục Phi, bay trên không mà đến.

Ngay sau đó, mọi người còn không kịp thấy rõ ràng, cái ghế kia đã vỡ thành mảnh mảnh, rơi trên mặt đất, Nhận Cận Thần một tay liền đem cái ghế vững chắc đánh nát. (w0a, đệ tử lý liên kiệt huh ?)

Cười chết người, cái loại mũi nhỏ đôi mắt nhỏ này tính đầu pháp, muốn dọa ai ?

“ Người này để cho ta, ngươi đi vào trước đi. ” Hắn ngay cả liếc mắt với ác nhân này còn không có, tiếp tục nhàn nhàn nói với Liều Lục Phi, “ Bảo Trụ bị dọa choáng váng, ngươi đi nhìn một cái. ”

Bảo Trụ gầy yếu đáng thương, nắm chặt cái chổi, muốn bảo vệ Liều đại phu, Nhận Cận Thần nhìn, thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười.

“ Cậu tạp chủng, ngươi muốn chết. ”

Đây là lời lẽ thô tục tầm thường, nhưng Nhận Cận Thần vừa nghe, ánh mắt lóe lóe, một cổ sát khí mơ hồ lưu chuyển ở mặt hắn.

“ Đợi chút. ” Liều Lục Phi biết sự tình không tốt, nhìn không được lên tiếng muốn ngăn lại.

Nhận Cận Thần tay áo vung lên, đem nàng thổi lui mấy bước, ngay sau đó, Phạm công tử dẫn ba bốn đại hãn mặt hung ác cùng xông lên.

Đánh cái loại này đối với Nhận Cận Thần là việc rất nhỏ, đao huyết ảnh ác đầu đều trải qua, kinh thành căn bản không có vào trong mắt hắn. Chỉ thấy hãn một người nghênh chiến năm người, mấy chiêu liền thấy cao thấp, có người bị chém tay, có người bị chặt đứt chân, còn có người bị hiềm hiềm tuyệt tử tuyệt tôn, cuối cùng, Phạm công tử bị năm áo kéo lên, thiếu chút nữa cũng gãy xương sườn, khuôn mặt bị chinh thành màu đen.

“ Thả, buông. . . ” Phạm công tử sắp tắt thở.

“ Ai kêu ngươi tới cửa phiền toái ? ” Nhận Cận Thần vẫn thoải mái tự tại như cũ, sau một trận hỗn chiến, lông tóc không bị thương không nói, ngay cả ho cũng chưa ho.

Tiếng nói trầm thấp vang lên ở phòng xem bệnh, tiến rõ ràng vào trong tai mỗi người, “ Nghe cho rõ một chút, người này là ta chiếu cố, lần tới đừng tiến vào để chính mình bị đau. ”

“ Ngươi, ngươi, ngươi. . . ”

“ Không biết ta là ai sao ? ” Hắn lạnh lạnh cười, “ Tạp chủng cũng là con một của cửu vương gia, toàn kinh thành này chỉ có một cái, đừng nhận sai. ”

“ Được, được, cho ta nhớ kỹ ! ” tiếng nói không hề có lực đạo

“ Đúng vậy. ” Nhận Cận Thần hảo tâm thêm vào một câu, nhắc nhở nhóm ác khách, “ Đi thông thả, cẩn thận đừng ngã. ”

Đễ dàng, đem đóng phiên toái tới cửa xử lý, hắn vẫn một bộ lười biếng, bộ dáng con hổ vừa mới tỉnh ngủ.

Phòng khám bệnh lại một lần nữa trở nên yên tĩnh, quay đầu nhìn khuôn mặt cười trắng xanh, Liều Lục Phi biểu tình chờ đợi, Nhận Cận Thần không có dao động, đáy lòng lại dâng lên một trận hoang mang.

Đây cũng không phải chuyện đại sự. Người cũng cường chế giúp nàng di dời, nàng lúc trước gặp ác phó ở phủ vương gia, thậm chí là gặp gỡ hắn, mất một chút cũng không nâng, vì sao hôm nay lại như vậy ?

“ Làm sao vậy ? ” hắn nheo mắt lại, cẩn thận đánh giá nàng, lại không khác chế được chính mình, thân thủ nhẹ nhàng chạm vào hai má của nàng, giống như đụng vào đồ sứ trân quý gì, cảm xúc tham lam luyến tiếc vật nhân nịnh kia, lại không dám dùng sức, sợ làm hỏng.

“ Lần này đã là. . . lần thứ năm. ” Liều Lục Phi sau một lúc lâu, mới khó khăn nói ra miệng.

“ Nga ? Người tìm đến phiền toái nhiều như vậy ? ” hắn nhíu mày, không nghĩ tới tiểu nữ tử xem bệnh cũng cũng có thể có hiềm khích, “ Đừng lo, hôm nay đánh hãn xong, hắn là không có người dám tùy tiện đến cửa âm ỷ ngươi, cứ việc an tâm xem bệnh đi. ”

Liều Lục Phi giống như không có nghe, đôi mắt nàng lược lược thất thần, lầm bầm nói, “ Mỗi một lần đến, đều mắng cha không có năng lực, mắng ta

không đủ tư cách làm đại phu.”

“Người ta nói không đủ tư cách, người liền không đủ tư cách sao ?” Nhạ Cận Thần hỏi lại, “Vậy mỗi ngày nhồi bệnh nhân tới nói, người muốn nghe một chút hay không ?”

Nàng dùng sức lắc lắc đầu, “Mạng người như trời, có lẽ ta không nên...ta thật sự không nên..”

Nói xong, nàng xoay người muốn rời đi, bởi vì không muốn làm cho người ta thấy nàng hỗn loạn, bộ dáng yếu ớt.

Nhạ Cận Thần cũng không tha, hai tay như tia chớp, bắt được cánh tay tinh tế của nàng, giữ chặt như kìm sắt, không buông tay.

Ngay sau đó, nàng ngã vào một cái ôm áp cứng rắn như sắt

Thế này hẳn mới phát hiện, thân mình nhỏ bé gầy yếu giống như cành liễu hơi hơi phát run.

Nhạ Cận Thần hướng tới là gặp mệnh thì cường, ăn miếng trả miếng, nhưng gặp gỡ Liễu đại phu này, hoàn toàn không biết nên như thế nào mới tốt.

Nàng cùng hắn cường thủ ngang nhau, nhưng cũng có thể toát ra hơi thở nhu nhược như thế, làm hắn sinh ra một cổ thương tiếc buồn rùn, giống như thiêu đốt chính mình.

Liễu Lục Phi từ chối một lát, cũng không thể lay động cái ôm cứng như sắt thép, cuối cùng, chỉ có thể mặc hắn bá đạo ôm, nàng bắt đầu dĩ một hơi ca thần tiến vào trong ngực hắn.

Giữa một đồng bừa bãi, một đôi thân ảnh lãng lãng ôm nhau, thật lâu thật lâu sau, không có tách ra.

Bạn đang đọc truyện *Mình Châu Ám Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Liễu y quán không xem bệnh, lắm này nghĩ không biết bao lâu.

Nhìn bài tử treo lên ngoài cửa, hàng xóm láng giềng đều thờ dài, không phải không có đại phu khác, nhưng là, tìm ở chỗ nào được Liễu đại phu như vậy ? Tình nhân nại thật tốt, tiểu nhân ốm đau đều cẩn thận hỏi han, tuyệt không qua loa chung chạ, thu phí lại rẻ, còn thường thường đưa được liệu cho bọn họ.

Ngẫm lại cũng kỳ quái, Liễu y quán mở cửa như vậy, tiền vốn, rốt cuộc là từ đâu mà có ?

“Uy !” kim chủ nói chuyện, “Ta tốt xấu cũng là nơi cung cấp bạc cho người, có thể thỉnh đại phu đi một chuyến xem bệnh hay không ?”

Liễu Lục Phi liếc hắn một cái, lúc này nàng lười biếng nằm trên tháp ở phía sau phòng xép dài, mí mắt đều lười nâng, vẫy vẫy tay có lệ nói, “Bệnh của lão vương gia cũng đã ổn định hơn, đại phu của quý phủ cũng tần trách, không cần ta hai ba ngày chạy đến.”

“Chỗ nào không cần phải...”

Bảo Trụ bước vào, đánh gãy chuyện bọn họ nói, chỉ thấy trên tay hắn đang cầm cái chén nhỏ nóng hằm hập không biết là thuốc gì, vị thuốc tận trời, mang đến trước mặt Liễu Lục Phi.

Liễu Lục Phi vừa thấy, nhũ nhũ mảy, mặt lộ vẻ chán ghét, “Ta không muốn uống.”

“Đại phu, vẫn là uống mấy ngụm đi, bằng không, sẽ không thoải mái được mấy ngày đâu.” Bảo Trụ tận tình khuyên bảo.

Nàng không cam lòng tiếp nhận. Bảo Trụ lui ra sau vài bước, cùng Nhạ Cận Thần nghiêng người tựa vào bàn học trao đổi một ánh mắt. Bởi vì bảo vệ cùng một đối tượng, bọn họ trong lúc đó không nói gì nhưng rất ăn ý.

Có người đến đánh bậy, lại vừa vặn gặp phải thân mình không khỏe, cũng khó trách Liễu đại phu thay đổi sắc mặt, bất quá, lần này tựa hồ nàng đặc biệt không có tinh thần, tình huống so với lúc trước còn nghiêm trọng hơn, Bảo Trụ trước sau thu xếp chén thuốc cũng không nói, Nhạ Cận Thần mỗi ngày không có chuyện gì cũng nhàn nhàn đến y quán rồi báo lại đến, bởi nàng nói giọng giải sầu, cũng không có hiệu quả gì.

Người ngốc cũng nhìn ra được, Nhạ thiếu gia đối với Liễu đại phu quả thực đặc biệt, Liễu đại phu là người thông minh lanh lợi, nàng đương nhiên cũng nhận ra, nhưng là, chẳng những không có mặt lạnh chống đỡ, hoặc là cứng rắn chống đỡ, ngược lại ở trước mặt Nhạ thiếu gia triển lộ bộ mặt ung dung,

này thì.

Bảo Trụ lại nhìn nhìn Liễu đại phu, nàng đối diện uống một hai ngụm thuốc lại nhũ mảy, sau đó, vụng trộm đem chén canh nóng ném tới cái bàn nhỏ bên cạnh.

“Ngươi suốt ngày kê dược cho người ta uống, như thế nào chính mình cũng sợ đắng?” có người mắt sắc, lập tức cảnh giác.

Bị nắm khối u, Liễu Lục Phi tức giận, liếc ngang hất một cái, “Nói mát rất dễ, ngươi không sợ đắng, bằng không ngươi tới uống a.”

Nhận Cận Thần thức ăn mặn không kị, ngay cả thuốc diệt chuột đều ăn qua, làm sao sợ một chén thuốc ?

“Ta uống thì uống, bất quá chúng ta nói trước, ta uống một ngụm, ngươi cũng phải uống một ngụm”

Chỉ thấy hất căn bản không cho người cơ hội đổi ý, đi nhanh lại cầm chén thuốc lên, ngửa đầu uống một hớp lớn (ặc, đọc tới chỗ này ta thật dở khóc dở cười, không bik, Thần ca có bik cái thuốc đó là thuốc.hay không ?)

“Đợi chút, ai nói với ngươi...”

“Đến, còn lại là của ngươi, không được xấu.” hất khoe miệng có chút tặc cười thâm, cũng thật nhỏ mọn đi.

Nhìn thấy cảnh này, Bảo Trụ an tâm rời khỏi, Nhận thiếu gia nhất định dễ tiêu thụ uống hết.

“Ngươi chớ mồm vào thật nhiều chuyện.” Liễu Lục Phi cau giận trừng hất.

Một cái chén thuốc cố tình đưa đến trước mặt nàng, đâm lao phải theo lao, nàng nếu không cam nguyện cũng phải tiếp nhận, đem thuốc bỏ uống hết.

Nhận Cận Thần ngồi xuống bên cạnh, thấp mặc dù dài, nhưng Nhận Cận Thần vóc dáng cao lớn, chen chúc bên người nàng, nàng uống chén được đáng sợ xong thấy một trận hoa mắt choáng váng, có người vì thế khăng khải cho mượn vai, cho bàn tay trắng nõn nhon nhon chống, miễn yếu đuối.

“Thực... khó uống.” Nàng lẩm bẩm

“Hiện tại ngươi cũng biết bệnh nhân chịu đựng rất nhiều đi, một đồng tranh đến, cầu ngươi kê cho bọn họ thứ khó ăn khó uống gì đó.” Nhận Cận Thần nhăn nhó, hơi quay đầu nhìn không gian trống rỗng cười

Đem người ta làm tường một lúc lâu, nàng không buồn lên tiếng, bức tường này còn giống như lò lửa, làm cho bàn tay nàng nóng hằm hập.

“Không thoải mái sao ?” Nhận Cận Thần thấp giọng hỏi nàng, thật cẩn thận, sợ lớn tiếng một chút, nàng liền nhất thời kinh hoàng thấy chính mình dựa vào không phải tường mà rõ ràng là người, bàn tay trắng nõn đè lại không phải tường đất, mà là vai hất a.

Người này chẳng những tiến dần từng bước, còn dần dần xâm nhập cuộc sống của nàng, làm cho nàng quen hất.

“Kỳ thật hoàn hảo, Bảo Trụ là đệ tử ta đặc ý, nấu dược rất hữu dụng.” Liễu Lục Phi lắc đầu trả lời, ngữ khí vẫn là rất buồn.

“Vậy vì sao ngươi vẫn giống như rí ra ? Mấy ngày nay, không ra cửa, không đi quá xa, dù thế nào, ngươi thật muốn làm cái loại thiên kim đại tiểu thư dưỡng ở khuê phòng a ?”

“Ta đương nhiên không muốn....”

Nhận Cận Thần chờ nàng nói những lời này, hô một chút đứng dậy, làm hại Liễu Lục Phi mất chỗ dựa vào, thiếu chút nữa rớt xuống dưới thấp, khi đang muốn mắng người, thân thủ Nhận Cận Thần đã kéo nàng đứng lên.

“Nếu như vậy, chúng ta xuất môn một chút đi ! Suốt ngày nhốt ở trong phòng, thực buồn a !.”

“Ta không cần ngươi...”

Lời này còn chưa nói xong, nam tử giống như thổ phỉ này lại muốn đem nàng thành con gà con rồi thả dài, một đường xuất môn, một bước ra khỏi y quán, một tuần mã lông đen nhánh đã đợi sẵn.

“Ta không cỡi ngựa.” Gót chân Liễu Lục Phi cố sống cố chết chống đỡ, không chịu đi

“Không sao, ta giúp ngươi, ngươi yên tâm” Hất tràn đầy tin tưởng

“Ta không thể cùng cỡi ngựa với ngươi..” nàng hé ra khuôn mặt cười trắng dã

Đùa giỡn cái gì ! Theo cá tính của hất, kéo cái cô nương cỡi ngựa rêu rao khắp nơi không phải chuyện lớn, bất quá, nếu nàng cùng hất cùng đi một đường, nàng như thế nào sống yên ? Như thế nào còn ra về đạo mạo giúp bệnh nhân xem bệnh ?

“Thật là vô dụng.” trên khuôn mặt tục tũn của Nhận Cận Thần lộ ra ý thương hại, hất nhìn tiểu nữ tử liều chết không theo, lại nhìn tuần mã cao lớn hùng

vĩ, thờ dài một hơi.

Quên đi quên đi, ai muốn hẳn nhiều chuyện đâu ? Làm người tốt thì làm cho tốt.

Nếu để cho các huynh đệ ngày xưa thấy, sợ bọn họ cười thối mũi, người tốt ? Nhận Cận Thần ? Đùa giỡn cái gì ? Mặt trời mọc ở phía tây đi ?

Nhưng hôm nay toàn bộ mọi người trong kinh thành đều tận mắt thấy, tôn quý tiểu vương gia thành mã phu, nắm một tuần mã chậm rãi bước qua phố, cưỡi ngựa là Nhận thiếu gia, nhưng ngắm hoa là Liễu đại phu.

Cô nương gia, nhất là con một sách như Liễu Lục Phi, đương nhiên sẽ không biết cười, nhưng thần thái còn có thể đoan trang, bình tĩnh tự nhiên như thế, ánh mắt cũng không bất loạn, thực khiến người ta khâm phục.

Bất quá, nếu dựa vào thật sự gần, có thể nhìn ra được, hai tay nắm dây cương hoàn toàn cứng ngắc, mặt trắng bệch, khớp hàm cũng ra sức cắn chặt, hết thấy đều là tự cường trấn định, giả vờ.

Đừng sợ, sẽ không làm ngươi ngã, thả lỏng chút có được hay không ? Nhận Cận Thần giữa đầu, không biết nên khóc hay cười đối với thiên hạ ngồi thẳng tắp nói, “Đi chậm như vậy, con ngựa cũng sắp ngủ, ngươi làm gì khẩn trương như vậy ? Nếu nó chạy nhanh chút, không phải ngươi sợ tới mức té ra quần ?”

Dùng từ thực sự thô tục, Nàng khiến trách trừng hẳn liếc mắt một cái.

“Sẽ không sợ?” Nhận Cận Thần siêu cổ ý, “Ta đây thử xem”

Mắt thấy hẳn làm bộ muốn thả dây cương, còn muốn động thủ thúc ngựa cho nó chạy mau, Liễu Lục Phi gấp quá nói, “Ngươi, ngươi không cần xằng bậy a !”

Ngữ khí sốt ruột hờn dỗi có bao nhiêu đáng yêu còn có bấy nhiêu đáng yêu, làm hẳn nhìn không được cười to, ánh mặt trời rơi xuống khuôn mặt anh tuấn của hẳn, đôi mắt lóe ra, bên trong như có ánh sáng vàng toát ra, giờ phút này Nhận Cận Thần chói mắt bức người, sáng giống như bóng ma.

Liễu Lục Phi có chút hoa mắt, trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt dời không ra.

Âm trầm, hận đời, tà khí, mơ hồ nàng đều xem qua, nhưng nụ cười vô tâm như bóng ma này, làm hẳn trái tim nàng lâm vào chấn động nhất.

“Làm gì nhìn ta chằm chằm ? Ta sẽ không buông tay, đừng lo.” Cười xong, Nhận Cận Thần ôn nhu an ủi cam đoan, đáy mắt vẫn có ý cười mang điểm nghịch ngợm toát ra.

“Hừ ” Không tin.

“Là thật, ta cam đoan.” Hẳn cười hỏi lại, “Ta sẽ lừa ngươi sao ?”

Cái này rất khó nói, nàng liếc ngang một cái.

Lần này, tầm mắt mới chạm vào, đã bị đôi mắt cười của hẳn làm không dám xem nhiều, nàng chột dạ chuyển không mặt nhỏ nhắn.

Trái tim thẳng thẩn nhảy, nhưng bởi vì cười ngựa..

Ngày ấy mới bước chậm qua mấy cái phố, tin tức này truyền đi so với ngựa còn nhanh hơn, không bao lâu, truyền khắp kinh thành không nói, còn một đường truyền sâu vào trong Vương phủ.

Tuy rằng lão vương gia bệnh tình suy yếu, tình trạng mới lên xuống thất thường, nhưng những ngày này tinh thần lão nhân gia hẳn tựa hồ cũng không tệ lắm, buổi chiều còn để gia phó giúp đỡ đi đến ngồi trước cửa sổ, cửa sổ rộng mở, nhìn tiểu viên được sửa sang lại thập phần tao nhã, lưu thủy róc rách, gió lạnh nhẹ phẩy, làm người ta vui vẻ thoải mái.

Người kiên trì muốn hẳn chuyển đến nơi này dưỡng bệnh là Liễu đại phu, xem ra cô nương còn trẻ kia, thật đúng là có điểm phải học, không phải tùy tiện.

Huống chi.

Lão vương gia lâm vào trầm tư, bọn hạ nhân cũng không dám quấy rầy, nhẹ tay nhẹ chân ở bên cạnh hầu hạ, yên tĩnh dưới ánh mặt trời, đôi mặt sân nhà hoa lá sum suê, giống lão tăng nhập định.

Một trận âm thanh nói chuyện từ xa tới gần, đánh vỡ yên lặng.

“Ít nhiều còn nhún nhường giúp ngươi, ngươi thực nên hảo hảo luyện cười ngựa.” là Nhận Cận Thần, tuy rằng thường lui tới, ngữ điệu lại có một tia ý cười nhẹ nhàng.

“Luyện cười ngựa làm cái gì ? Ta không muốn đổi nghề làm trộm ngựa.” mà Liễu Lục Phi thường ngày dịu dàng văn tĩnh, khi trả lời lại mang điểm tức giận.

“Không làm trộm ngựa, bằng không hay là muốn tiếp tục làm đại phu sao ?”

“Đương nhiên.”

Nhận Cận Thần kéo dài trả lời, lười biếng nói: “Nếu phải làm đại phu, vậy mở cửa xem bệnh đi, nhàn hạ mấy ngày, cũng nên đủ.”

“Nói hươu nói vượn ! Ta mới không phải nhàn hạ !”

Cửa bị đẩy ra, Liễu Lục Phi bước vào đầu tiên, vẻ mặt tức giận. Nhận Cận Thần một đường buồn cười đi theo phía sau, nhìn thấy lão vương gia ngồi dựa vào trước cửa sổ hai người đều sững sốt.

Lão vương gia đã mang trang phục chỉnh tề chờ bọn họ.

Vừa mới tiến đến, thật là con hấn thất lạc nhiều năm tìm lại sao ? Bộ dạng con một đáng yêu trước đây ở trước mắt, nháy mắt liền thành nam nhân trưởng thành mặt mũi tối tăm táo bạo.

Sau khi Nhận Cận Thần hồi kinh, thần sắc thoải mái khoái trá, giống như cự thạch vất ngang mọi người. Nhưng mà giờ phút này, thiên chân sáng sủa tươi cười cùng ngũ quan thâm tuấn thành thực. Lão vương gia trong nháy mắt, giống như thấy con của chính mình nhiều năm về trước.

Thế sự tang thương, Cửu vương gia cả đời sống an nhàn sung sướng, cao cao tại thượng, cũng bất quá chỉ là một gã trong chúng sinh, cũng trải qua sinh lão bệnh tử, cũng bị ốm đau tra tấn, cũng gần đất xa trời, không ngừng cang hồi tưởng năm đó..

“Khụ khụ ..” Lão Vương gia thanh thanh yết hầu.

Liễu Lục Phi vừa nghe, lập tức mặc kệ Nhận Cận Thần còn đang đầu võ mồm, thần thái thật sự cẩn thận, tiến nhanh tới xem xét bát trà bên cạnh bàn, vừa cẩn thận quan sát thần sắc lão vương gia.

Trong lòng nàng nhảy dựng, nên nói như thế nào đây, ở mặt ngoài tựa hồ chuyển tốt rất nhiều, tiến bộ thần tốc, nhưng là, vì sao vẫn có cỗ mơ hồ hắc khí lưu chuyển trong ánh mắt ?

“Gần đây sau khi đổi được, vương gia có hay không” nàng ngẩng đầu muốn hỏi.

Lão vương gia vung vung xương cốt gầy còm như củi đun, không kiên nhẫn chen ngang, “Vô dụng, bất quá là được mấy ngày thôi, đổi cái gì đều giống nhau.”

Liễu Lục Phi mặt mũi hơi nhíu mày, không buông tay truy vấn: “Vương gia nếu cảm thấy không có cái thiện..”

Mọi người có mắt đều nhìn ra, tình trạng của vương gia đã cải thiện nhiều lắm, chỉ ngồi trước cửa sổ cùng bọn họ đối thoại như vậy, đã là tiến bộ kinh người.

Vương gia vẫn ngạo mạn trực tiếp cắt đứt lời của nàng, “Không cần nhiều lời, ta muốn hỏi một chút, một thời gian không tới là có việc gì ?”

Liễu Lục Phi kinh ngạc quên đáp lời. Nàng có việc gì, lão vương gia vì sao phải quản ?

“Mấy ngày hôm trước ta có nghe nói, cưỡi ngựa đi dạo trên đường cái một ngày ? Nhìn không ra một cái đại phu nho nhỏ cũng cao tay như thế, gần tiểu vương gia, sau này vinh hoa phú quý cả đời đều sắp tới.” mắt lão nhìn từ trên xuống dưới Liễu Lục Phi, sau đó từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, “Chỉ sợ là người si tâm vọng tưởng, xem người một phen gầy trơ xương không mấy lượng thịt, cũng không phải nghị nam chi tướng, sớm chết tâm này đi !”

Liễu Lục Phi mặt cười thản nhiên như không có gì, cảm xúc giấu sạch, nhưng sắc mặt trắng bệch lại chứng minh lời này giống như một lưỡi kiếm, đã đâm vào thân thể nàng.

“Có người bệnh đầu óc mê muội, hồ ngôn loạn ngữ.” Nhận Cận Thần sắc mặt cũng không tốt, kéo Liễu Lục Phi rời đi, “Ta nói cho người biết, có người căn bản không cần cứu.”

“Đứng lại cho ta !” lão vương gia khàn khàn hạ lệnh, “Đại phu là đại phu, không phải danh môn quý tộc, thân phận địa vị tất cả đều không xứng, người muốn chơi đùa, tìm ca kỹ, người muốn hôn phối, cũng phải tìm thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối, thời gian của ta hiện nay không còn nhiều lắm, không cho người dính vào, ngay cả chọn cũng không chọn !”

Không khí trong phòng nháy mắt đông lại, Nhận Cận Thần quay đầu, một đôi mắt lạnh như băng lợi hại nhìn chăm chăm lão phụ.

“Ông trước tiên nên lo lắng có thể sống qua trung thu năm nay hay không đi.” Hần tàn nhẫn nói, “Ông có thể sáng mắt hay không, liên quan gì đến ta ? Muốn bệnh chết hay không tùy ông, không cần lấy chuyện này uy hiếp ta, chuyện của ta ông cũng ít rầy rà đi !”

“Ta mặc kệ người không được, chỉ còn lại một người thừa kế hương khói, đối tượng không thể tùy tiện, nữ tử thân phận thấp kém.”

Nhận Cận Thần căn bản cự tuyệt tiếp tục nghe, hấn lời kéo Liễu Lục Phi đi.

Không ngờ Liễu Lục Phi giãy hấn nắm giữ, bình tĩnh nói, “Ngươi đi đi, ta phải xem bệnh nhân trước.”

“Lỡ tai ngươi hỏng rồi sao ? Không nghe hấn vừa mới...”

“Lỡ tai ta tốt lắm, không cần ngươi lo lắng.” Liễu Lục Phi không hề nhiều lời, bỏ Nhạn Cận Thần ra, hướng lão vương gia đi tới, chuẩn bị giúp người bắt mạch.

Lão vương gia sống chết trùng mắt đại phu nhìn như nhu nhược, tính tình cũng rất cứng rắn, “Ngươi... còn muốn giúp ta bắt mạch?”

“Đương nhiên, ta đến xem bệnh, không phải tới nghe phụ tử các ngươi tới cãi nhau.” Liễu Lục Phi bình tĩnh trả lời, “Vương gia, thỉnh đưa tay cho ta.”

“Ta sớm nói qua vô dụng.” lão vương gia không kiên nhẫn nói, “Người già đều sẽ chết..”

“Động một cái liền đem sinh tử nói ra, đối với bệnh tình của mình cũng không giúp ích được. Ông không cần, ta để ý ! Ta là đại phu, ông hảo hảo hợp tác là được, cái khác đừng ở trước mặt ta nói thêm !”

Mất hạnh trùng, đại phu một cổ uy nghiêm du nhiên nhi sinh*, tiếng nói thanh thúy trách cứ quanh quẩn ở trong phòng, còn theo cửa sổ rộng mở truyền ra phòng, trong khoảng thời gian ngắn, hai vị vương gia già trẻ trong phòng, hạ nhân nghe lên lo lắng đề phòng bên ngoài, tất cả đều yên lặng không tiếng vang, ngay cả thở cũng không dám.

“Vương gia, xin cho ta bắt mạch.” Cuối cùng vẫn là Liễu Lục Phi mở miệng, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói xong, lời lão vương gia vừa mới bắt bẻ xong cũng bay ra ngoài, vẫn đậm phong thanh, không lưu dấu vết.

Mà không biết vì sao, bầu trời trong xanh ngoài cửa đột nhiên chậm rãi bị mây che, âm u lại, cùng tương xứng với sắc mặt của Nhạn Cận Thần.

Xem ra, sắp mưa to.

Ban đêm quả nhiên bắt đầu mưa to, tiếng mưa rơi giọt lớn giọt nhỏ, pha nhiều buồn phiền, mà sau trận mưa gió này, thời tiết nóng tiêu hết, mùa thu phương bắc sẽ gặt hái.

Liễu Lục Phi ngủ không được, trong lòng hỗn loạn, cá tính nàng dù không để ý tới nhưng rõ ràng không thể bỏ qua, cho dù đêm đã khuya, mọi nơi yên tĩnh, nàng thôi nên chuẩn bị đi ngủ, lại ôm đầu gối ngồi ở đầu giường, thật lâu cũng không buồn ngủ.

Vì sao nhớ tới vẻ mặt khinh thường của lão vương gia, giống như một quyền đánh vào trong lòng nàng ? Từ khi phụ thân nàng bị trục xuất khỏi thái y quán tới nay, bị khinh thường, bị cười nhạo, bị nghi ngờ, không phải là chuyện bình thường như cơm bữa sao ? Lần này, vì sao lại bị một vương gia quý tộc kiêu căng gian ngoan hung hăng đâm bị thương ?

Quả thật nàng cũng Nhạn Cận Thần không xứng, nàng căn bản cũng chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề không cân xứng, chỉ là, chỉ là...

Nàng ngây ngốc nhìn cửa sổ như vậy, cho đến khi thấy một bóng người

Nghĩ mình nhìn lầm rồi, Liễu Lục Phi neho mắt lại, cẩn thận nhìn bóng đen kia, thấy không rõ lắm, lòng của nàng cũng kinh hoàng không kém

Phanh, phanh, tiếng đập cửa nếu nghe không cẩn thận, sẽ bị âm thanh mưa gió át, nhưng hai tiếng này giống như đập vào ngực nàng, làm nàng không thờ nổi, Liễu Lục Phi ấn ngực, xuống giường chuẩn bị đi đến cửa.

Cửa mở ra, thân cảnh cao lớn trong mưa bão xông thẳng vào. Một thân ướt đẫm, Nhạn Cận Thần mỗi bước đi còn mang theo nước mưa.

Tóc tai hấn bù xù, có chút buồn bã. Có loại hỏa diễm xa lạ kinh người điên cuồng thiêu đốt ở đáy mắt.

Liễu Lục Phi lui từng bước, ngay cả kêu đều không kêu ra tiếng. Chỉ có thể trừng mắt nhìn tình hình trước mắt, giống như quỷ dị từ trong ác mộng đi ra chậm rãi tới gần.

“Ngươi sợ ta sao ?” tiếng nói của hấn khàn khàn, trầm thấp.

Nàng lắc lắc đầu thật mạnh, nói thật, nàng cho tới bây giờ chưa hề sợ hấn, chính là tới nay, hấn tựa hồ không giống, rốt cuộc không giống chỗ nào, còn nói không được.

“Ngay cả ngươi cũng muốn rời khỏi ta sao ?” hấn cúi đầu hỏi, giống như động vật bị thương gào thét.

Nghe hấn nói như vậy, đáy lòng nàng có chút bị xé nát, đau xót.

“Buổi chiều ta quả thật phải đi xem bệnh, xem xong rồi nên đi..”

Bởi vì không khí quỷ dị, cho nên nàng nghiêm nghị mặt xem bệnh, ngay cả liếc mắt nhìn phụ tử bọn họ cũng không, liền tự ly khai, về phần bọn họ âm ỉ cái gì đó, Liễu Lục Phi hoàn toàn không rõ ràng.

Có phải làm ồn ào quá hay không ? Bằng không, vì sao Nhạn Cận Thần khác thường như thế ?

Hắn dùng lực lắc lắc đầu, bọt nước còn vẩy lên người nàng.

Ngay sau đó, Liễu Lục Phi cảm thấy hoa mắt, hắn giống như con thú khốn khổ đi đến trước mặt nàng, sau đó, một phen gất gao ôm lấy nàng.

Nàng có một khắc bị hoa mắt, trên người hắn có hương vị mưa bão, có hơi thở của hắn, còn có nhiệt độ cao kinh người.

Hắn bị thương, nhưng ngay cả chính mình cũng không biết thương ở đâu, ý niệm này cứ lờn vờn trong đầu, tiến vào trong óc nàng, sau đó, nàng sẽ không thể nào mặc kệ.

“Người khó chịu ở đâu?” nàng bị hắn ôm chặt, câu hỏi chôn ở trong ngực hắn.

“Toàn thân đều khó chịu, giống như sắp nổ tung.” Hắn trả lời, trong ngực ù ù chấn động.

“Là chuyện gì xảy ra, ta giúp người nhìn xem”

Cúi đầu nhìn, trên khuôn mặt trái xoan của nàng tất cả đều là quan tâm, hắn rút cuộc nhìn không được, cúi xuống hung hăng cắn môi nàng.

“Ồ...”

Hắn cực thô lỗ, cực hung, như muốn cắn xé nuốt nàng, bừa bãi tàn sát môi, lưỡi của nàng, nàng ở trong lòng hắn run run.

Một trận mưa to cũng không thể quét cỏ lửa lớn này, ngay cả nàng cũng bắt đầu thấy nóng, căn bệnh này thật sự là rào rạt tới, giống như bệnh bộc phát nặng, tính mạng suy yếu.

Nàng là hoa cúc khuê nữ, nhưng cũng là đại phu, nàng mơ hồ biết phát sinh chuyện gì, nàng hoảng hốt, muốn từ trong miệng hắn nhảy ra.

Thình lình mưa rền gió dữ không có chậm lại, ngược lại càng ngày càng tàn sát bừa bãi.

Đại lung của nàng bị xé đứt, vạt áo rộng mở. Bàn tay thô ráp đặt trên lòng nàng, lòng nàng giống như bị hắn nắm ở bàn tay mà khinh bạc.

“Người...” Liễu Lục Phi cổ họng run run, “Người rút cuộc làm sao vậy?”

“Ta bị bệnh.” Hắn thô bạo trả lời, “Người là đại phu, phải chữa bệnh cho ta.”

Ngay sau đó, nàng bị bế lên, Nhạn Cận Thần đá một cái, đem cửa đóng lại, một trận trời đất rung chuyển, nàng bị ném tới trên giường, sau đó, hắn gất gao ngăn chặn nàng.

Hắn quá nặng, quá nóng. Liễu Lục Phi căn bản không thở nổi, hơn nữa miệng còn bị mật dày giữ lấy, thật mạnh duyên.

Bàn tay trắng nõn để châm cứu, bắt mạch, cầm bút, viết thư, giờ phút này chống trong ngực cứng rắn của hắn, thể mới phát hiện, tim hắn cũng nhảy thật mạnh, dường như cũng bị nàng nắm trong lòng bàn tay.

“Ngô...” hắn dọc theo gáy nàng cắn xuống, không chút thương hương tiếc ngọc, giữa đau đớn lại lộ ra một chút ngọt ngào.

Tê một tiếng, nội y của nàng bị xé rách, da thịt trước ngực trắng nõn như tuyết, làm cho nam tử như dã thú thêm điên cuồng mê say, hung hăng nhâm nhi thưởng thức.

Lửa cháy càng thêm mãnh liệt, xử nữ phát ra một cổ hương thơm đặc trù của thuốc cùng cỏ xanh, giống như xuân dược, khiến cho người thiêu đốt, hắn điên rồ vui đầu tìm nơi phát ra câu hồn hương.

Thở dốc thô nùng, tựa hồ cùng mưa gió bên ngoài hô ứng. Quần áo ướt đầm bị vứt xuống chân giường, mật mật tương thiếp, thân thể trần trụi lửa nóng, cùng tâm tư hỗn loạn cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Minh Châu Ám Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hôm sau, thẳng đến khi mặt trời lên cao, Liễu Lục Phi mới tỉnh dậy.

Nghiêng người, nàng nhìn không được rên rĩ, là ai, là ai đem nàng quăng xuống dưới vó ngựa ? Nàng cảm thấy chính mình như bị tuấn mã dùng mảnh nhanh nhẹn giẫm lên một phen, giờ phút này xương cốt toàn thân đều kháng nghị.

Nàng đương nhiên không bị tuấn mã giẫm qua, hung hăng khi dễ nàng, là cái người so với tuấn mã còn nhanh nhẹn hơn kia.

Hắn yên lặng rời đi lúc bình minh, giống như mưa rền gió dữ đêm qua, khi đến ào ạt, lúc sau liền vô tung vô ảnh, giờ phút này mặt trời chói chang nhô lên cao, nắng rơi đến cửa sổ, cũng không phải là nắng cả ngày đi ?

Nếu không phải ngay cả đứng dậy cũng khó khăn, Liễu Lục Phi thật muốn nghĩ đêm qua chỉ là giấc mộng.

Nàng chịu đựng gân cốt toàn thân đau, chậm rãi ngồi dậy, kéo xiêm y ở đầu giường mặc vào, cúi đầu nhìn thấy thân mình, trên mặt lửa ồ ạt kéo đến thiêu đốt.

Đêm qua, hắn nắm nàng. Chưa bao giờ cho bất luận kẻ nào nhìn qua ngực, có nhiều dấu đỏ, tất cả đều là bị môi hắn hôn, cọ xát thành dấu, hắn giống như kiểm tra người, môi hắn nóng như lửa.

Nghĩ vậy, Liễu Lục Phi chỉ cảm thấy nhiệt xông lên mặt, một trận khô nóng.

Trước khi hắn đi, trong bóng đêm trước khi bình minh tới, thân ảnh cao lớn di động im lặng, không vang lên tiếng động, sau đó trực trực trở lại trước giường, lẳng lặng đứng đó một lúc lâu.

Nàng kỳ thật đã tỉnh, nhưng không biết nên đối mặt hắn như thế nào, khiếp đảm giả bộ ngủ, mọi nơi hoàn toàn yên tĩnh, hắn đứng sau lưng cũng không biến mất, không có tiếng vang, cũng không có động tĩnh.

Sau đó, hắn rất nhẹ rất nhẹ, sờ soạng một chút tóc dài rồi tung sau lưng nàng.

Một chút kia nhẹ như gió, lông chim, nếu nàng không phải hoàn toàn thanh tĩnh toàn thân lại khản trương, có thể xem nhẹ chuyện kia, đây thật sự là nam nhân mãnh liệt thô bạo đêm qua sao ? Có thể hung hãn như thế, lại ôn nhu như thế.

Chỉ chốc lát sau, mặc dù không nghe tiếng bước chân, nhưng cửa nhẹ nhàng khép lại, hắn rời đi, để lại nàng hoang mang hỗn loạn đến cực điểm ở trên giường, trước bình minh nằm trần trọc.

Nàng mơ hồ biết hắn thích nàng, nhìn thấy hắn đến quần quít lấy nàng cùng nàng nói chuyện phiếm, đùa giỡn, liền đủ hiểu được, có người ngoài miệng nói đi Lục Xuân lâu, thời gian này lại chưa từng thấy đi.

Nhưng thích thì thích, hắn bề ngoài tục tũn mãnh liệt, miệng là không buông tha người, nhưng khi ở chung, hắn quả thực có giữ lễ, đối với nàng thậm chí có vài phần kính sợ cùng tôn trọng, đêm qua hết sức lỏng lỏng quả thực rất... rất..

Rất không giống hắn. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ?

Tuy rằng mỗi một, nhưng nàng không thể tiếp tục ngủ, ở trên giường lăn qua lộn lại, khiến cho chính mình càng mệt mỏi, thẳng đến khi trời lên cao, tiếng bước chân Bảo Trữ vang lên bên ngoài, mới đứng lên.

“Đại phu, hôm nay muốn nghỉ ngơi tiếp sao ?” thấy Liễu Lục Phi còn không mở cửa phòng, Bảo Trữ ở ngoài cửa có điểm kinh ngạc hỏi.

“Ách...ta đã muốn đứng lên, ần.....” bên trong truyền đến tiếng nói rất không có tinh thần, còn có câu rên rĩ khả nghi, giống như gân cốt bủn rủn, dường như đứng dậy đều khó khăn.

Lúc này đây đại phu ử oái không phản chán thật đúng là lâu, nhất định là chén thuốc hắn tí mĩ nấu không có hảo hảo uống hết, vốn nghĩ Nhận thiếu gia rất có năng lực, kết quả cũng..

Cửa phòng mở một chút, Bảo Trữ vừa thấy, hoảng sợ vội vàng nói, “Đại phu vẫn nên nghỉ ngơi thật nhiều, đem tinh thần dưỡng lại, có việc gì ta sẽ tiếp đón, không cần lo lắng”

“Ta không sao..”

Khi sắp chết ai cũng nói mình không có việc gì, Bảo Trữ cũng muốn học tính xem thường của nàng, “Đại phu, người đi vào đi nghỉ đi, đằng trước cứ giao cho ta.”

Khó khăn nửa ngày, cuối cùng khuyên được Liễu Lục Phi trở về, Bảo Trữ vội vàng đi đến phòng khách phía trước, một mặt trong lòng nhìn không được nói thầm.

Gần đây tuy rằng không ra quá cửa y quán, nhưng hàng xóm đến gõ cửa xin được vẫn không thiếu, y quán bọn họ chỉ là biết cảm mạo ho khan, những loại tiểu bệnh này không phải là dân chúng thường xuyên bị hay sao ? Đại phu vì chuyện phụ thân bị trục xuất ra khỏi Thái y quán vẫn canh cánh trong lòng, có chí tiến thân, nhưng là, chiếu cố tốt dân chúng, có thể chiếu cố tới hoàng thượng, các quý tộc quốc công hay sao ? Bao nhiêu dân chúng, chẳng lẽ tất cả đều dựa vào một mình nàng a!

Nói thầm thì nói thầm, đến đằng trước, quả nhiên đã có vài phụ nhân mang theo trẻ nhỏ đứng bên ngoài chờ, Bảo Trữ mở cửa cho họ tiến vào, một mặt

hoang mang nhìn xung quanh một chút.

Kỳ quái, Nhạn thiếu gia đâu ? Bình thường lúc này hắn đã đến đây a. Hôm nay có chuyện gì xảy ra, mọi người đều toát ra một chút kỳ quái ?

Bọn nhỏ tranh cãi ầm ĩ, nhóm lẻ mề lại toái miệng nói chuyện phiếm, vừa thấy quá ngo, cơm trưa của Bảo Trụ là bánh bao đại phẩm đưa, cùng một ly trà nóng, một mặt ăn, một mặt viết thư, một trận ồn ào bên ngoài làm hắn chú ý.

“Bảo Trụ , Bảo Trụ, người nghe chưa ?” Đại phẩm vừa xem xong bệnh đi vòng vèo, xông vào, lớn giọng cất cao, biểu hiện kinh ngạc, “ Bên ngoài đều nói, đêm qua Cửu vương gia xảy ra chuyện ! Lúc này phủ cửu vương gia đang tìm thủ phạm, Liễu đại phu chắc không có việc gì đi?”

Bánh bao mới cắn có hai ngụm rồi tay, rơi xuống bàn. Bảo Trụ há hốc mồm, “ Cửu vương gia đã xảy ra chuyện gì ? Xảy ra chuyện gì ?”

“Không biết được, mọi người đều đang đoán. Trong cung phái người đến Vương phủ, sau đó, nghe nói tiểu vương gia phát cuồng ! Đem bọn hạ nhân chiếu cố không chu toàn bắt tra tấn, kỳ quái, lúc trước rõ ràng nghe nói tiểu vương gia cùng vương gia bất hòa.... Ta đã nói đó thôi, dù sao máu thù tình thâm, phụ tử thân tình...”

Đại phẩm phát huy công lực cao thâm báo cáo, nước miếng tung bay, thao thao bất tuyệt nói tiếp, Bảo Trụ miệng há càng lớn, hai mắt trừng thẳng, quả thực nghe được chuyện lạ.

“Vậy đại phu trong Vương phủ...”

“Tiểu vương gia tức giận đến muốn lấy đầu bọn họ ! Đều áp giải đến địa lao ! Liễu đại phu đâu ? Có khỏe không ?”

Đại phẩm đối với hương thân phụ lão đang nghe giảng giải thao thao bất tuyệt, vài đại hán uy nghiêm phía sau xuyên qua đám người, đẩy đại phẩm ra đi đến, hướng về phía Bảo Trụ hỏi, “Liễu đại phu đâu ? Kêu nàng ra đây !”

Tuy rằng thực lạ mặt, nhưng xem vẻ mặt cùng phục sức của bọn hắn, Bảo Trụ trong lòng thất kinh, Đó nhất định là người trong cung phái đến.

“Ta... đại phu chúng ta xuất môn đi, đi hái thuốc.” hắn cuống quýt đáp lại.

Phía sau hắn một tiếng nói kinh ngạc thêm vào, “Đi hái thuốc ? Kế tiếp có phải người nói ở chỗ nào trong núi cũng không biết ?”

“Ách... đại phu...” nháy mắt Bảo Trụ mồ hôi đầy đầu.

“Không có việc gì, Bảo Trụ.” Liễu Lục Phi một thân tố y, trần định đi ra, nàng đối mặt vài tên đại hán không hề sợ hãi, lạnh nhạt hỏi, “Chư vị đại giá quang lâm, không biết có gì chỉ giáo ?”

Giọng nói rất nhã nhặn, âm lượng không lớn, ánh mắt mọi người toàn bộ đều tụ tập trên người nàng.

Người tới cũng không dự đoán được đại phu là một cô nương trẻ tuổi như vậy, sững sốt một lát mới hoàn hồn nói, “ Là Liễu đại phu sao ? Thỉnh đi cùng chúng ta một chuyến.”

“Đi chỗ nào ?” tuy rằng nàng sớm đã biết đáp án.

“Phủ Cửu vương gia.”

Mây liễu giương lên, “Vì sao ? Ta ngày trước mới đi.”

“Không cần hỏi nhiều, chỉ cần đi theo chúng ta.”

“Đại phu...” Bảo Trụ vẻ mặt lo lắng, nhìn không được muốn khuyên can

Lần này đi, đa phần là hung. Không biết vì sao, Bảo Trụ có dự cảm xấu

Liễu Lục Phi giờ bàn tay trắng nõn lên, làm cho Bảo Trụ không nói nữa, nàng tự hỏi

“Được, ta đồng ý đi cùng các người một chuyến.” nàng ngẩng đầu, hoang mang hỏi, “Ta cũng không biết bệnh nhân của ta xảy ra chuyện gì ? Tình huống khẩn trương thế nào, chẳng lẽ Thôi đại phu trong phủ không thể xử lý sao ? Trong lúc đó, chuyển biến xấu tới mức nào, hai vị có thể nói không ?”

“Không phải chuyển biến xấu.” Đại hán đề thấp cổ họng, thần sắc nghiêm trọng, “ Là đã chết.”

Liễu Lục Phi đã tới phủ vương gia nhiều lần như vậy, lần này đặc biệt khác, một bước tiến vào cửa, một cổ hàn ý từ sau lưng hiện đến.

Đây không phải phủ vương gia nàng quen thuộc sao ? Không khí ngày thường tuy không thể nói hòa thuận vui vẻ, nhưng ít ra còn có người lui tới, giờ phút này lại giống Quỷ vực, không hề có hơi thở con người, yên tĩnh đến lông cốt dựng đứng.

Tiến vào sảnh chính, chỉ thấy cửa phòng khách có hai gã đại hán như tháp sắt, sâm nghiêm túc mục, trang sức bên trong như khăn thêu trải bàn, chậu hoa đều vứt bỏ, vài trắng giăng lên, cái bàn sửa lại thâm lam bố tráo, là bộ dáng chuẩn bị tang sự.

Người trong đại sảnh còn không thiếu, nhưng phi thường im lặng. Nhạ Cận Thần đã thay quần áo màu trắng ngồi ở một bên, bên cạnh là quan viên trong cung phái tới đang thấp giọng nói chuyện với hắn, trên mặt hắn không có biểu tình, nhưng khi thấy thân ảnh nàng vừa vào đại sảnh, ánh mắt sáng ngời nhìn

Cặp mắt hung hãn của hắn có chút đỏ

“...kế tiếp, toàn bộ là lễ bộ thượng thư tự mình chủ trì, buổi chiều Lễ thượng thư sẽ đến thả, cùng tiểu vương gia thương lượng...” quan viên trong cung thấp giọng báo cáo.

Bàn tay to của Nhạ Cận Thần vung lên, mở miệng nói, “Tùy tiện các ngươi, ta không muốn quản.”

“Tiểu vương gia, ngài là con trai trưởng, lại là đơn truyền, trong phủ hiện tại ngài nên làm chủ...” quan viên tận tình khuyên bảo

Lời này các ngươi muốn nói lần thứ bao nhiêu mới đủ? Nhạ Cận Thần đột nhiên tức giận, âm điệu thô rất khiến cho mọi người đột nhiên cả kinh. “Nếu ta thực làm chủ như các ngươi nói, cũng đừng ngăn ta. Đem những kẻ ngu xuẩn kia chém rồi chôn cùng đi!”

Sắc mặt mọi người đại biến, đều đứng lên khuyên bảo

“Không được a!”

“Vương gia cân nhắc...”

“Bọn hạ nhân là vô tội, chúng ta biết Vương gia hiểu thuận lão Vương gia, giờ phút này tâm tình nhất định bị thương, chỉ là trăm ngàn lần đừng lạm sát kẻ vô tội.”

“Đúng vậy, như thế lão vương gia chết cũng không nhắm mắt!”

“Bị thương? Hiểu thuận? Các vị đây giảng như thế nào ta nghe không hiểu?” Nhạ Cận Thần cười lạnh, cười làm cho người ta lông cốt dựng thẳng, “Ngươi nói bọn họ vô tội? Thật khen ngược, ta còn muốn hỏi cho rõ ràng, lão vương gia ngày hôm qua còn có thể cùng ta ẩm tửu một trận, mắng người đến trung khí còn mười phần, như thế nào qua một đêm đã chết?”

“Cái này...” Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết nên trả lời như thế nào, nửa ngày mới có người ngáp ngừng nói, “Bệnh tình chuyển tiếp đột ngột, tựa hồ nên hỏi đại phu...”

Nhạ Cận Thần ý cười còn lạnh hơn, “Tốt thôi, đem Thôi đại phu, Sở đại phu cùng với vài gã sai vặt, tỷ nữ thường ngày phụ trách nấu thuốc kêu lên cho ta.”

Lời vừa nói ra, trong phòng một trận yên tĩnh, mọi người ngay cả thở cũng không dám.

Nói trắng ra, bất quá chính là tiểu vương gia khó thở muốn hả giận, nhưng người bình thường hả giận bất quá chỉ mắng hai câu đánh xong liền thôi, vị tiểu vương gia này trong cùng một ngày lại muốn máu chảy nhiều thêm. Người có liên quan sớm đã đến, lúc này bị gọi vào, nhẹ một chút thì bị đòn hiểm ép hỏi, nặng thì... không ai biết kết cục sẽ như thế nào.

Nhưng giờ phút này không ai dám cãi vương gia mới nhận chức chủ tử, kéo dài ngược lại càng làm cho Nhạ Cận Thần thêm căm tức, cho nên, sau một lát, một đám hạ nhân sắc mặt hoảng sợ đều đến, người người sắc mặt ảm đạm, còn có người trên người tựa hồ dẫn theo thương.

Hết sức hỗn loạn, tất nhiên sẽ không có ai chú ý tới Liễu Lục Phi, nàng lặng đi đến bên cạnh Thôi đại phu.

“Các ngươi ai muốn nhận nợ? Ai giết lão vương gia?”

Câu hỏi lạnh lẽo vừa hỏi xong, như một đao đâm vào đáy lòng mỗi người, mọi người đều biết nếu hôm nay ai nhận trách nhiệm sẽ thoát khỏi con đường chết.

“Tiểu... Tiểu vương gia, này... Đây không phải...” Thôi đại phu khi trả lời khớp hàm còn run lên, “Ngày ấy, lão vương gia rõ ràng,....khi ta đi vào bắt mạch lúc chạng vạng,....vẫn còn tốt...chỉ là có chút...nóng nảy, bởi vì...bởi vì....”

“Bởi vì khi đó hắn mới vừa ẩm tửu một trận với ta? Vừa mắng ta bất hiếu, vô sau vì đại, hắn ngay cả chết cũng không nhắm mắt?” Nhạ Cận Thần lạnh lùng cười, “Phụ tử cãi nhau nên tức giận, qua vài canh giờ lão nhân chết, ngụ ý, Thôi đại phu, ngươi đang trách ta làm cha tức chết sao?”

“Không dám!” Thôi đại phu một tiếng rống vang lên quỳ xuống đất, vội vàng dập đầu, “Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám.....”

Thôi đại phu đức cao vọng trọng vừa quỳ, mọi người bên cạnh cũng bụp một tiếng quỳ xuống, thị nữ lá gan nhỏ còn khóc lóc

Chỉ có một người vẫn đứng thẳng như cũ, thân hình thon thả gầy yếu, mặc dù không chớp mắt, nhưng tản mát ra khí chất kiên nghị cũng không thể bỏ qua.

“Ngày đó nên đến cứu là ta, trên thực tế, người chẩn bệnh sau cùng cũng là ta, Thôi đại phu, Lưu tổng quản đều là làm việc, nấu được theo phân phó

của ta.” Liễu Lục Phi cất cao giọng nói, “Tiểu vương gia muốn trách cứ thì cứ trách ta là được.”

Một đôi mắt đen trắng rõ ràng, chống lại một đôi mắt đã thú đỏ lên, Nhạn Cận Thần nheo mắt lại, cẩn thận đánh giá tiểu nữ tử không biết sống chết trước mặt.

“Ngươi nghĩ rằng ta không dám làm gì ngươi?” tiếng nói của hắn khàn khàn, lộ ra nguy hiểm.

“Đương nhiên không phải.” Liễu Lục Phi không nhanh không chậm nói tiếp, “Tiểu vương gia muốn làm cái gì, không tha người bên ngoài xen vào, bất luận đúng sai, mặc kệ sống chết của người khác, không phải sao?”

Này rõ ràng là xem mặt bất hình dong, Nhạn Cận Thần sắc mặt càng thêm lo lắng.

“Đại phu muốn quân sống chết, cố tình quân người đã chết.” hắn lạnh như băng nói, “Lúc trước là ai tràn đầy lòng tin? Người giao cho ngươi lại thành như vậy, ngươi tính làm sao bây giờ?”

“Ta đã có hết sức, người đã chết không thể sống lại, còn có thể làm sao bây giờ? Cùng lắm thì để mạng lại đền.” mặt nàng giương lên, “Tiểu vương gia nếu thật sự muốn giết người đền mạng mới cam nguyện, liền giết ta đi, Thôi đại phu vô tội, không cần lạm sát.”

“Được, được lắm.”

Nói xong, tuy rằng trong phòng đầy người lại yên tĩnh như quý vực, ngay cả một cây kim rơi xuống đều có thể nghe thấy, cái loại không khí quý dị này, ép tới không ai dám mở miệng, ngay cả thở cũng không dám.

Mọi người đều đang đợi, đợi Nhạn Cận Thần ngồi ở ghế từ đàn lên tiếng, chỉ cần một câu của hắn, Liễu Lục Phi nhu nhược trước mặt này mạng nhỏ cũng không còn, nói không chừng tiểu vương gia giận lên, có thể tự mình giết chết Liễu đại phu.

Nhưng nếu mở miệng cầu tình, chết sẽ là chính mình, mọi người tuy rằng hoảng hốt cũng khiếp đảm.

“Ngươi muốn làm anh hùng, ta cho ngươi làm. Người tới, kéo xuống cho ta.”

“Thiếu, thiếu gia...”

“Tiểu vương gia...”

Gia phó, lễ bộ trong cung đều nhìn sang hắn, lại khó xử nhìn sang Liễu Lục Phi.

“Ta nói, kéo xuống cho ta.”

Lúc này, Liễu Lục Phi nhìn về phía cửa sổ nhỏ, yên lặng suy tính.

Bởi vì nàng chủ động nhận trách nhiệm, bọn hạ nhân khác chắc là không có việc gì, có thể nghe thấy tiếng bước chân ngẫu nhiên lui tới rất xa cùng tiếng thấy giọng nói chuyện bên ngoài, nàng bị nhốt tại phòng nhỏ trong biệt viện, trên cửa có khóa, từ sau khi tiến vào không ai dám tới gần, chỉ có phòng bếp vụng trộm đến tặng một cái bánh bao, một chén trà xanh.

Cho dù không ra cửa, Liễu Lục Phi vẫn tự hiểu được, thân là đại phu, nàng có bệnh người nhà sẽ vô cùng lo lắng cùng vội vàng xao động, đối mặt với ốm đau thậm chí tử vong sẽ kịch liệt phản ứng. Nhạn Cận Thần là người hay thay đổi cá tính như vậy, nàng tuyệt đối tin tưởng hắn hết sức thịnh nộ sẽ ngoan cố đem hạ nhân chôn cùng.

Cánh môi hồng cong lên chút cười bi ai, chẳng lẽ đây là số mệnh của đại phu sao? Cứu sống bệnh nhân phúc thiên mệnh đại, không cứu được là đại phu không hết sức, học nghệ không tinh.

Mấy năm trước, phụ thân nàng bởi vì không thể đứng lúc cứu sống Mộ quý phi, bị hoàng gia giận chó đánh mèo, thiếu chút nữa mất đầu, bị đánh hơn mười đại bản, đánh cho hấp hối, bị đuổi ra Thái y quán, vĩnh viễn không mướn người.

Đáng thương một thế hệ danh y, mặt xám mảy tro trở về nhà cùng lúc chiều bài y quán bị sách xuống dưới chém thành mảnh nhỏ ném vào lửa thiêu, thanh danh Liễu y quán bị hủy chỉ trong chốc lát, phụ thân nàng bệnh không dậy nổi, mấy tháng sau hậm hực mà chết.

Trước khi lâm chung, hắn đối với con gái một lời thăm thía nói, “Làm trâu, làm ngựa, làm hạ nữ, dân đen... đều tốt hơn so với làm đại phu, ngươi sớm lập gia đình sống những ngày bình an, Liễu y quán... để nó lại phía sau đi.”

Nàng không nghe theo di ngôn của phụ thân, nhìn hàng xóm láng giềng chịu đau khổ vì những bệnh nhỏ, từ nhỏ mưa dầm thấm đất lại có tài năng nên không đành lòng nhìn, chậm rãi từng bước một, chung quy đến cục diện ngày hôm nay.

Nhân tâm nhân thuật thì như thế nào? Dù cho y thuật có tốt, vẫn như cũ không thể chống lại thiên mệnh, nếu nàng nhất định mạng của nàng ở trong tay Nhạn Cận Thần, nàng cũng chấp nhận.

Mắt thấy ánh trăng chậm rãi ngã về tây, đã qua canh hai, tiếng vang bên ngoài sớm yên lặng, Liễu Lục Phi ngồi ngay ngắn ở tiểu thất, đắm chìm trong suy nghĩ cũng thật sự mệt mỏi, từ đêm qua đến nay đã một ngày, nàng cũng ép buộc đủ, một cổ buồn ngủ thôi đến, nàng nằm nghiêng trên ghế dài trước cửa

sổ, nhắm lại hai mắt

Ngủ đi, ngủ đến bất tỉnh cũng tốt, chẳng qua, tin tức rơi vào tay y quán, hàng xóm láng giềng không nói, Bảo Trữ có khả năng gấp đến độ khóc, nàng tựa hồ có thể nhìn thấy trên mặt thanh tú của Bảo Trữ treo đầy nước mắt, nhìn không được nửa mộng nửa tỉnh thờ dài một hơi, đứa nhỏ này tuổi còn ít, đời nghề cũng còn kịp, hẳn khéo tay lại cẩn thận, học thợ mộc, học điêu khắc....cái gì cũng tốt, nàng rốt cuộc cũng có thể hiểu được lúc ấy phụ thân trước khi lâm chung liệu mạng một hơi cũng muốn khuyên nàng đừng học nghề y.

Tâm tư đang dao động trôi nổi hết sức, có cái thân ảnh cao lớn cũng chậm chậm hiện lên, tính tình hẳn như vậy, tương lai ai có thể chiếu cố trấn an hẳn ? Hi vọng vô thường, hơn nữa tính tình dữ dằn, nóng tính hư vọng công tâm, tuy nói thân mình khỏe mạnh, nhưng lâu ngày, nhất định xảy ra vấn đề, đến lúc đó ai có thể gần thân hẳn, vì hẳn khám bệnh đây ?

Nàng đau khổ cười cười, khi nào thì, chính nàng nói không chừng ngay cả thái dương ngày mai cũng không thấy, tính mạng nằm trong tay Nhạn Cận Thần, vẫn lo lắng cho hẳn ?

Ngốc a, thật là khờ, Liễu Lục Phi thông minh cả đời, giờ phút này nhưng lại ngốc thành như vậy

Trời đã sớm vào thu, ban đêm lạnh, nàng ở ghế dài cứng rắn cuộn thân mình, chống đỡ hàn ý, lẽ ra trong ngoài giáp công như vậy, nàng hẳn là ngủ không được, nhưng nàng một cực kỳ trấn trọc sau một lát lâu, ngủ thật sâu.

Cho nên, cũng không nhận thấy được thân ảnh cao lớn từ trong suy nghĩ của nàng trôi ra, giờ phút này lặng lẽ tới gần, ở bên cạnh nàng

Bộ dáng nàng ngủ, thật đơn thuần, thật non nớt, căn bản không giống đại phu như có thể đem tính mạng bệnh nhân gánh vác trên người, nắm giữ ở trong tay, cũng không như người lấy thân mình ra, đem trách nhiệm nhận lấy trên người.

Nhưng nàng vẫn làm được, hơn nữa, cũng không có sợ hãi đến khóc thảm, ngược lại ở hoàn cảnh lạ lẫm tự tìm mục đích để ngủ.

Thế nhưng hẳn lại không ngủ được, giống như một dã thú khốn khổ, ở Vương phủ yên tĩnh như quỷ vực một hồi lâu vẫn không thể ngủ say.

Mất thấy nàng sợ lạnh lui lại, Nhạn Cận Thần giữ lấy thắt lưng, hai tay ôm lấy thân mình nhu nhược như cành liễu của nàng.

Nàng hướng trong lòng ấm áp của hẳn nhích lại gần, lông mi khẽ run, chậm rãi giờ lên, một đôi mắt hạnh bao hàm buồn ngủ yên lặng nhìn hẳn một cái.

Nhạn Cận Thần không có mở miệng, cũng chỉ yên lặng nhìn nàng một lát, cả hai đều vừa lòng, lại lần nữa nhắm mắt ngủ.

“Người chắc chắn ta sẽ không giết người như vậy sao ?” Nhạn Cận Thần thì thảo nói nhỏ, giống như đang hỏi nàng, cũng là tự hỏi.

Sau đó thiên hạ trong lòng cũng ngoan ngoãn ngủ, dường như chuyện lớn cũng không quan, cũng khó trách, hai ngày nay mệt chết nàng, nhất là đêm qua.

Đem nàng ôm đến trên giường, động tác buông ra ôn nhu không thể nghĩ được, tuyệt đối không có ai tin tiểu vương gia lúc này cùng người lúc nổi giận, thậm chí muốn lấy đầu người là cùng một người.

Nhạn Cận Thần kéo chăn qua giúp nàng, chắc tuy rằng là chăn bông thô, nhưng nàng ở bên trong cảm giác thật ấm, thật thoải mái, giống như có một cổ lực hấp dẫn, triệu hồi hẳn.

Chần chờ một lát, hẳn đem áo ngoài cởi, lén lút lên giường, nhẹ tay nhẹ chân, chỉ sợ đánh thức thiên hạ đang ngủ.

Giường rất nhỏ, chăn cũng không đủ lớn, hẳn chen chúc bên người nàng, cánh tay dài duỗi ra, đem nàng tiến vào trong lòng, một cổ lo lắng mang theo thân nhiên, hơi thở quen thuộc của nàng như một làn khói nhẹ tiến vào trong mũi hẳn.

Chính là hương vị này làm cho hẳn bị hấp dẫn, làm cho hẳn mê mẩn, làm cho hẳn vài canh giờ trước tức giận đến muốn giết nàng giờ phút này lại tan thành mây khói, hẳn thầm nghĩ ôm nàng hảo hảo ngủ một giấc, có chuyện gì, để đến mai rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Minh Châu Ám Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trước khi bình minh đến Liễu Lục Phi liên tỉnh, nhiều năm qua chính là như vậy, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng hoàn cảnh xa lạ, nhưng ở trong ổ chăn ấm vu vu rất thoải mái, nàng ngủ một đêm thật sự sâu, xem như hảo hảo nghỉ ngơi, mở mắt ra, dưới ánh nắng u ám chớp chớp.

Kỳ quái, nàng lên giường như thế nào ? Hơn nữa khi ngủ nàng cảm giác sau lưng có nguồn nhiệt, còn bị dây cuốn lấy, làm cho nàng không thể động đậy.

Ngủ thì không thấy, tỉnh dậy lập tức không thoải mái, nàng muốn giãy dụa, tưởng thoát khỏi dây dũa, kết quả dây cuốn càng chặt, làm cho nàng thiếu khí.

“Buông ra..” nàng giãy giụa có chút hỗn hển.

“Đừng âm ỷ, ngoan ngoãn ngủ.” tiếng nói trầm thấp mang theo buồn ngủ ở sâu trong tai nàng vang lên.

Nàng choáng váng một lát, toàn bộ tâm đều tỉnh lại, hửn... vì sao lại... ở trong này ? Chẳng lẽ hửn ôm nàng ngủ một đêm như vậy, nàng lại không hề phát giác ?

Nghĩ đến đêm trước, nàng bị ấn đến xương cốt không còn, từng trận nóng bỏng thiêu a thiêu a thiêu đi lên, nàng càng bất an, muốn giãy.

Mà nàng càng giãy giụa, hửn cuốn lấy càng chặt, tỉnh tỉnh bưng bình của nàng bị kích thích, càng không thể lại càng muốn giãy.

“Ngươi còn giãy giụa như vậy cũng đừng trách ta.”

Có người cổ tình ăn mềm không ăn cứng, hảo hảo nói còn có khả năng, uy hiếp nàng như vậy, nàng cũng không thể ăn !

“Ngươi... Buông ra... Ta...” Nàng giãy dụa đến độ thở hào hển, nói đứt quãng.

“Không buông, ngươi có thể làm thế nào ?” có người xấu lắm, cười khê ôm càng nhanh, thậm chí dùng ưu thế đáng người cao lớn cường tráng ngăn chặn nàng, ở bên tai nàng cố ý nói, “Ngươi không phải rất thông minh sao ? Hiện nay bị ta bắt được, ngươi làm sao bây giờ ?”

Nói xong còn cắn lấy vành tai nàng, nhấp nháp.

“Ngươi... Thực... Thực đáng giận !” Liễu Lục Phi tức giận đến xấu hổ, hung hăng cắn cánh tay cứng rắn của hửn, hửn chỉ mặc nội y, quần áo mỏng manh, hàm răng không chút khách khí đâm vào cơ bắp hửn.

“Răng thật nhọn.” Nhạ Cận Thần không để ý chút nào, môi từ bên tai một đường hạ xuống, tạm thời công kích cái gáy trắng trẻo, trước ngực.

“Ngô...” nàng đã không còn khí lực để chống cự, toàn thân lại không có chủ ý, cổ họng run run chất vấn, “Ngươi không phải... không phải còn muốn giết ta.”

Hửn thoải mái vui đùa vào ngực nàng, hấp thu hơi thở đặc thù mê người của nàng, nghe nàng hỏi như vậy, ngừng một lát mới tà tà cười.

“Ng ngoan ngoãn để ta thương ngươi. Ta sẽ khiến cho ngươi dục tiên dục tử một hồi.”

“Ấn... Đừng...”

Thân mình hửn quá nóng, quá cứng, cho dù quần áo chính mình bị hửn bóc hết, vẫn là nóng, nàng vẫn thờ không nổi, không biết vì hửn nặng nề đè lên nàng, không cho nàng thông khí, hay bởi vì hửn hôn nàng, bàn tay to tàn đầy cứng rắn ở thân mình nàng cẩn thận du di vuốt ve...

“Thất lưng nhỏ như vậy.” hửn không biết nên tán thưởng hay nên lo, tay tay hợp lại hai bên có thể nắm chặt eo nhỏ của nàng. Giữa ánh nắng u ám, hai tròng mắt lóe ra đã tính nhìn chăm chăm nàng, giống như có ma lực làm cho hôn phách nàng toàn bộ bị dẫn đi, hoàn toàn không có chủ ý.

Nữ tử thông minh lại bị người kia ôm như thế, đầu óc còn có thể nghĩ ra điều kế gì, nghĩ ra cái chiêu gì ? Chỉ có thể giống như mặt đào mộng nước, làm cho người ta cần một ngụm ăn vào bụng.

“Đại phu, đem chân hài hòa mở ra, đứng, mở ra một chút, đừng thẹn thùng.” Nhạ Cận Thần ở bên tai nàng dụ dỗ, uy hiếp, dưới thân cứng ngắc nóng rực trương lên, cọ xát chân nàng, “Nhìn ta khó chịu như vậy, ngươi không cứu ta sao ?”

“Ngươi... đừng... đừng nói bậy... nữa... ngô...”

Liễu Lục Phi cắn môi dưới hồng nhuận, nhìn xuống cổ yêu kiều sắp vọt ra miệng, sau khi hửn cọ xát một lát bắt đầu chậm rãi đẩy vào nơi non mềm ướt át của nàng, hai tay gắt gao nắm giữ thất lưng làm cho nàng không thể né tránh, chỉ có thể tắc tắc tiếp nhận, bị hửn ra vào, lại ra vào...

Nam nữ hoan ái, đứng là nóng cháy lại mất hồn như thế, làm người ta say mê lại hoa mắt, những điều học được trong sách chỉ là những văn tự lạnh như băng, hoàn toàn không thể viết ra thân thể nam tử cùng nữ tử bất đồng, lại phù hợp như thế.....

Hửn dùng hết sức đẩy vào chỗ sâu nhất bên trong nàng, không phải dùng cặp mắt mà mị nhìn chăm chăm nàng đỏ bừng mặt, chậm rãi rút ra đẩy vào nơi bé nhỏ, bức nàng bất lực rên rỉ, đôi mắt hửn càng sáng.

“Đừng nhìn, ta muốn nghe.” Hửn kéo ra bàn tay nhỏ bé của nàng đang che mặt, nàng là bất đắc dĩ, lại là kiều mỹ tà nghệ liếc hửn một cái, cái liếc mắt kia thật sự là hồn xiêu phách lạc, làm cho lý trí Nhạ Cận Thần hoàn toàn bay ra ngoài cửa sổ.

“...a...a...” mây liễu nhủ chặt, từng đợt cảm thụ vừa khó chịu vừa sung sướng thông thả nảy lên, còn mang theo nhè nhẹ đau, giống một trận hăm sa kinh phong đem nặng cuốn lên trời cao, càng ngày càng cao, càng ngày càng cao...

Chỗ cao nhất có một trận thủy triều nghênh diện đánh tới, thất lưỡng hấn càng thêm mãnh liệt ra roi, nặng thật sự giống như đã chết một hồi, trong đầu trống rỗng, bị mạnh mẽ đánh roi, chỉ có thể bắt lực run run, co rút nhanh.

Hắn cũng không thể chịu được, nơi non mịn của nàng đã bức hắn muốn điên rồi, hơn nữa hắn không tự chủ được từng trận lui tới, hắn dường như cũng bị ép tới giới hạn, cuối cùng, chỉ có thể đem một trận nóng rực tất cả đều rót vào chỗ sâu bên trong của nàng.

“Hô...” tiếng thờ gấp tỉnh tể cùng tiếng thờ độc thô nùng giao hòa, hắn quắc trụ môi đỏ bưng của nàng, lưu luyện vô hạn triển miên hôn, thật lâu, thật lâu, tâm tư trần trọc, chính là không chịu thả.

Sắc trời dần dần sáng, ánh mặt trời hắt lên cửa sổ, trong ổ chăn hai người vẫn gắt gao giao triển như cũ, khó khăn chia lìa, hắn ôm sát nàng không chịu buông ra, trần quý hôn mi nàng, khóe mắt nàng, mặt của nàng...Chờ hơi thở hỗn loạn của nàng bằng phẳng.

Bàn tay trắng nõn của nàng không nghe sai khiến, nhẹ nhàng di chuyển trên vai hắn, ngực này vết thương cũ có mới có, mặc kệ hắn hung ác mãnh liệt, có khả năng từng là mã tặc giết người không chớp mắt, nàng vẫn luyện tiếu, vẫn đau lòng khi thấy dấu vết nhọt nhọt này.

Tình lang lên ôn nhu triển miên như thế, nhưng ở trước mặt mọi người uy hiếp muốn giết nàng đền mạng, người này...rốt cuộc nên làm sao bây giờ?

“Thật sự là...phiền toái muốn chết.” nàng thì thào tự nói, bất giác đem ý nghĩ trong lòng nói ra.

Nhận Cận Thần nghe vậy chỉ cười, cúi đầu hôn hôn khuôn mặt hồng nhuận nhỏ nhắn.

“Ngươi gặp phải đại phiền toái, đừng nghĩ thoát thân.” Hắn trêu tức cảnh cáo.

Mắt hạnh nâng lên, kinh ngạc nhìn hắn, hắn lại cười cười, trong nụ cười lộ ra cuồng vọng mãnh liệt không thể nào che giấu.

“Hoài nghi sao? Ngươi là người của ta, ta muốn ngươi sống ngươi sống, ta muốn ngươi chết ngươi phải chết.”

Nàng mệt mỏi nhắm mắt lại, không nhìn hắn, cũng không muốn quan tâm.

“Ngươi có nghe thấy không? Ta nói, ta muốn ngươi sống...”

“Đừng ồn ào, mệt chết đi, để ta ngủ tiếp một chút.” Liễu Lục Phi thản nhiên nói.

Không phải là hắn ép nàng sao? Bằng không, người ta đang ngủ ngon giấc, lại cứ sáng sớm hung hăng cắn một hồi!

Nhận Cận Thần tự biết đuối lý, quả nhiên không nói loạn nữa, ôm nàng một lát, thấy nàng lần nữa chìm vào cõi mộng, mới nhẹ chân nhẹ tay rời giường.

Nhìn về mặt khi ngủ của nàng Nhận Cận Thần chuẩn bị đi lại quay lại, thản nhiên đi đến trước giường đứng ngắm một hồi lâu.

Cảnh liễu mềm mại cứng cỏi này, bất tri bất giác đã đem cả người, cả trái tim hắn lấy đi.

Chẳng qua... Chính nàng cũng biết?

Con trai độc nhất của Cửu vương gia thất lạc nay tìm lại được, chuyện này đã oanh động cả kinh thành, nhưng đại danh của Nhận Cận Thần lan xa, từ vương tôn quý tộc cho tới người buôn bán nhỏ đều bàn luận chuyện Cửu vương gia mất.

Lời đồn nổi lên bốn phía, đủ loại, truyền thật náo nhiệt. Có người thì thầm nói Cửu vương gia bị con làm tức chết. Có người miêu tả sinh động như thật chuyện phát sinh hôm đó, giống như ở ngay tại trong phủ Cửu vương gia. Có người đem ân oán tình cừ của phụ tử hai người từ nhiều năm trước một đường chậm rãi nói. Có người còn nói tiểu vương gia giận điên rồi, đem hạ nhân trong phủ, ngay cả đại phu cũng tra tấn, truyền rộng khắp nơi... Nội dung kì thú, cái gì cần đều có, quả thực cũng đủ làm thành tiểu thuyết, hát hí khúc ba năm không cần tìm đề tài.

Nghe rộn người nhất là, nghe nói tiểu vương gia dã tính phác tác, chính là không chịu cho cha hắn yên ổn xuống mồ, trong cung phái người luân phiên tới khuyên nhủ, thân tộc quan lại đều ra hết, thay nhau ra trận đều vô ích.

Nhận Cận Thần tuy là người trong hoàng thất, nhưng còn trẻ liền trốn đi, liên kết cùng nhóm quý tộc thân thích cực bạc nhược, đương nhiên không có khả năng chữa mặt mũi cho ai, nghe những lời nói đó.

Cứng mềm cũng không ăn, khur khur cố chấp đến ngày cuối cùng, ngay cả hoàng đế đều kinh động, đặc biệt sai khiến khâm sai đại nhân tiến đến.

Khâm sai đại nhân làm hết trách nhiệm, tới phía trước hỏi thăm nhiều người, điều tra qua đủ loại kiểu dáng, sau khi thu thập một bụng tin tức, chỉ dẫn theo một tùy tùng, rả rích đến đây.

Bị mời vào phòng tiếp khách, tông quản phủ Cửu vương gia tự mình dẫn tỷ nữ đến phụng trà, dâng điểm tâm, một đám người cử chỉ thỏa đáng, quy củ nghiêm cẩn, nhưng tất cả đều cau mày, bộ dáng người đều có tâm sự.

Khâm sai đại nhân bất động thanh sắc, sau khi hàn huyên một câu, một mặt uống trà, một mặt nhân nhân hỏi, “ Xin hỏi Lư tổng quản, thiếu gia nhà các người đâu ?”

“ Ách, ăn, thiếu gia chúng ta có, có việc khác.” Tổng quản ăp ăp trả lời.

Người ta cũng không để ý, cười cười nói: “Là không muốn gặp ta đi, cũng vô phương, không quấy rầy thiếu gia quý phủ làm chính sự, Lư tổng quản, đại phu chăm sóc lão vương gia là vị nào ?”

Tổng quản lại chần chờ một lát, muốn nói lại thôi.

“ Nếu ta nhớ không lầm, chính là Thôi đại phu ở thái y quán đi ? Có thể thỉnh hă ra nói chuyện không ? Làm phiền Lư tổng quản thông báo.”

Miệng mặc dù khách khí, nhưng người ta là khâm sai phụng mệnh hoàng thượng đến, không làm theo, tương đương cãi lời Hoàng thượng, cho dù là gan có lớn như trời, tổng quản cũng không thể không thỉnh đại phu đi ra.

Kết quả, thỉnh ra không phải lông mi trắng râu bạc Thôi đại phu, mà là một cô nương trẻ tuổi.

Đây chính là Liễu đại phu trong truyền thuyết. Nghe nói nàng còn trẻ nhưng học nhiều, được Cửu vương gia tin cậy, không nghĩ tới bộ dáng thanh tú nhă nhận như vậy.

Chỉ thấy người tới một đôi mắt hạnh hắc bạch phân minh nhìn người, thái độ trầm ăn, phong thái bình thăn, làm cho khâm sai đại nhân trong lòng ăm thầm khen một phen.

“Người là Thôi đại phu sao ? Như thế nào râu không thấy, tóc cũng đen ? Khác xa Thôi đại phu trong ăn tượng của ta.” Khâm sai đại nhân thoải mái mà trêu tức, “ Có phải có bí phương cải lão hoàn đồng hay không ?”

Cô nương tầm thường vừa thấy hăn nếu không phải đỏ mặt e lệ, thấy hăn rêu đùa như vậy cũng có điểm phản ăp, nhưng Liễu Lục Phi vẫn như cũ bất vi sờ động, ănh mắt lóe ra còn không có, chính là tiếp tục lăng lăng nhìn tiêu sái Cảnh đại nhân, chờ hăn nói ra ý đồ chân chính.

Thật cao, giống như tảng đá quăng vào biển lớn, ngay cả gợn sóng cũng không dấy lên, cô nương này tuổi còn trẻ, khí độ giống như thế này, thật sự không đơn giản.

Thấy nàng như thế, Cảnh Tứ Đoan cũng thu hồi ý trêu tức, ăn hòa ăn, “ Nếu Liễu đại phu ra mặt, có thể thay ta giải thích nghi hoặc hay không ? Về tình trạng bệnh lúc trước của Cửu vương gia..”

Nghe vậy, Liễu Lục Phi găt găt đầu, “ Đến vì chuyện này.”

Nàng cầm một quyển giấy trên bàn, thông dong mở ra, ở trên đều là chữ nhỏ rậm rạp, nhìn kỹ, dựa theo ngày sắp xếp, mỗi lần xem mạch tượng, bệnh hướng, dùng được, có khởi sắc hay không, có chuyển biến xấu hay không. . . tỉ mỉ ghi lại rãnh mạch, vừa xem hiểu ngay.

“ Đó tất cả đều là bộ phận ta phụ trách, có nghi ngờ cứ tự nhiên, không ngại đối chiếu đăm người Thôi đại phu ghi lại, bút ký của bọn họ ta có xem qua, hiểu hay không cũng được.”

Cảnh Tứ Đoan thuận tay lật lật, không thật sự xem, “ Mời đại phu ngồi, ta hôm nay cũng không phải tới để tra người chết, chính là vì Hoàng thượng quan tâm.”

“ Đại nhân không cần có lệ, nếu không phải đến tra người chết, vì sao phải khám nghiệm tử thi?” nàng cao giọng hỏi

Kẻ đứng bên cạnh Cảnh Tứ Đoan khám nghiệm tử thi hoảng sợ, xấu hổ nhìn sang Cảnh đại nhân, hă đúng là một kẻ chuyên khám nghiệm tử thi.

“ Nhân lực của đại phu thật tốt, xin hỏi làm sao thấy được ?” khâm sai đại nhân khiêm tốn cảnh cáo.

“ Tục ngữ nói sống qua đại phu, chết về khám nghiệm tử thi, vài vị khám nghiệm tử thi trong cung đều đã thấy qua, xem như đồng hành, không thể không biết.”

“ Phải không ?” Cảnh Tứ Đoan cười cười, “ Không phải vì từng cùng lệnh tôn Liễu đại phu cộng sự, bị phái đến phía nam hiệp sau trợ lữ lự ?”

Liễu Lục Phi ăm đạm, đáy lòng nhện không được nói thăm, khâm sai đại nhân này cũng thực tặc, rõ ràng cái gì đều hỏi thăm mới đến, còn làm bộ như không biết gì.

“ Nếu Liễu đại phu nhận biết khám nghiệm tử thi kia, cho dù bất quá, Cửu vương gia giờ phút này lẽ ra đã nhập liệm, không biết Liễu đại phu có thể lĩnh chúng ta đến hay không.”

Còn không nghe hă nói xong, Liễu Lục Phi liền lăc lăc đầu, thẳng thăn từ chối, “ Chuyện này không phải ta làm chủ, hỏi ta cũng vô dụng, hướng chi, chuyện lớn như thế này, không phải bất luận kẻ nào đăm tùy tiện quyết định.”

Cảnh Tứ Đoan tươi cười, trong nụ cười có chút thăm ý, “ Ta nghe nói cũng không phải như vậy, nếu Liễu đại phu nói không được, không thể tự ý, vậy trong thiên hạ đại khái cũng không có ai có thể khuyên tiểu vương gia.”

Xem Lưu tổng quản ở một bên đồng ý yên lặng gật gật đầu, Cảnh Tứ Đoan biết chính mình nói đúng rồi, Liễu Lục Phi lại giật mình, vẫn như cũ trầm mặc không nói.

“Không bằng như thế này, Liễu đại phu...”

Đột nhiên, phanh một tiếng cửa phòng khách thô lỗ bị đẩy ra, tiếng nổ làm tất cả mọi người hoảng sợ !

Chánh chủ Nhạn Cận Thần hiện thân, hần đứng ở cửa, thân hình cao lớn uy mãnh, hé ra trên khuôn mặt tuấn tú là dã tính cùng lo lắng, đôi mắt nhanh nhìn chăm chăm người từ ngoài đến, tương đương có chuyện không tốt.

“Người có thể rút.” Hần vung tay lên, lời ít mà lệnh đuổi khách thì nhiều, rành mạch.

“Tiểu vương gia.” Cảnh Tứ Đoan khom người hành lễ, khách khí giải thích, “Hoàng thượng thật sự quan tâm chuyện Cữu vương gia, cố ý phái ta đến điều tra, có thể giúp được chút nào hay không?”

Nhạn Cận Thần cười lạnh. “Đừng giả mù sa mưa đi vòng vèo, phái một khâm sai đến, không phải là hoài nghi ta giết cha sao? Có bản lĩnh hiện tại người trực tiếp đem ta tới nhà giam luận tội, bằng không, làm việc vặt thì không cần đến!”

Cái tội lớn như thế này, cho dù có hoài nghi cũng không ai dám nói, Nhạn Cận Thần lại nói lớn ra mồm.

Hần chậm rãi đi vào đến, cước bộ trầm ổn, đôi mắt lại thẳng nhìn chăm chăm Cảnh Tứ Đoan, hai gã nam tử tầm mắt chạm nhau, một cái dã tính phóng đảng, một cái thâm trầm nội liễm, thế lực ngang nhau giằng co, ai cũng không chịu nhượng bộ yếu thế trước.

Đang giằng co, đột nhiên, Liễu Lục Phi thở dài.

“Người ta chỉ là phụng chỉ làm việc, để cho hần nhìn đi.” Nàng nhẹ giọng nói

Nhạn Cận Thần bắt tri bắt giác đi đến bên người nàng, còn cố ý che chở trước mặt, tuy rằng chưa nói nhưng động tác rõ ràng biểu thị rõ ràng công khai chủ quyền, rất có khí phách vương giả.

Kỳ quái là, Liễu Lục Phi nhẹ nhàng mở miệng, biểu tình hung ác bá chủ liền mềm hóa, tuy rằng vẫn không cam lòng kháng nghị, “nhưng là...”

“Đừng làm khó dễ người ta.”

Cảnh Tứ Đoan là hồ ly đắc đạo, chỉ quan sát sắc mặt, nhìn nam nhân trước mặt nhanh nhẹn dừng mãnh lại lộ ra thần sắc phức tạp, là tức giận, là không cam lòng, lại toát ra bất đắc dĩ, hần chỉ biết tiểu vương gia bảy tác* đang bị nắm chặt trong tay Liễu đại phu.

“Đa tạ tiểu vương gia đã cho chúng ta có thể phục mệnh trở về.” hần lập tức bắt lấy cơ hội đánh xà tùy cơn, “Xin mời Liễu đại phu dẫn đường.”

“.....” có người tức đến muốn giết người.

“Thỉnh hai vị đi bên này.”

Ngon nền tang màu trắng to mùi thơm ngát, tổ quả, đoàn người đi vào linh đường nghênh diện chứng kiến, đó là một mảng trắng trong thuần khiết yên tĩnh, có tranh chữ, ngăn tủ đựng kim đồng hoàn khấu tất cả đều dùng màn trắng che kín, cửa phòng cũng dùng giấy trắng dán lại.

Nội đường còn có một loại rét lạnh khó có thể dùng ngôn ngữ để nói, người không tự chủ được đánh cái rùng mình.

“Nơi này.....là có chuyện gì?” người khám nghiệm tử thi thì thảo nói

“Lạnh?” Liễu Lục Phi phát hiện, thân nhiên giải thích, “Là băng giá”

Phú quý như người ta mới có băng để mà chơi, vì bảo đảm một năm bốn mùa có băng để ăn, để dùng, bình thường vào mùa đông người ta làm rất nhiều gói băng, tồn tại trong hầm băng, khi cần thì mở ra, mà trong thời gian ngắn có thể xuất ra nhiều gói băng như vậy, mỗi khối đều cao bằng nửa người, làm cho cả phòng giống như mùa đông, tài lực như thế cũng không phải bình thường.

Linh đường lâm thời, mặc dù là lễ bộ đưa người đến bố trí tốt, sắp đặt vị trí bày kim hoa, ở trên sơn thêm bản kim thọ cát tường, lão vương gia ngủ ở trên phản cát tường, lát vàng trùm bạc không nói, một kiện vải óng ánh màu vàng được thêu tượng phật tinh xảo trên ngực, ánh sáng của nền chiếu rọi lờ lờ, cũng ánh lên khuôn mặt an tường ôn nhuận của lão vương gia, giống như đang ngủ, tuyệt không đáng sợ. (ặc, ta chưa bao giờ chứng kiến đám tang nên miêu tả chấp loạn xà ngẫu.)

Nhạn Cận Thần nóng nảy đi đến, không chịu tiếp tục, sắc mặt đông lạnh, im lặng không nói gì, mà Cảnh Tứ Đoan mang theo người khám nghiệm tử thi đi qua, đầu tiên là cũng kính hành lễ, sau khi dâng hương mới bắt đầu kiểm nghiệm.

Chỉ thấy người khám nghiệm tử thi động thủ nhẹ mở cuống họng, Nhạn Cận Thần đột nhiên đi lên phía trước, cơ bắp toàn thân đều căng thẳng, tựa hồ ngay sau đó sẽ tiến lên.

Một cái bàn tay trắng nõn nhẹ lôi kéo, liền kéo lại con ngựa hoang sắp thoát cương. “Ngươi đừng vội, người ta là khám nghiệm tử thi, sẽ không xằng bậy.”

“Nhưng là –”

“Hừ.”

Hai người nói chuyện phi thường thấp giọng, động tác cũng rất nhỏ, nhưng Cảnh Tứ Đoàn không quay đầu cũng đã đem hết thảy ghi tạc trong lòng.

Kế tiếp, Nhạ Cận Thần lại nhiều lần kiểm chế không được muốn phát tác, cũng vẫn là Liễu Lục Phi nhanh tay lôi kéo hần mới không gặp chuyện không may, sau lại, Liễu Lục Phi đơn giản kéo hần đến đại sảnh, đỡ phải phiền.

Ước chừng sau một nén nhang, Cảnh Tứ Đoàn cùng khám nghiệm tử thi cùng nhau đi vào phòng khách, sắc mặt hai người đều phi thường ngưng trọng.

Hạ nhân, quan viên lễ bộ đều bên ngoài, không ai dám tới gần, trong đại sảnh chỉ có bốn người này, Cảnh Tứ Đoàn trầm ngâm một lúc lâu, giống như lo lắng có vấn đề gì đó khó có thể mở miệng.

Nhạ Cận Thần sắc mặt khó coi, trợn mắt nhìn, cúi đầu rít gào giống như con hổ ăn thịt người báo trước, “Xem xong rồi chưa ? Xem đủ chưa ?”

Có người cổ tình liều chết cũng phải hỏi, “Tiểu vương gia, hạ quan có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo..”

“Ngươi có vấn đề là chuyện của ngươi.” Nhạ Cận Thần bùng nổ, hần chỉ vào cửa lớn trong buồng nói, “Cầu quan các ngươi, đều rút ra ngoài cho ta.”

“Tiểu vương gia...”

“Cút ! Về sau cũng đừng đến nữa.” rống giận chấn trời

Trong tình huống khó khăn đó, tiếng nói nhả nhặn lại xuất hiện, lúc này lạnh lùng, “Cầu quan ? Ngươi đây là đang mắng ai ?”

“Ta đang mắng hần....”

“Đúng, chúng ta không giống ngươi sinh ở nhà phú quý, chúng ta vì năm đấu gạo khom lưng, dựa vào người để có một ngụm cơm ăn, như vậy cũng bị ngươi mắng là cầu ?” Liễu Lục Phi thật sự tức giận, bản mặt cũng mạnh mẽ, thanh âm lực lực đề cao, “Ngươi muốn trách ta làm lão vương gia chết, muốn ta để mạng lại bù, ta không phản đối, nhưng mọi người trong cung phải tới từ đầu tới đuôi là muốn hỗ trợ, ngươi lại không hợp tác như vậy, thái độ còn ác liệt, đây là cái đạo lý gì ? Làm vương gia là có thể bá đạo như vậy sao ?”

Làm vương gia quả thật có thể bá đạo, nhưng hần dù có bá đạo cũng chịu cô nương nhả nhặn giảng đạo lý.

“Ngươi....ngươi phải giúp bọn họ nói mới được sao ?” Nhạ Cận Thần không dám tin trừng mắt nàng.

Lại nói, Cảnh Tứ Đoàn hoàn toàn là người ngoài, Liễu Lục Phi lại lần nữa nhai lại, làm lửa càng thêm lớn, làm cho lửa trong lòng Nhạ Cận Thần cháy nửa ngày lại càng cao.

Không cần biết hần có cái đạo lý gì, không cần biết hần là khâm sai đại nhân Hoàng thượng trực tiếp phái đến, Nhạ Cận Thần chính là mất hứng, không vui, hờn giận.

“Ta giúp hần, sớm đem chuyện phiền toái giải quyết không tốt sao ? Muốn kéo dài như vậy mãi ? Ngươi không thấy thẹn với lương tâm, hỏi cái gì đáp cái này, Cảnh đại nhân sẽ không phiền ngươi nữa, vậy không đơn giản hơn ?”

Dù người bên cạnh có tức giận, vẫn là ngầm giúp tiểu vương gia, Cảnh Tứ Đoàn âm thầm ghi nhớ kỹ ở trong lòng, xem ra, chuyện hai người này trong lúc đó không chỉ là từ một phía mà thôi.

Trước mắt vẫn phải giải quyết nghi vấn, Cảnh Tứ Đoàn mạo hiểm bị mãnh hổ đuổi giết, đem nghi vấn nói ra.

“Trên người Cửu vương gia không có ngoại thương, cũng không có dấu hiệu trúng độc, khám nghiệm tử thi kết luận là, vương gia thiên mệnh đã hết, cho nên mất.” hần đột nhiên chuyển chuyện, “Một khi đã như vậy, vì sao tiểu vương gia chậm chạp không chịu chuẩn bị nhập liệm, hạ táng ?”

Nhạ Cận Thần không phản ứng, không nói

“Căn cứ theo kết quả ta tra, hôm Cửu vương gia đi, sáng sớm còn có tinh thần, buổi chiều cùng tiểu vương gia cùng có....tranh chấp ngôn ngữ, xin hỏi tiểu vương gia, ngày ấy vì sao tranh chấp ?”

Vẫn không hồi đáp

“Sau khi tranh chấp, tiểu vương gia đêm đó trắng đêm chưa về, xin hỏi ngài cả đêm đi đâu ?”

Ba vấn đề, Nhạ Cận Thần cũng không chịu đáp, đột nhiên thành xác ngọc trai câm miệng.

Liễu Lục Phi lôi kéo ống tay áo hấn khuyên nhủ, “Người nói đi, người này sẽ không truyền ra ngoài, tối hôn đó, người...”

Đêm đó, hấn cùng nàng cùng một chỗ.

Lời này nói ra sẽ hủy danh dự của nàng, nhưng không nói, khâm sai đại nhân trước mặt sẽ...

Liễu Lục Phi kỳ thật cũng không phải thực đề ý, lễ giáo ở thời đại này cũng không phải ăn thịt người, cô nương chưa hôn phối cùng tình lang cùng lắm là không gả được, chọc người nghị luận thôi, nàng hạ quyết tâm không lấy chồng, danh dự đối với nàng mà nói thì như thế nào? Nhạn Cận Thần cũng không phải hạ người đề ý hư danh, nói ra thì có hề gì?

“Hạng nữ lưu như người, đừng ở chỗ này lắm miệng.” Nhạn Cận Thần đánh gãy nàng, không giận dữ mà còn cười, một chút cười lạnh biến hóa kỳ lạ nguy hiểm đến cực điểm gọi lên, “Lão tử của ta đã chết, muốn làm như thế nào là chuyện của ta, nếu người tìm được chứng cứ ta giết cha chính xác, giờ phút đó liền mạng ta kéo đến trước mặt Hoàng thượng, mặc người xử lý, nếu tìm không thấy, ta vẫn chỉ nói một câu...”

“Tiểu vương gia, hạ quan chính là...”

“Cút! Cút ra ngoài cho ta! Đừng bước vào bản phủ nữa bước!”

Bạn đang đọc truyện *Minh Châu Âm Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Lời tiểu vương gia nói, Cảnh Tứ Đoan chỉ nghe một nửa, ngày ấy hấn nghe lệnh đi trở về, hôm sau lại đến phủ vương gia.

Cách ngày lại đến, cách ngày lại đến, liên tục mấy ngày như thế.

Biết hỏi tiểu vương gia khó, Cảnh đại nhân hiểu được đi đường vòng, khi đến hấn chỉ nói là tìm Liễu đại phu nói chuyện phiếm, cũng không phải tra án, lại không phiền toái tiểu vương gia, người gác cổng biết hấn là khâm sai đại nhân, đương nhiên không dám ngăn lại.

Mà Cảnh đại nhân cùng Liễu đại phu nhìn như không có điểm chung, đề tài để có thể tán gẫu lại không ít, từ chuyện khám nghiệm tử thi bắt đầu tán gẫu, sau đó nhận thức người quen, y quan. Từ mùa hạ năm nay lũ lụt nghiêm trọng, người dân chịu khổ không nói, bệnh tật nổi lên bốn phía, trộm cướp hoành hành. Thậm chí một đường cho đến ái thể của Cảnh đại nhân mới có thai, bệnh trạng như thế nào, lại điều trị an thai như thế nào...

Liễu Lục Phi tuy rằng nói không nhiều lắm, người lại thân nhiên, nhưng làm đại phu gặp được người khiêm tốn lãnh giáo, luôn tường tận giải thích, nói không biết dừng, mỗi hồi tán gẫu mấy canh giờ, thẳng cho đến khi kẻ không chịu ra mặt Nhạn Cận Thần về mặt âm trầm hiện thân trực khách mới thôi.

“Đủ, cút cho ta!”

Mất thấy bàn tay thô cứng của tiểu vương gia nắm lại thành quyền lại buông ra, buông ra lại siết chặt, bộ dáng tự dè nén, Cảnh Tứ Đoan nhìn không được ý cười, xem ra, để Liễu đại phu đem con người rắn rỏi này dạy dỗ tốt hơn nhiều, bằng không, giờ phút này chính mình đã bị nắm cổ áo một đường ném ra cửa.

“Ta phải đi rồi, gần đây có rất nhiều chuyện.” nói xong, Cảnh Tứ Đoan có thâm ý liếc nhìn Nhạn Cận Thần một cái, “Sau lũ lụt có rất nhiều vấn đề, thời gian này có rất nhiều đạo tặc, có nhiều nhóm thậm chí hướng kinh thành đến đây, bên đường có không ít phú thương bị hại, vương gia...thình cấn thận.”

Nói xong, chính mình ly khai.

Mà hấn mới bước chân đi, Nhạn Cận Thần ở phía sau hung hăng đá cửa, quay đầu giận trừng mắt Liễu Lục Phi.

Còn không chờ mảnh hồ phát uy, Liễu Lục Phi trước phát chế người, mày liễu vừa nhíu, sâu sắc truy vấn, “Cảnh đại nhân nói vậy là có ý tứ gì? Vì sao đặc biệt muốn người cẩn thận?”

“Ta nào biết là ý tứ gì? Người cùng hấn tán gẫu, nên hỏi người mới đúng.”

“Khẩu khí Cảnh đại nhân có chút không đúng.” Có người còn không biết sống chết, nghiêng đầu, tiếp tục tự hỏi, “Chẳng lẽ là sợ đạo tặc đụng đến người? Bất quá, kinh thành nhiều nhà phú quý như vậy, vì sao phải đặc biệt nhắc nhở người? Còn nữa, đến nay trong cung vẫn hoài nghi người cùng nhóm đạo tặc này...”

“Ai đề ý đến hấn nghĩ như thế nào? Hấn là cái gì vậy, một câu như vậy cũng muốn ta phải thật sự cân nhắc? .” Lửa cháy càng lúc càng mạnh, có thể nghe ra được trong giọng nói nồng đậm ghen tuông

Nàng nhìn mặt nhiều hơn, đây là giúp hấn lo lắng a, người này sao không thể nói lý như vậy ?

“Ngươi hung cái gì? Chẳng lẽ huynh đệ trước đây thật sự tới tìm ngươi?” Nàng lập tức hỏi lại, ân, càng nghĩ càng thấy có thể, “Ngươi phản ứng kịch liệt như thế, không phải là vì chột dạ sao? Cảnh Tứ Đoan nói trúng rồi? Hấn là khâm sai đại nhân đương triều, chuyện gì có giấu hấn cũng biết...”

Phanh! Lòi của nàng thỉnh linh bị tiếng nổ đánh gãy, một cái ghế gỗ bay qua đại sảnh, va vào trên tường vỡ nát.

Mãnh hổ chân chính phát hỏa, nhưng đại phu thanh tú thanh khí không thể mắng lại không thể đánh, đành phải lấy đồ vật xả giận, mắt thấy Nhạn Cận Thần về mặt sát khí cầm lấy một cái khác muốn ném, Liễu Lục Phi căn bản không sợ, mặt cũng không chớp, mặc kệ không hé răng, xoay người bước đi.

“Ngươi đi đâu?” Tiếng rống giận theo sau nàng

Hung cái gì mà hung? Tâm tư là vì hấn lo lắng, suy nghĩ, còn bị hấn nói những lời độc ác mặt mày dữ tợn. Liễu Lục Phi nàng cũng không phải là người hay mắng lại, không muốn nói lý cũng có giới hạn.

Kết quả mới ra cửa phòng khách, bước xuống bậc thang đá, bước chân lên sàn nhà mềm mại, phía sau hô một tiếng, tổng quản, tỷ nữ xa xa tất cả đều đột nhiên quỳ xuống.

“Đại phu.” mọi người bị thăm vô hạn cầu xin

Cước bộ của nàng bị bọn họ gọi lại, đột nhiên nặng như ngàn cân, rốt cuộc cũng không đi.

Thật giận. Thật giận!

Tiếng nói trầm thấp sâu kín đuổi theo, siêu cố ý, âm trầm chọn người nói, “Ngươi đi đi, bắt quá, có đi cũng đừng quên, ngươi bước ra cửa một bước, ta liền đánh gãy một đôi chân của bọn họ, ngươi rời đi một ngày, ta liền giết một người, ngươi cứ việc đi, vô phùng.”

Đây là nguyên nhân chân chính Liễu đại phu ở vương phủ những ngày gần đây, hấn lúc trước ngoan cố nói muốn nàng đền mạng, muốn nhốt nàng, cũng cho nàng ăn ngon ngủ no, cửa cũng không khóa, cũng không phải người giám thị nàng, Liễu Lục Phi cũng không phải không có chân, muốn chạy, muốn đi cũng được, vì sao còn muốn ngoan ngoãn đợi?

Chỉ vì có người biết nàng bên ngoài lãnh đạm, nhưng tâm thật sự nhuần, chỉ cần lấy mạng người vô tội uy hiếp, nàng nơi nào cũng không đi.

Nàng ghét nhất bị người uy hiếp, nhưng là người này tà tính không thay đổi, cũng không phải tùy tiện nói đe dọa mà thôi, hấn điên lên đừng nói là cái ghế, ngay cả mạng người cũng không để vào mắt, huống hồ chỉ bọn hạ nhân vô tội đang quỳ trên hành lang ?

Giao chiến nửa ngày, Liễu Lục Phi ảo não thở dài một hơi, cũng không liếc hấn một cái, xoay người hướng được trì đi đến.

Mất thấy Liễu đại phu không rời khỏi, tất cả mọi người như trút được gánh nặng, mấy ngày qua ít nhiều có Liễu đại phu, nếu không lão Vương gia vừa mới chết, tiểu vương gia lại điên cuồng, bọn họ bắt quá là hạ nhân nhỏ nhỏ liên can, căn bản không biết nên như thế nào !

Liễu Lục Phi đè nén tức giận, một đường đi thẳng đến được gian mới bỏ qua, mùi thơm ngát của vị thuốc nghênh diện mà đến làm cho tinh thần nàng thoải mái, trước tiên kiểm tra tồn dược, sau đó nàng đi đến tiểu thư phòng hợp với được gian, trải giấy mài mực, đề bút liền viết.

Bút hạ như bay, viết viết, khi đang hết sức suy ngẫm, cái thân ảnh cao lớn quý dị kia lại không tiếng động xuất hiện ở cửa thư phòng, trực trích một lát mới im lặng bước vào.

Liễu Lục Phi căn bản không để ý đến hấn, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, hấn cũng không ăm ỉ nàng, bóng dáng lẳng lặng đứng bên cạnh, xem nàng suy nghĩ, viết chữ.

Ước chừng trải qua một chén trà nhỏ, sau khi viết xong, tức giận của nàng cũng tiêu tiêu chút. Cái miệng nhỏ nhắn thối thối, đem nét mực xinh đẹp trên giấy cuộn cuộn nổi lên, nàng vẫn không muốn nhìn hấn như cũ, chính là tự tìm một gã gia đình, dặn dò, “Cái này giao ngươi, đem đến Liễu y quán ở phía nam thành, đưa cho Bảo Trụ, nói là ta viết cho hấn.”

Gia đình cũng rất quen thuộc, tiếp nhận giấy cuộn, gật gật đầu lĩnh mệnh đi.

Liễu Lục Phi trở lại thư phòng, vẫn xem người nào đó như không có, tự thu thập bàn học.

Sau một lúc lâu, vẫn là Nhạn Cận Thần thiếu kiên nhẫn, cúi đầu nói thầm, “Có dược liệu gì muốn mua, tùy tiện phái người đi tìm là được, cần gì còn muốn đặc biệt viết thư đưa Bảo Trụ?”

Liễu Lục Phi lắc lắc đầu, “Không chỉ như vậy, bên trong còn có hai lá thư, một ít này nọ, là muốn Bảo Trụ đi một chuyến đến phủ đệ của khâm sai đại nhân giúp ta giao..”

Còn chưa nói xong, cánh tay nàng bị bắt được, lực đạo to lớn, làm cho nàng nhú nhú mày.

“Ngươi... Còn viết thư riêng cho Cảnh Tứ Đoan?” tiếng nói của hấn càng phát ra trầm thấp, cũng càng phát ra nguy hiểm

“Ngươi quán chuyện gì ? Ta cũng không phải viết cho ngươi. . .ai nha !..”

Nàng bị hai cánh tay cứng như thép ôm chặt, thân mình mềm mại bị đè ép đến không còn sức.

“Bằng không, rốt cuộc ngươi viết cái gì ?” Câu hỏi chậm rãi, lạnh lùng, thân mình hắn vừa cứng lại nóng, tức giận bốc hơi, “Ngươi tán gẫu, hàn huyên mấy ngày còn chưa đủ, viết thư ?”

Xem bộ dáng bọn hắn nói chuyện thập phần hợp ý, Nhạn Cận Thần lửa đã cháy lớn, Cảnh Tử Đoan quả thực là quan lại nổi danh uyên bác trong triều, đại phu của hắn lại thông minh như vậy, hắn là người thô lỗ không đọc được bao nhiêu sách vở căn bản không thể nhúng miệng vào, nghĩ vậy, căn bản là lửa cháy đổ thêm dầu !

“Ta chỉ là luôn luôn muốn giảng. . .ngô..”

Hắn không cho nàng nói hết lời, hung hăng ngăn chặn, cánh môi mềm mại bị thô lỗ tàn sát bừa bãi, chỉ có thể rên nhẹ, không thể phản bác.

“Cùng hắn tán gẫu vui vẻ, với ta lại không nói, không muốn nhiều lời ?” hết sức nóng cháy hôn môi, hắn ở cánh môi non mềm thì thảo kháng nghị.

Hắn đi trước hai bước khóa lại, đem nàng để trên tường cạnh cửa, dùng thân thể cứng rắn ngăn chặn, còn cố ý xoa thật mạnh, cảm thụ thân mình cô nương thon thả lại nhu nhuận.

Nàng là người của hắn ! Toàn bộ ! Không cho phép người khác mơ ước.

“Ngươi thực. . . Dã man.” Liễu Lục Phi thở hào hển khinh xích.

Nàng biết chống cự cũng vô dụng, hắn táo bạo như thế là vì phiền muộn dày đặc, tích lũy lâu ngày, cần gấp gáp phát tiết ra..

Hắn một đường căn cứ cái cảm tình xảo của nàng, gầy trắng như tuyết, bàn tay to thô ráp một mặt không kiên nhẫn xé cái áo màu xanh thuần khiết của nàng, sau đó, không chút khách khí cảm tuyệt nữ mọt mà lại khéo léo kia, ở trong bàn tay vuốt ve, làm cho mũi nhọn hồng nhật đáng yêu kia nhếch lên.

Lửa giận hừng hực thiêu đốt hai người, môi hắn như có lửa hung hăng cắn giữ nhũ hoa mẫn cảm của nàng, nàng bắt lực ngựa đầu, phun ra một hơi thở run run nóng rực.

Cũng chỉ có thể “xả thân” cứu bệnh nhân này, bằng không, nàng làm sao với hắn bây giờ ?

Ban đêm, khi đèn đã tắt, Liễu Lục Phi chậm rãi tỉnh dậy.

Nàng bị ôm hôn trong phòng Nhạn Cận Thần, trên thực tế, mấy ngày nay nàng vẫn ở trên giường này qua đêm, có người luôn quán lấy nàng không chịu buông.

Bởi vì không đốt đèn, trong phòng âm thầm, Nhạn Cận Thần là con trai độc nhất phải mang quần áo tang, giường trong phòng, tấm biển treo cửa, cửa sổ tất cả đều đổi thành màu trắng, tơ lụa cũng không dùng, cho nên nàng đắp vải bông trắng, thân thể trần trụi bị người hung hăng yêu có thể cảm nhận rõ ràng cảm xúc khi đắp vải bông, giống như hai bàn tay thô ráp kia ôn nhu vuốt ve.

Mặt nàng đỏ lên, khi bốn bề vắng lặng, nàng không cần phải bày ra giả vờ bình tĩnh, ý thức xấu hổ giống như sóng nhiệt nảy lên từng đợt .

Nam nhân này, thật thô lỗ, thực che chở nàng, hoan ái lưu luyến hết sức, nhiệt tình cuồng dã hung hăng đốt cháy như vậy, hắn vẫn như cũ đem nàng ở trong lòng bàn tay đau yêu, sau khi tận tình, cũng luôn lưu luyến khẽ vuốt thân mình trắng trẻo đầy mồ hôi của nàng, có chút hối hận, có chút đau lòng hôn môi nàng cùng toàn bộ khuôn mặt, thẳng đến khi nàng buồn ngủ mà ngủ.

Thực mâu thuẫn, Nhạn Cận Thần này, từ đầu đến chân, tất cả đều là mâu thuẫn, nàng nghiên cứu y lý nhiều năm, vậy mà không thể nào hiểu thấu đáo bệnh nhân phiền toái như vậy. . .trừ bỏ bao dung bên ngoài.

Mà một mình tỉnh lại, không có hắn ôm ấp, Liễu Lục Phi mặc dù ở trong chăn, cũng nhận không được thấy có chút lạnh, phương bác thu ý dày đặc, vào đêm đã rất lạnh, hắn đi đâu ?

Đợi một lát, không thấy hắn trở về, Liễu Lục Phi đứng dậy chuẩn bị, một mặt thấp đèn, trong phòng không có hắn liền trống trải rất nhiều, hơn nữa đập vào mắt tất cả là màu trắng, thật sự có cảm giác thê lương.

Nàng đoán giờ phút này đã hơn nửa đêm, bên ngoài im ắng, đẩy cửa đi ra ngoài, nghênh diện là gió thu vắng lặng đập vào mặt mà đến, hành lang dài nhưng lạnh, đèn đuốc cũng âm ảm, toàn bộ Vương phủ to như vậy thực giống quỷ vực.

Một đường chậm rãi tìm, thư phòng không đốt đèn, đương nhiên sẽ không ở bên trong, được gian cũng không có khả năng, nếu nàng không ở, Nhạn Cận Thần cũng sẽ không qua, đi qua vài cái phòng khách, phòng xếp. . .tất cả đều trống rỗng, nhanh đi đến nơi để kiệu, trễ như vậy, đương nhiên sẽ không có khả năng lên kiệu xuất môn, cùng vài thị vệ gác đêm gác mặt, bọn họ cũng đều lắc đầu, nói không biết tiểu vương gia ở đâu.

Thật kỳ quái, một người lớn như vậy, có thể trốn ở chỗ nào được ? Huống chi, vì sao phải trốn ? Chẳng lẽ hắn có cái gì ỷ khuất, muốn trốn đi khóc ?

Đừng nói nở nụ cười.

Nàng nghĩ nghĩ, đột nhiên tâm niệm vừa động, xoay người hướng linh đường đi đến.

Cửa linh đường khép hờ, ánh nến thì không tắt, quang ảnh lay động, quả nhiên một thân ảnh quen thuộc chiếu vào trên cửa sổ giấy màu trắng.

Nhìn kỹ, chỉ thấy miệng hân hơi hơi cử động, lẩm bẩm, tụng cái gì.

Hắn vẫn không quay đầu, thân ảnh cao lớn không biết vì sao lộ ra một cổ cô tịch, Liễu Lục Phi đứng ở cửa chần chờ, không biết có nên đi qua hay không.

Kia đương nhiên không phải niệm kinh, có quan viên phụ trách an bài, một đám hòa thượng tụng kinh luân phiên, chưa từng dừng lại, Nhạn Cận Thần đối với việc này rất phản cảm, mặt luôn lộ vẻ không kiên nhẫn, lúc này còn kiên quyết đuổi tất cả các hòa thượng tới một phòng khác, làm sao chính hắn có thể nửa đêm không ngủ, vụng trộm chạy tới niệm kinh ? (nàng còn đứng suy nghĩ được chớ ta mà thấy là bỏ chạy mất dép.)

Đù loại nghi vấn từng cái hiện lên, nàng nhin lại nhin, thật sự nhin không được mới nhẹ giọng hỏi, “Ngươi ở chỗ này làm cái gì?”

Nhạn Cận Thần chần động, vẫn như cũ không đáp.

Hết thấy cổ quái lạ hỗn loạn này nhất định có ngọn nguồn, nhiều ngày như vậy, nếu không biết rõ ràng, chỉ biết tình huống càng ngày càng hỏng, ngay cả Hoàng thượng đều phái khâm sai thân thiết đến, bước tiếp theo như thế nào, quả thật không biết được.

Mà giờ phút này trừ bỏ nàng, còn có ai có thể coi bỏ nút thắt này ?

Nghĩ trước nghĩ sau, nàng rút cuộc lấy lại dũng khí, lại lần nữa mở miệng nhẹ hỏi, “Ngươi rút cuộc đang làm cái gì ? Miệng lại niệm cái gì?”

Nhạn Cận Thần vừa bị hỏi như vậy, lập tức ngậm miệng, giống như trúng tà nhìn chằm chằm lão vương gia .

Nhìn hắn như vậy, Liễu Lục Phi nhin không được nhú nhú mày, nàng đột nhiên nghĩ đến chính mình cũng từng xem qua bệnh nhân trúng tà, thuốc không có hiệu quả, người nhà chỉ phải thỉnh đạo sĩ hoặc cao nhân mới có biện pháp giải quyết, còn nghe hàng xóm láng giềng nói qua, khi đang hấp hối, có cao nhân điểm hóa, thật đúng là tự nhiên sống lại.

Trước kia nghe thế chỉ cười nhạt, giờ phút này nàng càng nghĩ càng không thích hợp, mày cũng nhăn càng sâu, chắc không. ...

“Ngươi là không phải... Ngươi...”

Giờ phút này xa xa bên ngoài truyền đến tiếng hòa thượng tụng kinh, tiếng gõ mõ vang lên, Liễu Lục Phi linh quang chợt lóe, đáy lòng âm thầm tính toán, quả nhiên !

Hôm nay, là bảy ngày của lão vương gia.

Truyền thuyết người chết sau bảy ngày, hồn phách sẽ trở về thăm, Nhạn Cận Thần chậm chạp không chịu cho lão vương gia nhập liệm, còn dùng khối băng lớn bảo tồn, hẳn là... là muốn chờ giờ phút này. (lạnh quá)

Nhưng là, vì sao phải đợi đầu ? Bình thường đều thành tâm mong mỗi người chết vào đất có thể yên lành, mau mau đi đầu thai sao ? Trừ phi, trừ phi có khúc mắc chưa giải, không thể buông.

Ngực đột nhiên có cổ đau ê ẩm không hiểu nhảy lên, một người cao lớn đứng mảnh như vậy, gặp ai khiêu chiến đều ngay mặt đón đánh, không chút nào yếu thế, còn nhất định phải hoàn trả lại gấp đôi, nam tử nhanh nhẹn đứng mảnh như vậy, gặp sinh lão bệnh tử cũng bất lực, cũng không cam lòng.

Điểm này, cùng phụ thân chuyên chế lại cổ chấp của hắn, vẫn là ngoài ý muốn giống nhau.

Liễu Lục Phi đi đến phía trước, không chút nghĩ ngợi, từ sau gắt gao ôm lấy thất lưng hắn.

“Người chết không thể sống lại, mặc kệ ngươi niệm cái gì, rửa cái gì, kéo dài như thế cũng vô dụng.” chôn ở sau lưng hắn, nàng cúi đầu nói.

Thân mình cường ngạnh đột nhiên kịch liệt run lên, toàn thân đều dùng sức, giống như đem hết khí lực đè nén.

“Hắn như thế nào... Có thể chết?” Nhạn Cận Thần từng chữ từng chữ, chậm rãi theo yết hầu đi ra, “Hắn dựa vào cái gì muốn nói... dựa vào cái gì... hẳn làm sao có thể chết ! Đứng lên ! Đứng lên cho ta ! Đem nói cho rõ ràng ! Ai cho hắn đi như vậy ?”

Sau đó, rống giận đã muốn khàn cả giọng, tiếng hô trống trải ở linh đường, chấn động một khối băng, làm tai của nàng đều hơi hơi đau.

Nàng ôm lại càng nhanh, đem hết khí lực ăn nãi* ôm lấy hắn, sợ hãi nếu buông tay, hắn sẽ xông lên đi làm đau xác chết lão vương gia.

“Không cần như vậy... Ngươi đừng như vậy...”

Đột nhiên, nước mắt nàng chảy ra.

Đại phu từng được huấn luyện qua, phải xem nhẹ sinh lão bệnh tử, sau khi nhà gặp biến cố lớn, nàng lại lạnh lùng đối với hết thảy mọi chuyện bên cạnh, chưa từng có lúc nào khóc, mà hiện tại cái mũi của nàng ê ẩm, nước mắt nóng nóng, từng giọt chảy xuống hai má

“Không cho phép chết.....không cho phép cứ như vậy chết đi...” cô họng hần bỗng nhiên ngẹn lại, rốt cuộc nói không được.

Nhưng mà cho dù quý giá như thiên tử, cũng không có biện pháp xoay chuyển thiên mệnh, rống cho lớn tiếng, không cam lòng lại phần nộ, lão vương gia.....cũng giống như cha nàng, vĩnh viễn sẽ không trở lại.

Thời gian cứ như vậy đông lại ở linh đường lạnh như băng.

Nàng chỉ có thể ôm chặt thân mình cường tráng, chặt chẽ bắt lấy người trước mắt, bắt lấy một tia ấm áp trên quý còn sót lại, không thể cũng không nguyện buông tay.

Đứng đã lâu, thân mình cứng đờ của Nhạn Cận Thần chậm rãi thả lỏng, Liễu Lục Phi vẫn ở phía sau gắt gao ôm hần.

Nhuễn ngọc ôn hương dán ở sau lưng, lẽ ra phải hưởng thụ, nhưng Nhạn Cận Thần không có tâm, chính là kéo nàng từ phía sau đến bên cạnh, tay gắt gao nắm lại.

Thấy nàng nước mắt cùng hồng hồng, hần nhin không được thờ dài, tay trái nâng lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt sáng loáng, lau đi nước mắt.

Nàng đã muốn dừng khóc, nhưng con mắt trong trẻo vừa bị tẩy qua nước mắt sáng như sao, kinh ngạc nhìn hần.

Nhạn Cận Thần thâm thâm kéo kéo khóe miệng, trong khoảng thời gian ngắn, tương đối âm đạm

Liễu Lục Phi vẫn nhìn hần, ôn nhu hỏi:“Có thể nói cho ta biết không? Ngày đó, rốt cuộc người cùng lão vương gia âm ỉ cái gì?”

Câu hỏi của nàng, không phải là đại phu hỏi bệnh, mà là một nữ tử biểu lộ yêu thương chân tình trong lòng.

Nhạn Cận Thần cũng nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, tràn ngập các loại cảm xúc không thể nói.

“Ngày ấy...” muốn mở miệng lại khó khăn, hần cố gắng vài lần mới chậm rãi phun ra tình hình thực tế, “Ngày ấy lão già đem gọi ta đi, chất vấn ta....Vì sao không mau cưới vợ, kế thừa hương khói, chính là nói đến không cho ta nói, không ngừng chửi mắng.”

Nếu là lại mắng, Nhạn Cận Thần cũng chưa bao giờ để ý, cãi nhau đối với phụ tử bọn họ mà nói là cơm bữa, ngày ấy vì sao lại ngoại lệ?

Hần nhìn ra hoang mang trong mắt nàng, lại lần nữa cười thâm

“Mắng ta cũng được, làm gì....làm gì ngay cả người của ta cũng mắng? Người có cái gì không tốt? Người tận tâm trị liệu cho ông ta, chiếu cố ông ta, còn làm cho bệnh tình ông ta chuyển biến tốt, sau lại rõ ràng có khí lực mắng người...”

Liễu Lục Phi đánh gãy hần, ôn thanh nói, “Hần là trước khi chết hỏi quang phản chiếu, lão vương gia đã gần đất xa trời, không có kỳ tích xuất hiện.”

Nhạn Cận Thần xiết chặt bàn tay tay nhỏ bé, dường như không nghe thấy giải thích của nàng, tự nói, “Mắng người còn mắng rất tàn nhẫn, tám đời tổ tông cũng kéo ra mắng, cái gì mà ta bị mù? Mắt ông ta mới bị mù, rõ ràng là đại phu thanh tú nhã nhặn, trong bụng tất cả đều là tri thức, hiểu được nhiều như vậy, lại trí tuệ như vậy, lại tình lạnh như vậy....”

Giống như quang cảnh ngày đó tranh chấp, lão vương gia không ngừng mắng rất tàn nhẫn, Nhạn Cận Thần không ngừng vì người trong lòng biện giải, nói xong lời cuối cùng, phụ tử đều giận, đôi phương trừng mắt nhau, ai cũng không chịu nhường.

“Vô luận như thế nào, người cũng vẫn là tiểu vương gia, ta tuyệt không cho đại phu thân phận thấp kém kia tiến vào cửa nhà ta!” lão vương gia hiếm khi không ho khan, giọng còn rất lớn, rống lên trước mặt con.

“Ông cũng sắp chết, làm sao quản được nhiều thứ như vậy!”

“Nói cho người biết, nếu như người thật sự cưới Liễu đại phu, ta chết cũng không nhắm mắt, đến địa phủ còn có thể bò lên tìm người.” Lão vương gia hung tợn nói, “Cho dù làm quý, ta cũng không đồng ý!”

“Ông cứ việc không nhắm mắt đi, ta mới không cần.”

Thật vất vả mới yêu được một người, ở trong mắt hần, Liễu Lục Phi là cao cao tại thượng, hần nghĩ mọi người có mắt khắp thiên hạ đều có thể nhìn thấy thông minh hơn người của nàng, đủ loại ưu việt của nàng, hần vụng trộm hy vọng cả đời không có ai vừa mắt hần, càng đừng nói để vào mắt phụ thân, lần này, cũng sẽ thừa nhận ánh mắt hần không sai, nhận lựa chọn của hần..

Nhưng mà đừng nói khen ngợi một câu, lão vương gia đem tâm tư, hy vọng của hần đánh nát, mắng không chút lưu tình, ngay cả Liễu Lục Phi cũng mắng, làm giảm đi khả năng nên chuyện.

Cho nên hần mới tức mà phẩy tay áo bỏ đi, đêm đó, lửa giận thiêu đốt lý trí hần, hung hăng không thể khống chế được, giống như dã thú bị thương, tìm

an ủi bao dung hân hận thành mong mỏi, muốn nàng.

Không nghĩ tới, trong một đêm đó, trời đất chuyển sắc, ngày hôm sau trở lại trong phủ, nghênh đón hân, không phải là phụ thân mừng hân hơn mười hiệp, mà là vẻ mặt lo lắng của tổng quản, hạ nhân, lễ bộ muốn đi vào trong phủ, nhân mã trong cung.

Hân đúng là không còn có cơ hội thuyết phục phụ thân.

Rõ ràng mới đó còn có thể tức giận mắng chửi, như thế nào giờ phút này nằm một chỗ, không nhúc nhích ?

Không phải nói chết cũng không nhắm mắt, ở dưới địa phủ cũng muốn bò lên tìm hân sao ?

Nói dối, tất cả đều là nói dối !

Nói đến đoạn này thì đứt quãng, Nhạn Cận Thần rút cuộc không nói nữa, bất tri bất giác, Liễu Lục Phi đã cầm chặt tay hân đang run run, càng nắm càng chặt.

“Ngươi nhìn, ngươi nhìn kỹ đi.” Nàng kéo hân đến gần, Nhạn Cận Thần còn muốn lắc đầu, Liễu Lục Phi đã kiễng mũi chân, dùng sức nắm cái cảm cứng rắn thô cứng của hân, muốn hân xem, “Bộ dáng lão vương gia giống như chết không nhắm mắt sao ? Bộ dáng giống như còn có thể trở về sao ? Hân đã mất, nếu ngươi không cam, tức giận cũng đều... hoàn toàn vô dụng.”

Nàng nhớ tới những ngày chính mình cũng đã gặp qua, nhớ tới chính mình cũng từng hận đời, không thể tha thứ hết thấy thống khổ, cho nên nhìn Nhạn Cận Thần đang thống khổ dày vò, nàng cảm động lấy.

Cái này... chỉ có tinh thần ‘Thị bệnh do thân’ của đại phu sao ?

“Ta...”

“Người chết lửa tắt, ân oán liền xóa bỏ, được không ?” nàng vịn lấy cổ hân, hai má non mềm dán lấy mặt hân, nói nhỏ, “Để lão vương gia ngủ yên đi.”

Nhạn Cận Thần gất gao ôm chặt thiên hạ mảnh khảnh, giống như lạc giữa biển lớn với được tấm gỗ.

“Ta chỉ... Còn lại ngươi.” Hân cúi đầu nói, dường như nước nỏ, đau đớn.

Cường ngạnh như thế, lại yếu ớt như thế. Tinh thể như thế, lại mềm dẻo như thế.

Đã lâu lắm rồi, hai người không có nói chuyện.

“Ngày mai bắt đầu để cho lễ bộ tiếp nhận đi, phần công việc vất vả còn lại, ngươi để cho bọn họ làm đi.” Sau một lúc lâu, nàng vuốt ve tóc hân, ôn thanh khuyên bảo, “Ngươi cũng nên hảo hảo tĩnh dưỡng một trận, tâm thần kích động, khí loạn thần tán, nếu không tĩnh dưỡng, cẩn thận loạn trong giấc ngoài, chính mình cũng sinh bệnh nặng.”

“Ngươi không phải đại phu sao ? Sinh bệnh, ngươi phụ trách chữa là được.” hân chôn trong tóc nàng, mơ mơ hồ hồ nói.

“Có Thôi đại phu.”

“Ai cần Thôi đại phu, ta muốn ngươi.” Hân nói thầm, xấu lắm, “Ngươi chính là đại phu của ta, không cho phép ngươi khoanh tay đứng nhìn, cũng không cho phép ngươi đi chữa bệnh cho người khác.”

“Nào có đạo lý này, cho dù là ngự y thái y quán cũng không chỉ xem bệnh cho một mình Hoàng thượng.”

“Im miệng.” thời điểm này còn tranh cãi thị phi đúng sai, vị này cũng thật là đại phu quá đi.

“Ta chỉ là nói...”

“Ta nói im miệng.”

Khi cãi nhau, tảng đá lớn đè nặng trong ngực từng giọt từng giọt giảm bớt, cảm giác thờ không nổi chậm rãi biến mất. Hết thấy điều này, đều là công lao to lớn của bị đại phu này.

Hân còn thật sự nắm đại phu đi ra ngoài, giảm bớt mệt mỏi bao phủ hân, lúc này hân thậm chí ôm nàng hảo hảo ngủ một giấc. Chuyện gì cũng không nghĩ, cái gì thị phi đúng sai cũng không quản.

Phía sau bọn họ, ngọn nến trắng ở linh đường bỗng nhiên đong đưa, bất quá, tâm nến đột nhiên lóe ra vài cái lửa, khói kịch liệt nhảy lên, giống như có con gió vô ý thổi qua.

Sau đó, hết thấy trở về bình tĩnh.

Chương 9

Sau bảy ngày của lão vương gia, thái độ tiểu vương gia biến đổi phi thường, không hề mãnh liệt ngăn cản lễ bộ, tổng quản cùng đám người trong cung nhúng tay, trong khoảng thời gian ngắn, phủ vương gia không còn im lặng trống trải như trước nữa mà là tràn ngập quan viên lui tới, nghi trượng, người hầu, công trượng. Còn có vương công quý tộc tiến đến thăm hỏi, phủ thượng ngày xưa xa cách, có thể nói ngựa xe như nước.

Giữa hết thấy ồn ào náo nhiệt, làm tang sự xong, Nhạn Cận Thần đã là đương gia chủ tử, thái độ hần phi thường trầm mặc khác thường, thậm chí bộ dáng có điểm không an lòng.

Tất cả mọi người âm thầm thở dài một hơi. Nghe kể Nhạn Cận Thần hung ác, trước đó hạ nhân trong phủ bị chỉnh chết đi sống lại không nói, ngay cả lão vương gia cũng.

May mắn, còn có Liễu đại phu ở trong phủ, tuy rằng năng giống như cao nhân thế ngoại, thấy đầu không thấy đuôi, cũng cực ít khi đi ra ngoài nói chuyện phiếm với ai, nhưng tiểu vương gia không hề phản đối, bọn hạ nhân có chuyện không dám xin chỉ thị, tìm Liễu đại phu là được, tiểu vương gia vô luận như thế nào, sẽ luôn luôn nghe Liễu đại phu nói chuyện.

Hơn nữa, tiểu vương gia chỉ cần vài canh giờ không thấy Liễu đại phu sẽ nôn nóng bất an, nhưng thấy mặt, Liễu đại phu sẽ tự tìm việc để làm, tỷ như lấy được, viết chữ, đọc sách, không quan tâm nhiều cho lắm, tiểu vương gia chính là ở một bên yên lặng nhìn, rõ ràng sẽ an ổn rất nhiều.

Liễu Lục Phi cũng không để ý nhiều cho lắm, tang sự vương gia không cần nàng giúp đỡ, chính thân thể nàng có việc, lẽ ra lão vương gia đã qua đời, nàng vẫn như cũ lúc nào cũng ở được gian làm việc, xem phương pháp phối dược, thử chế tạo dược mới, cũng không gián đoạn, sau đó, mỗi ngày viết thư thật dài, viết xong liền đưa người ta đem cho Bảo Trụ.

“Người rốt cuộc đang làm cái gì?” Nhạn Cận Thần có khi cũng kiềm chế không được, bị gạt qua một bên đã lâu, nhịn không được mở miệng hỏi.

“Không có gì.” Nàng cũng không quay đầu lại, tiếp tục ngồi xỏ ở góc tường, chuẩn bị nấu dược.

“Là muốn luyện tiên đan trường sinh bất lão sao ? Hay là...” Nhạn Cận Thần đã đi tới, cố ý gạt dược liệu bày ra ở bên cạnh.

“Đừng lộn xộn !” ba một tiếng, nàng đánh vào mu bàn tay Nhạn Cận Thần.

Nhạn Cận Thần nheo mắt lại, sắc mặt bắt đầu không tốt, hần tốt xấu đã ở bên ngoài lang bạc giang hồ không ít năm, còn nhận ra, thời gian này nàng chuẩn bị dược tất cả không phải là việc thường ngày, ngược lại giống như bào chế bột thuốc trị dịch bệnh, thuốc nước, thuốc giải, đợi chút, hơn nữa nàng cũng không gián đoạn việc truyền tin ra bên ngoài.

Dấu vết để lại cùng một chỗ, trong lòng hần sáng như tuyết.

“Người còn bí mật truyền tin cho Cảnh Tứ Đoan ?” Hần lạnh lùng hỏi.

Cảnh Tứ Đoan là đồ vô sỉ, giả danh ái thể có thai, nhiều lần đến thỉnh giáo Liễu đại phu, nhưng đều lên hỏi về thiên tai phía nam, tình hình dịch bệnh lan truyền.

Cố tình đại phu này thông minh cả đời, nhưng dễ lừa đến cực điểm, không hiểu lòng người gian trá hiểm ác, đã vậy còn thật sự giúp con hồ ly mặt cười Cảnh Tứ Đoan kia.

Hần một mặt âm trầm nghĩ, một mặt thân thủ nhanh như chớp đi ra ngoài, nắm chặt cổ tay nàng.

“Đừng âm ỷ ta! Ta đang muốn nấu thứ này...”

“Không cho phép!” Nhạn Cận Thần bá đạo hạ lệnh, “Chính người cũng nói qua, Thái y quán có bao nhiêu người tài ba, làm gì nhất định tìm tới đại phu không không không nghe thấy như người? Hần đường đường là khâm sai, muốn bao nhiêu người giúp đỡ sẽ có bấy nhiêu.”

“Đó là bởi vì Cảnh đại nhân biết, cha ta trước kia từng...”

“Đại phu từng trải qua thiên tai, chẳng lẽ chỉ có cha người sao? Lý do đơn giản như vậy, ta không tin người nhìn không ra, chẳng lẽ người bị Cảnh Tứ Đoan mê hoặc?”

Liễu Lục Phi giận đến nhất thời không trả lời được, trợn to mắt hung hăng trừng nam tử cố tình gây sự.

“Trùng cái gì trùng? Chẳng lẽ là ta oan uổng người?” Nói xong, trong mắt hắn đột nhiên hiện lên một chút quý dị quang mang, “Như vậy, không ngại chứng minh cho ta xem.”

Liễu Lục Phi lập tức cảnh giác, ánh mắt này rất rõ ràng, nhưng, bình thường là ở đêm dài yên tĩnh.

“Người... Người muốn làm gì, không cần xằng bậy!”

Đã quá muộn, mảnh hổ đã bị chọc lông, cầm con mồi lên, cúi đầu liền cắn.

“Không được như vậy... Đừng nháo... Người mau thả ta ra!”

“Không bàn nữa.”

Có người chân tay thật là lưu loát, chỉ có mấy bước liền vứt bỏ quần áo của nàng, tuy rằng biết khí lực yếu hơn so với hắn, nhưng khi nàng bị đặt ở trên tường bừa bãi hôn môi, không phải cố gắng chụp ngực hắn, vội la lên, “Không được, không được! Không thể ở chỗ này...”

Đương nhiên dùng một chút cũng không có, lửa liền hùng hực thiêu cháy, vạt áo trước của nàng đã bị xé ra, gáy trắng như tuyết, da thịt trước ngực bị in lại một dấu hôn, giống như ký hiệu mọi lần của hắn, sau đó còn không chịu buông tha, một đường đi xuống.

“Đừng... Người muốn làm cái gì...” Tiếng nói Liễu Lục Phi ngày thường thân nhiên giờ phút này lại hơi hơi run rẩy.

Nhận Cận Thần tà tà cười, mở đai lưng của nàng, đem quần áo ở dưới dùng sức lôi kéo, xé nát, quỳ một gối xuống đem chân nàng đặt trên hai vai, cúi đầu....

“Ô....” Âm thanh rên rỉ nũng nịu bật ra, nàng tức khắc che lại miệng mình, xấu hổ nhanh nhắm mắt, mặt đều ửng hồng.

Nam nhân này.... Một chút cũng không thấy thẹn với lương tâm, khi hai người tư mật trên miên, luôn yêu cái đó của nàng, bừa bãi sủng ái, làm cho nàng bất lực rên rỉ, thậm chí nhẹ giọng cầu xin tha thứ, còn không chịu bỏ qua.

Giống như giờ phút này, ở được gian sáng như ban ngày, thế nhưng, thế nhưng còn đối với nàng....

Nếu không phải có bàn tay hắn chống đỡ eo của nàng, nàng đã sớm xụi lơ trên mặt đất, dưới thân này lên từng trận thủy triều nóng không ngừng đánh sâu vào, hắn không chút nào thả lỏng tiếp tục nhiệt liệt hôn, liếm, dục, làm cho nhụy tâm của nàng nguyên bản mềm mại càng thêm nhả mịn, cũng càng thêm mất cảm.

“Không cần... Không cần...” một cổ tê liệt khó có thể hình dung bắt đầu từng trận lan tràn, nàng rốt cuộc không chịu nổi, bất lực xin khoan dung.

Hắn thế mới buông tha nàng, đứng lên, sau đó cởi quần áo chính mình.

Cái ấm nung trên lửa ở bên cạnh, canh thuốc đã nấu tới, phốc phốc tung động, nhưng không có người rảnh để quản, nam nhân phóng xuất ra vật to lớn cứng rắn phần khời dưới thân, cọ xát nơi non mềm mê người vừa mới bị chính mình đùa giỡn ẩm ướt không chịu nổi, sau đó, thất lưng sử dụng lực, tiến vào thật sâu, chiếm lĩnh....

“A, a, a...” Một chút một chút, đều giống như muốn đâm thủng nàng, nam tử này bình thường đã bá đạo, khi ghen thực không phải đùa giỡn, một phen lửa thiêu nàng hoàn toàn không có lực chống cự, chỉ có thể nhanh nắm vai hắn, thừa nhận tình yêu cuồng điệu.

Bị yêu thương hỗn loạn, cũng không biết mình bị đẩy lên đỉnh bao nhiêu lần, vô lực dựa vào tường, đột nhiên trong lúc đó, hắn dùng hết thấy động tác, tuy rằng dưới thân còn chôn thật sâu trong cơ thể nàng, nhưng một tay dùng sức che môi nàng lại, nín thở.

Chắc chắn không phải sợ nàng phát ra tiếng, Nhận Cận Thần khi trên miên thích nghe nàng rên rỉ, thậm chí còn cố ý làm cho nàng bất lực thét chói tai, hưởng chi, việc phía trước hùng hực khí thế, phía sau tạp vụ không ai dám tới gần, vì sao có động tác như vậy?

“Ô....” Nàng nức nở, cả người căng thẳng đề cao cảnh giác, Nhận Cận Thần cũng càng thêm cứng rắn cực đại, tuy rằng không muốn, nhưng thân thể nàng vẫn không tự chủ được từng trận co rút nhanh, bao nắm.

Hắn một mặt chú ý động tĩnh bên ngoài, một mặt nhìn không được muốn co rút, tư vị non mềm kia quả thực tán hồn thực cốt, cho dù cảnh giác phát hiện ra dị trạng, hắn vẫn luyện tiếu rồi đi, luyện tiếu hưởng lạc cực hạn.

Sau khi khoái ý đâm thủng hai người, nàng đầu óc trống rỗng, cơ hồ ngã đi, trong lúc mơ hồ đó chỉ cảm thấy Nhận Cận Thần thay nàng kéo quần áo ổn thỏa, sau khi ôm nàng đến trên ghế rồi mới tự mình đuổi theo.

Mê man đã lâu, mùi thuốc đều chuyển thành vị khét nàng mới giật mình tỉnh lại, nhảy dựng lên muốn cứu, mới phát hiện được đã cháy khét, dưới lò lửa chỉ còn một cái lỗ nhỏ.

Sau khi vội vàng dọn dẹp mùi khét nồng đậm, nghi vấn trong lòng Liễu Lục Phi cũng ngày càng đậm.

Nhận Cận Thần vội vàng ra ngoài, lâu như vậy, cũng không quay lại, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tang sự lão vương gia qua một tháng mới chấm dứt, sau khi hạ táng đã là lập đông, mùa đông phương bắc lạnh thấu xương, lạnh khủng khiếp, vạn vật tiêu điều, mọi người đều tận lực tránh trong phòng, bình thường không xuất môn, làm cho ngã tư đường càng thêm lạnh lẽo.

Phủ vương gia cũng không ngoại lệ, cực kỳ im lặng, ban đêm gió bắc cực kỳ hung ác, tiếng vang vù vù một trận lại mạnh hơn một trận, làm cửa sổ phòng khách rung động khản khản, nói chuyện nếu không đề cao cổ họng, người đối diện sẽ nghe không rõ ràng.

Sài phòng ở bốn gian sau phủ vương gia, qua mùa đông là dùng để đựng gỗ, có một gian trống không, bên trong tụ tập vài tên đại hán, ở giữa phòng có hỏa lò, ánh lửa chiếu rọi, chỉ thấy tóc tai mỗi người đều rối bù, dung mạo hung ác đáng sợ, đao sọc, lạc má không nói, còn có một gã thiếu mất...

Tất cả bọn họ đều ao ước tiến sát lãnh tụ cao lớn đứng ở giữa_ Nhận Cận Thần.

Đám người này đều là huynh đệ ngày xưa, nhưng lúc này đã xuất hiện khác biệt, Nhận Cận Thần tuy rằng một thân áo tang, phục sức cũng không có, nhưng nghiêm nhiên phong độ chỉ có ở tuấn mỹ quý công tử.

Giờ phút này chính vị quý công tử này vẻ mặt ngưng trọng, âm đạm không nói, giống như tự hỏi vấn đề nghiêm trọng gì.

Có người chờ không nổi, sốt ruột thốt ra chất vấn, “Đại ca, đại ca còn lo lắng cái gì?”

“Đúng vậy, đã kéo dài tới đầu mùa đông, lúc này không đi, còn đợi khi nào?”

“Các huynh đệ đều đã tới, tại sao còn bất động?” Đại hán hung ác thiếu mất tức giận, bàn tay đập vào bó củi trở thành chồng chất bên cạnh thương lượng, “Đại ca, đại ca sẽ không giống với lời đồn đãi nói là tham vinh hoa phú quý đi?”

Lời vừa nói ra, các huynh đệ khác nổ tung, chửi ầm lên.

“Đại ca mới không phải loại người này!”

“Nói hươu nói vượn!”

“Ngậm cái miệng chim của ngươi lại!”

(lúc nào cũng nghe câu “ngậm cái miệng chó của ngươi lại”, lần đầu tiên nghe “ngậm cái.....”, câu mới, có sáng tạo, nên học hỏi.)

“Im mồm” Trần ngập uy nghiêm hạ lệnh, làm cho tất cả đám hung đồ liên can đều ngậm miệng.

Năm nay lũ lụt nghiêm trọng, người người trôi dạt khắp nơi, đạo tặc càng nhiều, tình huống hồ tranh địa bàn diễn ra càng ác liệt. Một đám mã tặc mất thủ lĩnh như rắn mất đầu, bị ép đến tuyệt cảnh.

Từ khi manh mối mà Cảnh Tứ Đoàn lộ ra tới nay, thời gian này quả thật có huynh đệ mã tặc ngày xưa nhân cơ hội âm thầm lên vào phủ vương gia, nhiều lần muốn khuyên hấn trở về theo nghiệp cũ, thống lĩnh huynh đệ.

Trời biết hấn đã vì việc này khó xử bao lâu, không phải không muốn đi, hấn ở kinh thành quả thật như là phế nhân, không hề có đất dụng võ, còn bị giám thị. Giờ phút này lão phụ cũng đã chết, khúc mất thườ nhỏ đã buông, không còn có ai quản thúc, hấn phải đi, một tên Cảnh Tứ Đoàn ngăn hấn không được.

Nhưng mà... hấn lại chậm chạp không hề động thân.

Trong lòng đã có ràng buộc, không thể giống như lúc trước gây thù kết oán, nói đi là đi, bỏ mạng ở nơi nào đó.

Thật sự muốn như vậy sao? Ở lại kinh thành, sống giống như phế vật? Hay là rời đi không quay đầu lại, tiếp tục những ngày vào nhà cướp của.

Ngàn hồi trăm chuyển, thủy chung không hạ quyết tâm được, tất cả các huynh đệ trước mắt đều nhìn hấn, sài phòng nho nhỏ im lặng không tiếng động, chỉ có tiếng gió bên ngoài mãnh liệt.

Đột nhiên, cửa gỗ khép lại có tiếng vang khác thường.

Những người này tính cảnh giác cực cao, lập tức đều tập trung đến cửa.

Cửa chậm rãi mở ra, gió bắc lạnh thấu xương tiến vào, mang hàn ý lạnh thấu xương, một thân ảnh mảnh khảnh lạng lẽ tiêu sái tiến vào.

Xoát xoát xoát! Mấy cây đao chói lọi đồng thời xuất hiện, tất cả đều chỉ vào cùng một phương hướng.

Nhưng động tác đầu đàn Nhận Cận Thần nhanh nhất, mọi người thấy hoa mắt, hấn đã tới được cửa, dùng lưng làm cái khiên chắn đi đao nhọn sắc bén, bảo vệ khách không mời mà đến.

“Ngươi chạy đến đây làm gì?” Hấn đề thấp tiếng nói, thực không hồn giận trách cứ.

Trước đây nếu chuyện này xuất hiện, chính là có người muốn đâm chém, các huynh đệ đều bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, chờ.

Kết quả, tiếng nói trong sáng từ trong ngực hần bay ra, “Ta muốn nhìn xem ngươi rốt cuộc đang làm cái quỷ gì? Gần đây rất khác thường, nguyên lai là như vậy? Những người này là ai?”

Đây là khẩu khí gì? Nghi ngờ cái gì? Nha đầu chết tiệt kia, không muốn sống sao?

“Ngươi trước đừng cử động, trở về phòng đi.” Nhạ Cận Thần vẫn là thực hung ác hạ lệnh.

“Nhưng...”

“Trở về, đừng nhiều lời nữa !”

Cô nương kia cũng không tranh cãi hay dậm chân hờn dỗi linh tinh, chỉ dậm dò một câu, “Được, sau khi quay lại ngươi nhớ phải hảo hảo giải thích cho rõ ràng.” Sau liền xoay người tránh ra.

Nhạ Cận Thần che chở nàng đi ra ngoài, đi theo cũng hơn phân nửa đường, hiển nhiên là một đường đuổi về phòng. Tất cả các huynh đệ đều ngăn người, hai mặt nhìn nhau, không thể tin vào mắt của mình.

Khi hần trở về, sài phòng lại là một mảnh yên tĩnh, tiếng gió ào ào, cửa sổ khánh khách rung động, làm cho trầm mặc bên trong càng thêm rõ ràng.

Được một lúc sau mới có người không dám tin hỏi, “Đại ca...chẳng lẽ, đại ca chậm chạp không chịu gạt đầu, khuyên cũng không trở lại, chính là vì.....”

Sài phòng: phòng chứa củi.

“Vi một à đàn bà khô quắt không chớp mắt sao?” Có người nhanh mồm nhanh miệng nhin không được thốt ra.

“Nữ tử bình thường như vậy, tùy tiện quắp cũng được một bó to, chỉ cần có bạc, mặc kệ cô nương kỹ viện nào... Không, đừng nói cô nương, ngay cả nha đầu quét rác còn đẹp hơn.”

“Im miệng!” Nhạ Cận Thần lạnh nhạt nói. Các huynh đệ đều nhìn ra trên mặt anh tuấn của hần phủ một tầng khí tối tăm, hần chỉ đưa cho nhóm người đó hai cái bao.

Một cái nặng trình trịch, là bao bạc, một cái khác nhẹ nhẹ, bên trong đều là viên thuốc, dược liệu, phương thuốc.

“Các ngươi cảm trước, có khó khăn cứ việc tới tìm ta.” Hần nói

“Đại ca!” Mọi người trầm miệng một lời hô.

“Trước đừng nói nữa, để cho ta suy nghĩ một chút.” Nhạ Cận Thần mày rậm mặt nhăn, như là gặp vấn đề nan giải.

Biểu tình như vậy, trước kia rất ít gặp, thân là đại ca, sự quyết đoán của hần đều được các huynh đệ tôn sùng, chưa bao giờ có chuyện làm hần khó xử, làm cho hần phiền lòng, hết thầy hần đều nắm trong tay.

Nhưng đại ca nói đừng nói nhiều là đừng nói nhiều, trong lòng các huynh đệ đều hoang mang khó hiểu, nhưng cũng không dám tiếp tục cãi lời đại ca, bọn họ chậm rãi đi chuyển đến hướng cửa, nối đuôi nhau mà đi.

“Bất quá chỉ là cái đàn bà...”

“Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu...”

“Đại ca cũng hồ đồ.....”

Âm thanh nói thầm bị gió thổi rối loạn, nhưng cũng thổi vào trong tai Nhạ Cận Thần.

Giữa gió lạnh, hần một mình đứng ở cửa sài phòng, lâm vào trầm tư, thật lâu thật lâu sau, trong bóng đêm, thân ảnh cao lớn không có chuyển động, mãi đến khi đầu vai chổng chát một chút màu trắng mỏng manh.

Tuyết rơi.

Hần ngửa đầu, thở ra một hơi, sương mù trong không trung lập tức tan.

Liễu Lục Phi luôn luôn chờ hần mở miệng, nhưng nàng không đợi hần giải thích.

Nhạ Cận Thần càng trở nên trầm mặc, thậm chí xa cách, tình huống càng ngày càng trầm trọng, thường thường cả ngày không nói một câu, mày nhăn cũng ít khi thả lỏng.

Trước kia không có việc, không thấy Nhạ Cận Thần mang điểm tà khí, thủ nhi đại chi*, là nam tử có tâm sự thật mạnh.

Nhưng khi đêm đến, hân lại trở về như trước đây, mãnh liệt nhiệt tình như trước, liều chết triền miên giống như không có ngày mai, đau nàng yêu nàng đến mức tận cùng, làm cho nàng toàn thân vô lực lại choáng váng nặng nề mới bằng lòng bỏ qua.

Trong lòng hân đã có kết quả, lúc này đây, kết quả là triền ở trên người nàng.

Đêm khuya, đất trời đều bị tuyết trắng bao trùm, bông tuyết lẳng lặng bay xuống, tẩm phòng của tiểu vương gia đã sớm bị tắt đèn, lại bị bao trùm bởi màu trắng của tuyết.

Bị tận tình quấn quít không biết mệt mỏi một hồi, Liễu Lục Phi mệt đến mắt cũng không mở ra được, đem khuôn mặt chôn ở trong ngực ấm áp, dày rộng của tình lang, trốn tránh ánh sáng, cũng lẳng lặng nghe tiếng tim hân đập như cũ.

“Đó... là huynh đệ làm mã tặc ngày xưa của ngươi sao?” Giữa không gian yên tĩnh, nàng nhẹ nhàng hỏi.

Hai tay dao động chợt dừng.

“Bọn họ yêu cầu ngươi trở về sao?” Nàng tiếp tục nhẹ hỏi, “Không phải ngươi tính...”

Nói như thế nào, đó cũng là đạo tặc a! Giết người cướp của, cướp bóc phóng hỏa, làm bao nhiêu người hoảng sợ, nơi nơi bất an, chẳng lẽ hân thật sự muốn trở về những ngày bỏ mạng kiếm kế sinh nhai?

Nhưng kinh thành thật sự không thích hợp với hân, ở chỗ này, tài hoa năng lực của hân đều không có chỗ sử dụng, giống như mãnh hổ ngang ngạnh bị nhốt tại nhà giam hoa lệ, càng lâu ngày, lại càng bất an.

Mà nàng, thủy chung là một con chim ri bị dường ở trong lồng, từ nhỏ luôn vui đùa chuyên tâm đọc sách, kim cương y thuật, kết quả là thành một con một sách.

Đêm càng ngày càng khuya, nàng cũng càng ngày càng buồn ngủ, nhưng từ trong đáy lòng một cổ tâm ý hoảng loạn đuổi theo thế nào cũng không đi, nện lại không thể nào chân chính đi vào giấc ngủ.

Mơ mơ màng màng không hiểu được qua bao lâu, bên ngoài tựa hồ có tiếng vang rất nhỏ, lại như là tiếng gió, nàng hoàn toàn thanh tỉnh là vì người bên cạnh lẳng lẽ đứng dậy, thay quần áo, tùy tiện mặc áo ngoài, sau đó, nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài.

Liễu Lục Phi cũng đứng dậy thay quần áo, đi theo phía sau ra ngoài, tối nay là một đêm lạnh của ngày mùa đông, bên ngoài băng hàn thấu xương, nhưng nàng không quản được nhiều như vậy, cổ hoảng hốt kia ngày càng đậm, giống như có dự cảm gì, nàng không thể tiếp tục không đếm xỉa.

Lúc này bọn họ không ở sai phòng, mà trực tiếp tụ tập ở bên cạnh dược trì, mùa đông trời giá rét, dược trì cũng đóng băng, cái vườn nho nhỏ tiêu điều đập vào mắt, tất cả đều là một mảng tuyết trắng, cho nên trên tuyết hiện lên dấu vết máu đỏ tươi quanh co khúc khuỷu nhìn thấy ghê người.

Một gã tặc nhân chật vật không chịu nổi, vẻ mặt bi phẫn, lớn tiếng nói, “Đại ca, người ta phái người diệt bang, đại ca còn muốn khoanh tay đứng nhìn sao? Chẳng lẽ đại ca thật đã ham vinh hoa phú quý, sa vào tư tình nhi nữ...”

“Không cho phép vô lễ với đại ca!”

“Ngươi câm mồm!”

“Đến nước này các ngươi còn không dám nói thật ra?” tên tặc kia bị phẫn, giận dữ nói, “Nếu không kết nghĩa làm huynh đệ, chúng ta còn tôn hân là đại ca làm gì? Thời gian này gấp đến độ đuổi tới đường cùng, gần đây khi giao đấu, các huynh đệ người chết kẻ bị thương, lúc này còn không ra thông lĩnh các huynh đệ, còn muốn đợi tới khi nào? Chờ khi chúng ta chết, giúp chúng ta nhặt xác? Không cần phiền toái, ta tình nguyện phơi thây nơi hoang dã, cũng không cần trốn đi sống tạm bợ!”

Liễu Lục Phi trốn ở chỗ hành lang dài gấp khúc nghe lén, nghe được toàn thân rét run, nhưng nhìn thấy thần thái của Nhạn Cận Thần, nàng giống như bị quăng vào nước đá, bắt đầu run lên.

Chỉ thấy khuôn mặt tuần tú oai hùng bao phủ vẻ lo lắng đáng sợ, bạc môi hơi nhếch, đôi mắt lại sáng kì lạ, hai quả đấm nắm chặt chẽ ở hai bên, các đốt ngón tay đều trắng bệch.

Đó là trạng thái trước khi mãnh hổ muốn phóng ra.

“Các ngươi đừng vội, đêm nay gió tuyết quá lớn, chờ ở chỗ này.” Tiếng nói trầm thấp của Nhạn Cận Thần vang lên, vững vàng nói, “Đợi trời sáng, ta sẽ...”

Liễu Lục Phi không có nghe xong, xoay người bước đi, nàng không thể tiếp tục nghe nữa.

Giống như du hồn chậm rãi ở hành lang du di, hai chân của nàng đã đông lạnh mà không hề hay biết, ngay cả chính mình đi đâu cũng không biết, đi tới đi tới, nghênh diện nhìn thấy thần sắc nghiêm túc của tổng quản vương gia phủ, phía sau dẫn vài tên thị vệ, hướng nàng đi tới.

“Liễu đại phu, cô không sao chứ?” Tổng quản lo lắng hỏi, ngữ khí còn mang hồ nghi, “Chúng ta nghe thấy bên cạnh dược trì có tiếng vang, đại phu, cô

nửa đêm không ngủ được, đi nấu được sao?”

Liều Lục Phi cười cười, há mồm muốn trả lời, nào ngờ một trận thiên toàn địa chuyển, làm cho nàng dựa vào mấy khẩu băng bên cạnh hít một hơi vào mới miễn cưỡng ổn định.

“Liều đại phu....”

“Đại phu....”

“Không có việc gì, người này có ta, các người đều trở về đi.” Một cái cánh tay rắn chắc từ dưới đỡ lấy eo nhỏ của nàng, tiếng nói nặng nề vang lên ở đỉnh đầu nàng.

Ước chừng Nhạn Cận Thần an trí các huynh đệ tốt lắm, nghe thấy tiếng nói chuyện bên này, chạy đi lên vừa vặn giải quyết cục diện bế tắc, nếu không tổng quản cùng thị vệ đêm khuya đối mặt với các mã tặc huynh đệ xâm nhập, một trận ác đấu là tuyệt đối tránh không được.

Liều Lục Phi cũng không nói thêm gì, nàng để tự Nhạn Cận Thần nói, làm cho tổng quản trước rồi đi, sau đó đột nhiên bị tăng băng ôm lấy, nàng ngã vào một cái ôm ấm áp kiên định.

Hắn ôm nàng một đường trở về phòng, lần nữa an trí trên giường ấm áp, đốt đèn, thân ảnh cao lớn lại lộ ra chút chần chờ, như muốn làm cái gì, lại do dự.

“Người nên thu thập này nọ đi.” Liều Lục Phi vẫn lẳng lặng nhìn hắn, đột nhiên mở miệng nói, “Người muốn đi cùng bọn hắn.”

Tay nắm thành nắm đấm, lại buông ra, Nhạn Cận Thần bỏ qua một bên, không nói lời nào.

Nàng không hỏi, hắn cũng không có phủ nhận.

“Ta cả đời này đều cố sức cứu người.” Nàng ôm lấy hai đầu gối, đem cảm xúc lên trên, thân nhiên nói, “Không thể dễ dàng tha thứ nhất, đó là vô cớ lấy đi tính mạng người. Đại phu phải tốn bao nhiêu thời gian tâm lực còn không thể cứu được một mạng, có người lại không chút do dự một đao chém người...”

“Người không hiểu...”

“Đúng, ta không hiểu, dù thời điểm ốm đau, vì tự vệ giết người. Cùng đồng bọn ngu xuẩn tranh đấu, vì vàng bạc thậm chí nữ nhân mà giết người, dù giống nhau, nhưng đều là giết người.”

“Người từng trải qua những ngày như vậy sao? Người từng trải qua những lúc không có ngày mai, không có cơm ăn, không có đường sống sao? Người ăn qua rễ cây, ăn qua bùn đất, ăn qua thuốc diệt chuột sao?” Âm điệu Nhạn Cận Thần càng sâu trầm, tỏ vẻ hắn càng phần nộ, “Huynh đệ này đó từng lấy tính mạng bảo vệ ta, nay bọn họ gặp nạn, ta không thể lại khoanh tay đứng nhìn, ở chỗ này, ta chỉ là phế nhân không được hoan nghênh...”

Liều Lục Phi trầm mặc, giữa ngọn đèn chiếu rọi chỉ thấy lông mi nàng chớp chớp, giống như con bướm phấn vẩy cánh.

Hắn đi, có vẻ rất thích thú đi? Như vậy, có rất nhiều chuyện không cần nói nhiều.

Sau đó, nàng đột nhiên đứng dậy, mắt lạnh lạnh quét qua hắn liếc một cái, không hề tranh cãi, cũng không hỏi lại, chính là gật gật đầu, ôn thanh nói, “Ta hiểu được, người phải đi.”

Nàng bắt đầu thu thập quần áo, sách phân tán trong phòng, kéo sửa lại nệm chăn mới ở trên lửa nóng triền miên, tìm bó bao, chậm rãi đem các loại vật phẩm quen thuộc của nàng sửa sang lại, gói lại cẩn thận.

Vốn chỉ là không nói gì nhìn động tác của nàng, sau lại, Nhạn Cận Thần nhìn không được hỏi, “Người tính làm cái gì?”

Nàng lại liếc hắn một cái, “Ta phải đi rồi, nếu người rời đi, trong cung nhất định sẽ phái người đến truy hỏi, chẳng lẽ muốn đem cục diện rối rắm toàn bộ vắt cho ta sao?”

Nói cũng có lý, nhưng ngực Nhạn Cận Thần dâng lên từng trận đau đớn.

Cứ như vậy? Phản ứng của nàng cứ như vậy? Không có nước mắt, không hề nghĩ, không có suy nghĩ khóc nháo muốn theo hắn đến chân trời góc biển?

Làm sao có thể, hắn lập tức tự cười mỉa từ dưới đáy lòng mình, đây chính là Liều đại phu băng tuyết thông minh, người bệnh của nàng, y thuật của nàng, thanh danh Liều y quán, đều trọng yếu so với hắn rất nhiều.

Tư tình nữ nhi vốn nên dứt bỏ, nhiều năm qua chưa từng động tình đối với ai, không phải là vì biết rõ có bao nhiêu phiền toái như vậy sao?

Liều Lục Phi thu thập không sai biệt lắm, lưng đeo hành lý, hướng cửa đi vài bước, đột nhiên dừng lại.

“Huynh đệ người có người bị thương, thuốc trị thương có chuẩn bị ở được gian, người chỉ cần tìm là được.”

Nói xong, nàng dừng dừng, một đôi mắt hạnh nhìn hấn, ánh mắt có loại mềm mại khó nói ra bằng lời.

Bị ánh mắt như vậy nhìn, ngực Nhạn Cận Thần giống như bị cành liễu ra sức rút một cái, nóng hừng hực.

“Nhiều ngày nay ta đã luyện không ít thuốc, trên đường nhất thời tìm không thấy đại phu có thể dùng, tất cả đều ở được gian, ở trên ghi cách sử dụng cùng lượng dùng, đều là chuẩn bị đưa cho ngươi.”

Nguyên lai... Nàng đã sớm đoán được sao? Vốn tưởng rằng này là chịu Cảnh Tử Đoan nhờ vả, vì dân sau thiên tai trôi dạt khắp nơi mà chế ra, lại không nghĩ tới...

Hấn giống như hóa thành tượng đá, không có phản ứng, cũng không có động tác, chỉ có một đôi mắt nóng cháy vẫn gắt gao nhìn chăm chăm nàng, như muốn thừa cơ hội cuối cùng này háo hão thấy rõ nàng, nhớ rõ hình bóng nàng.

Thấy hấn thủy chung không có trả lời, Liễu Lục Phi cuối cùng cũng chỉ khẽ thở dài.

“Ta đi rồi, ngươi tự bảo trọng.”

Trở lại, nàng mở cửa gỗ, gió bắc cùng băng tuyết bên ngoài như đao bàn thổi quét mà đến, nàng rung mình một cái, lại ngừng đầu, chuẩn bị nghiêng hướng gió tuyết lạnh lùng khiếp phía dưới.

Đột nhiên một bàn tay to dùng sức vòng qua giữ thắt lưng nàng, cố gắng đem nàng lùi sau vùng này, thật mạnh ôm chặt trong ngực.

“Đợi đến... hừng đông... hãy đi.” Hấn hèn mọn thỉnh cầu, môi lửa nóng đột nhiên lại mát lạnh môi non mềm của nàng, trần trọc như thế, yên lặng hơn thật lâu, như thế nào cũng không chịu thả, không chịu nghe nàng cự tuyệt.

Toàn bộ thân mình của nàng mềm oặt, mềm mại trong ngực hấn, hai tay tinh tế đặt lên vai hấn, không tự giác khẽ vuốt vị trí vết thương lúc trước.

Mỗi hồi hoan ái, nàng luôn có thói quen vuốt ve hấn như vậy, đau lòng hấn từng chịu qua đau đớn, hy vọng chính mình có thể thay hấn đau hết thảy...

Ngày mai từ biệt, chính là thiên nhai, hấn... có ai giúp hấn đau lòng, có ai giúp hấn xem bệnh sao?

Hai bóng người gắt gao ôm nhau, khó khăn chia lìa, giống như hóa thành một.

Thiên nhai: xa tận chân trời.

Thù nhi đại chí: ý là, có một ai đó thay thế Nhạn Cận Thần, nên Nhạn Cận Thần mới khác thường như thế.

Bạn đang đọc truyện *Mình Châu Âm Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Đêm dài cũng kết thúc, trời vẫn sẽ sáng.

Liễu Lục Phi vẫn như bình thường bình tĩnh lui tới, sau khi dùng cơm sáng, ôn nhu nói lời từ biệt với nhóm tỷ nữ hầu hạ nàng mấy ngày nay tới giờ, sau đó nói, nàng phải đi.

Bọn hạ nhân nghe vậy tất cả đều chấn động, sắc mặt trắng xanh, sợ tới mức nói đều nói không được, có tiểu nha đầu lập tức xoay người bỏ chạy, chạy đi thông báo.

Tổng quản vừa nghe nói liền lập tức đến xin chỉ thị của tiểu vương gia, không nghĩ tới tiểu vương gia nghe xong, chỉ lắc đầu, vẻ mặt tiêu điều nói, “Để cho nàng đi đi, duyên phận hết, giữ hay không cũng vô dụng.”

“Thiếu gia.....” Tổng quản nóng nảy

Đêm hôm qua cảm thấy thiếu gia cùng Liễu đại phu là lạ, hơn nửa đêm còn không ngủ, du đãng bên ngoài, chẳng lẽ là âm ỉ đến mức Liễu đại phu giận muốn rời đi, mà thiếu gia cũng giận đến mức không ngăn cản sao? Rõ ràng lúc trước nói chỉ cần có người không xem trọng Liễu đại phu, để cho nàng bước ra cửa lớn một bước sẽ đánh gãy một đôi chân...

“Không cần sợ, là ta để nàng đi, không phải chuyện của các ngươi.” Nhạn Cận Thần mặt mày nhu nhu, tiếng nói cũng mềm mại, “Đều đi xuống đi, để ta yên lặng một chút, đừng đến âm ỉ ta.”

Xem ra là không thể vẫn hồi rồi, Liễu đại phu ngay cả hành lý cũng đều thu thập tốt, từ chối khéo léo xa phu cùng kiệu phu, cũng không cần bọn hạ nhân, thân ảnh mảnh khảnh một mình bước ra phòng khách.

Mọi người nhìn theo, từ trước tới nay, nếu không có Liễu đại phu, có khả năng thiếu gia phát điên rồi, mạng nhỏ của bọn họ cũng không biết bị tra tấn thành cái dạng gì. Nàng đi qua đình viện rộng lớn, thẳng đến khi sắp ra cửa lớn.

“Liễu đại phu, Liễu đại phu ! Xin dừng bước...”

Tổng quản đuổi theo, hần luôn luôn ôn trọng lúc này lại bước nhanh mà đến, dấu vết năm tháng ngăm đen trên khuôn mặt lão thành, tất cả đều là bất buộc.

“Luu tổng quản, còn có việc sao?” Liễu Lục Phi liếc nhìn hần, thân nhiên hỏi.

Trước cửa lớn phủ vương gia kim bích huy hoàng, thân ảnh của nàng hiển nhiên hèn mọn.

Tổng quản trầm ngâm, sau khi chần chờ được một lúc lâu, mới hỏi, “Liễu đại phu phải đi thật, không có cách cứu vãn đường sống sao?”

Liễu Lục Phi lắc đầu, “Duyên phận đã hết.” Cách nói cũng giống như tiểu vương gia, sắc mặt cũng lộ ra tuyệt vọng.

Thấy nàng xoay người lại muốn đi, tổng quản rốt cục nhìn không được, đáng thương cho một hán tử đảm nhiệm chức tổng quản suốt ba mươi năm, giờ phút này hốc mắt bỗng nhiên đỏ.

Hán tử trong lòng lấy ra một cái túi gấm tinh xảo nho nhỏ, giao cho Liễu Lục Phi.

Liễu Lục Phi cảm lấy, có chút hoang mang nhìn tổng quản, “Luu tổng quản, ta chỉ là trở về y quán, cũng không cần vòng vo...”

“Đây là... Lão Vương gia trước khi chết dặn dò trăm ngàn lần.” tổng quản vạch trần việc khó hiểu, hần tới gần từng bước, thành tâm thành ý nói, “Cầu Liễu đại phu đừng dễ dàng rời đi tiểu vương gia, trước xem qua túi gấm này rồi mới quyết định.”

Nàng xiết chặt túi gấm, mở miệng muốn cự tuyệt, nhưng đôi mắt chân tình của tổng quản, lời từ chối của nàng liền nói không nên lời.

“Ta sẽ... sẽ xem” Liễu Lục Phi cuối cùng vẫn là không thể không đáp ứng rồi.

Tổng quản gật gật đầu, chần chờ một chút mới nói, “Bất luận khi nào, chỉ cần Liễu đại phu muốn trở lại, chỉ cần một câu, trong phủ lập tức phái người đi đón.”

Liễu Lục Phi không hề nhiều lời, im lặng xoay người rồi đi, trong tay nắm chặt túi gấm, nắm quá chặt, chặt đến nỗi tay đỏ mề hôi.

Đã lâu không trở lại y quán, Bảo Trữ vừa thấy nàng đôi mắt cũng đỏ, kỳ quái, hôm nay như thế nào mọi người đều muốn khóc?

“Đại phu, người rốt cục cũng đã trở lại.” bởi vì tính Bảo Trữ còn trẻ con nên trên mặt thanh tú tất cả đều hiện lên vẻ vui mừng, “Ta thực sự sợ người muốn ở lại phủ vương gia không bao giờ muốn quản chúng ta nữa.”

“Ta không phải vẫn viết thư về sao?” Liễu Lục Phi vừa bực mình vừa buồn cười, “Huống chi y quán người cũng chiếu cố tốt.”

“Không giống! Đương nhiên không giống!” Bảo Trữ lớn tiếng phản đối, “Nơi này là Liễu y quán, phải là Liễu đại phu chủ trì mới được.”

“Được rồi, người ồn ào cái gì?” Liễu Lục Phi không biết nên khóc hay cười, “Ta trước đem vài thứ này nọ vào, lát sau sẽ ra, hôm trước chuẩn bị được, ngày mai bắt đầu có thể mở cửa.”

Bảo Trữ dùng sức gật đầu, một mặt đi theo bên người nàng, lời nhai giống như tranh công, “Ta có đi quét tước phòng, gian cất được cũng sửa sang mỗi ngày, đại phu muốn ta đọc sách thuốc, ta đều đọc xong tất cả...”

Bị làm cho chịu không nổi, Liễu Lục Phi lắc đầu, đẩy hần một phen, “Người tới phía trước làm việc, đừng âm ỉ, ta lập tức đi ra.”

Bảo Trữ thế mới tạm thời im miệng, ngoan ngoãn trở lại trước phòng khách chờ, đi quét rác, lau bàn, chuẩn bị được liệu để nấu, tính thời gian cũng không kém nhiều lắm, còn chọn riêng một ít thuốc bổ dưỡng thân mình giúp... Lòng tràn đầy vui sướng chờ Liễu đại phu đi ra khích lệ hần.

Kết quả chờ trái chờ phải, vẫn đợi không được “lập tức đi ra” Liễu đại phu nói.

Bảo Trữ lại đợi một lát vẫn không thấy bóng hình xinh đẹp hiện thân, hần rốt cuộc nhìn không được, quay đầu lại đi đến phòng Liễu đại phu.

Chỉ thấy cửa phòng khép hờ, Liễu đại phu ngồi ở mép giường, trong tay nắm tờ giấy nhỏ, trên đầu gối có cái túi sa tanh nhỏ, ở trên túi còn có thêu đồ án phiền phức bằng kim tuyến sáng lạn.

Cả người nàng như lão tăng nhập định, ngồi không nhúc nhích, thần thái thật không ổn chút nào.

“Đại phu, người làm sao vậy?” Bảo Trữ vội vàng đẩy cửa vọt vào.

Liễu Lục Phi mờ mịt ngẩng đầu, trong tay vẫn nắm chặt mảnh giấy nhỏ kia

Tập trung nhìn vào, chỉ thấy chữ trên giấy mặc dù cứng cáp nhưng có chút nghiêng ngả, bắt đầu là “Liễu đại phu lục phi phương giám”, còn có vài câu là, “Con ta không tốt, thuở nhỏ ngạo mạn không nghe lời, còn nhờ đại phu giúp đỡ...”

Liễu đại phu lục phi phương giám: nôm na là, viết để gởi cho Liễu đại phu.

Bảo Trữ còn vội vàng hỏi cái gì, hần tuổi trẻ non nớt nên tiếng nói giống như bay đi thật xa, nghe cũng không rõ ràng lắm...

Lão vương gia... ở một khắc cuối cùng của sự sống, đúng là đề bút viết thư, không phải viết cho bất kỳ kẻ nào, không phải dặn dò hậu sự, mà là viết cho nàng, một người không hề có quan hệ, một tiểu đại phu hèn mọn.

Thư dùng từ đơn giản, ý nghĩa lại phi thường rõ ràng.

Lão vương gia nhờ Liễu Lục Phi bất luận như thế nào cũng không rời khỏi đứa con của ông, Nhạn Cận Thần mặc dù bất hảo bất tuân, nhưng tình cảm đối với Liễu đại phu vô cùng sâu sắc, khi còn nhỏ có tang mẹ, lang bạc giang hồ, sau lại lẻ loi một mình, vì phụ thật sự không yên lòng, lão vương gia biết nếu mình hết sức ngăn cản con nhất định sẽ làm trái, rốt cuộc khẳng định tuyệt không rời Liễu Lục Phi, kể từ đó, tâm nguyện duy nhất trước khi chết có thể hoàn thành, hai người bọn họ uyên minh nhất định giai....

“Nói như vậy, chúng ta đều bị lão vương gia bày bố?” Nàng thì thảo tự nói, căn bản không thể tin được chính mình nhìn thấy bút tích của lão vương gia.

“Đại phu, Vương gia đối với người làm sao vậy? Hần khi dễ người sao? Hay là làm khó dễ người?” Bảo Trữ lên giọng dưng mãnh nói, “Đại phu! Đại phu! Người đừng khóc a!”

Nói xong, bản thân Bảo Trữ lại âm thầm khóc, hốc mắt lại hồng toàn bộ, nước mắt trong mắt rơi rơi, chỉ kém không có lên tiếng khóc lớn.

Liễu Lục Phi kinh ngạc ngẩng đầu, “Ta nào có khóc...”

Sau đó, một giọt lệ trong suốt cứ như vậy chảy xuống hai má.

Ở Liễu y quán từ nhỏ cho đến lớn, Bảo Trữ chưa từng nhìn thấy Liễu Lục Phi rơi lệ, cho dù là khi phụ thân nàng mất cũng không thấy nàng yếu đuối, cũng khó trách dọa Bảo Trữ thành như vậy.

“Đại, đại phu, người đừng khóc, tiểu vương gia không cần người, không sao cả! Trở về y quán, ta sẽ chiều cố người, cả đời...” Bảo Trữ cũng khóc thút thít nghẹn ngào nói tiếp.

Liễu Lục Phi nín khóc mỉm cười, mu bàn tay lau đi nước mắt, một mặt thân ái vỗ vỗ Bảo Trữ, ôn thanh an ủi, “Đừng lo lắng, ta sẽ không hại người cả đời, nhưng vì những lời này, tương lai khi người đón dâu, ta nhất định sẽ cho người cái đại hồng bao.”

“Ta không cần đại hồng bao!” Bảo Trữ lớn tiếng nói: “Ta muốn đi theo đại phu cả đời!”

Liễu Lục Phi hai mắt tròn xoe, lộ ra một ánh nhìn ấm áp mỉm cười.

“Ta bị một cái đại phiền toái bám cả đời là đủ rồi, Bảo Trữ, người tha cho ta đi.”

Đại phu đã trở lại.

Liễu y quán không chiều bài lần nữa mở cửa, hàng xóm láng giềng đều vạn phần cảm kích, thời tiết lạnh như thế, trẻ em người già bị phong hàn không ít, hơn nữa nhà nhà muốn phương thuốc trừ khử hàn khí không ít, có đại phu ở đây thật sự là quá tốt.

Cho nên vừa trở về mấy ngày, nàng đều làm việc cho đến muộn, xem bệnh đến nỗi không có cách nào đi ăn cơm, nghỉ ngơi, cổ họng đều nói đến nghẹn lại.

“Đại phu, trước không thể nghỉ ngơi một chút sao?” Bảo Trữ ở bên cạnh giúp đỡ, có khi cũng nhịn không được lên tiếng khuyên bảo.

“Không sao, hôm nay xem xong rồi nói sau.” Liễu Lục Phi luôn luôn trả lời như vậy.

Mà khi đã làm việc cả một ngày xong, đến buổi tối Liễu Lục Phi luôn luôn thu thập này nọ, mang theo mấy cuốn sách thuốc, sau đó nhanh nhẹn rời đi.

“Đã trễ thế này, đại phu còn muốn đi chỗ nào?”

“Đến phủ vương gia.” nàng thân nhiên nói.

Đến đó, vì chờ người kia trở về.

Sau đó, thấy Bảo Trữ nghẹn họng trân trối nhìn chằm chằm, nàng thân nhiên cười, “Đừng sợ, sáng mai ta sẽ về.”

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, Liễu Lục Phi nhanh nhẹn từ trong cổ kiệu ở phủ vương gia đi ra, thần sắc tự nhiên đi vào Liễu y quán, bắt đầu một ngày xem bệnh.

Cứ tới tới lui lui như vậy, mấy ngày sau, có một sáng sớm Liễu đại phu đến muộn.

Bởi vì buổi tối trước đó, nàng nằm mơ thấy Nhạn Cận Thần một thân toàn là máu.

Trong mơ có bóng dáng đao kiếm, có chém giết chiến đấu dã man, nàng nghe thấy tiếng gió vù vù giống như rỗng giập, thấy ánh đao chói lọi bỏ về phía các huynh đệ lấy thân hộ vệ Nhạn Cận Thần. . .

Trở về, người trở về, ta trị liệu cho người. . . để ta giúp người.

Nàng kêu khản cả giọng lại không ra tiếng, không biết hần có thể trở về hay không, càng sợ hãi thời điểm hần trở về, hần đã, hần đã. . .

Gió bắc mạnh mẽ như trước, cửa sổ khanh khách rung động, đêm dài, nàng không dám tiếp tục ngủ bởi vì sợ lại nhìn thấy Nhạn Cận Thần một thân toàn là máu.

Làm đại phu đã bao nhiêu năm, cái gì huyết nhục mơ hồ không có gặp qua, cũng ít khi nháy hai mắt, nhưng. . .

Đốt đèn lên, nàng ngồi xuống trước bàn, mở ra phong thư luôn mang theo bên mình muốn đọc, nhưng ban ngày xem bệnh vất vả, hơn nữa gần đây đặc biệt dễ dàng mệt mỏi, nàng nhìn một lát, ghé vào trên bàn nằm ngủ.

Khi đang mơ mơ màng màng, một mùi máu đậm đặc lại thổi qua chóp mũi, nàng ở trong mộng thì thảo nói, “Không cần. . . ta không cần thấy người như vậy. . .”

“Vì sao?” tiếng nói trầm thấp hỏi, “Vì sao không cần nhìn ta? Ta chạy đến Liễu y quán tìm không thấy người mới trở về nơi này.”

Nàng bị ôm lấy, ấm áp, quen thuộc, lại mang theo mùi máu tươi, con mắt sáng chậm rãi mở, trông ngóng tiến vào một đôi mắt thâm trầm, nàng thì thảo nói tiếp, “Bởi vì trên người người toàn là máu.”

“Người là đại phu còn sợ máu?” hần ngạc nhiên hỏi.

“Ta đương nhiên không sợ máu, chỉ sợ người chết.” nàng rầu rĩ nói, “Không cho phép người chết, ta cũng. . . chỉ còn lại người.”

Là mộng cũng tốt, nói một lần như vậy cũng tốt, nàng đem hết đáy lòng mình nói ra.

Nói xong, nàng đem khuôn mặt chôn ở đầu vai hần, dán tại vị trí cái vết thương cũ quen thuộc.

Hai cánh tay mạnh mẽ ôn càng nhanh, càng chặt.

“Ta biết.” Khuôn mặt tuấn tú phong trần mặt mày cũng vui vào vị trí hần rất quen thuộc, mái tóc đen mềm mại, thật sâu ngửi hương vị đặc trù, hơi thở mang vị thuốc.

“Cho nên ta chết cũng bỏ đến.”

Ngày hôm sau nắng chiếu rực rỡ, Liễu Lục Phi chấn động.

Trên người nàng dính toàn là máu, mà trên người vạm vỡ cùng ôm nàng, cái chân đạp trên hai người, cũng dính toàn là vết máu loang lổ, phi thường đáng sợ.

“Người. . . Người. . .” Liễu Lục Phi cả người cứng đờ, động cũng không dám động, khẩu khí lại nén giận, “Người bị thương ra sao? Vì sao không gọi ta tỉnh dậy, để cho ta giúp người. . .”

“Ngô. . .” hần ôm càng nhanh, lên tiếng cho có lệ, vẫn không chịu mở mắt ra.

“Người buông tay, nhanh đứng lên để ta xem vết thương cho người.”

“Không có việc gì, ta đã trở lại, không chết được.” hần mơ mơ hồ hồ nói, “Đừng âm ỉ ta, ta đã ba ngày ba đêm không ngủ.”

“Nhạn Cận Thần! Người đứng lên cho ta!” Đại phu tức giận, “Rốt cuộc là vết thương của người hay của ta? Trị thương còn đợi người tỉnh ngủ hay sao?”

Có người miệng hơi hơi cong lên, lộ ra tươi cười vừa lòng, tiếp tục ngủ.

“Người đứng lên. . . cho ta!” nàng cố gắng chụp lấy ngực hần, hần lại vẫn phong bất động.

Náo loạn một thời gian, bên ngoài có tiếng bước chân đến gần, Liễu Lục Phi mới tạm thời dừng nói.

Chỉ nghe tiếng bước chân bên ngoài dừng lại, sau đó, tổng quản cẩn thận cúi đầu nói, “Tiểu vương gia, Cảnh đại nhân tới, muốn cầu kiến, không biết là...”

“Ta lập tức đi ra, trước hết mời hân đến phòng khách ngồi.”

“Dạ.” Tổng quản lĩnh mệnh đi.

Nhận Cận Thần xoay người ngồi dậy, thần thái hoàn toàn khác lạ, Liễu Lục Phi vừa thấy liền biết có chuyện không hay, vội vàng giữ chặt hân, “Ngươi đừng xúc động..”

“Người này cứ hai ba ngày lại đến tra xét hành tung của ta, rõ ràng là muốn đập phá, nhưng lại mượn sức ngươi, lại nói khách sáo với ngươi, hôm nay ta sẽ hảo hảo nói rõ ràng với hân, hân muốn hỏi, cái ta biết ta sẽ không nói, chỉ nói cái không biết.”

Từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng đi ra, thập phần đáng sợ.

Nếu để cho khâm sai đại nhân biết mã tặc chẳng những lên vào kinh thành, còn tự do ra vào phủ vương gia, thậm chí đường đường là tiểu vương gia lại đi đầu giết người phóng hỏa, cái mạng Nhận Cận Thần còn giữ được sao? Sợ là ngay lập tức bị áp giải lên triều đình...

Liễu Lục Phi gấp quá, tay nhỏ bé cố sống cố chết giữ chặt hân, “Đợi chút, đợi chút đã.”

“Chờ cái gì?” hân quay đầu liếc nhìn nàng, “Ngươi sợ ta làm hân bị thương? Đau lòng?”

Lúc này mà còn ăn giấm chua cái gì? Liễu Lục Phi cho hân một cái sắc mặt đáng sợ, dưới tình thế cấp bách, linh cảm đột nhiên đến, “Đừng nói hươu nói vượn, trước để cho ta xem vết thương trên người ngươi rồi nói sau.”

Nhận Cận Thần cũng không làm gì vô nghĩa, dù sao người đầy máu cũng không thể ra ngoài gặp khách, hân nhanh nhẹn mau chân, lập tức đem quần áo bản còi ra, lộ ra thân mình cường tráng, ở trên da thịt quả nhiên có một vết thương, miệng vết thương còn đọng máu, thập phần đáng sợ.

Nhưng nhìn kỹ lại, tất cả đều là vết thương cạn, không có trở ngại, Liễu Lục Phi một mặt kiểm tra, một mặt kêu nha đầu đem nước ấm dùng để rửa mặt tiến vào, tự tay giúp hân lau sạch sẽ vết máu, sau đó khâu khâu, bôi thuốc, tay chân nhanh nhẹn điêu luyện, quả không hổ là đại phu.

Trong ngực, bên hông, sau lưng, đùi... nơi nơi đều có thương, đã nhiều ngày, hân dẫn theo các huynh đệ đại khái là chiến đấu hằng hải mới có thể thương thành như vậy.

Lục Phi nghiêm mặt lạnh lùng chữa thương, thần nhiên hỏi, “Đánh thắng hay là thua? Giết bao nhiêu người?”

Nhận Cận Thần lẩm bẩm trong miệng vài câu, không dám trả lời.

“Các huynh đệ đâu? Ngươi khi nào thì đi?” nàng vẫn tiếp tục hỏi, biểu tình vẫn như cũ không thay đổi, thập phần bình tĩnh nói, “Ta nghĩ ngày đó, quả thật nghĩ không ra biện pháp giải quyết, ngươi nhất định phải trở về làm mã tặc, ta không có biện pháp ngăn cản ngươi, bất quá, ta cùng Cảnh đại nhân đã bàn bạc tốt lắm, về sau nếu có tai biến, chỗ có đạo tặc hoành hành, ta sẽ lên đường đi trước, giúp bọn hân chữa thương, chữa bệnh....”

Bàn tay bé nhỏ bận rộn mãnh liệt bị bắt lấy, “Ngươi nói cái gì? Vì sao muốn như vậy? Hân dựa vào cái gì muốn ngươi đi đến nơi nguy hiểm đó?”

Nàng lại trừng mắt liếc hân một cái, “Không phải Cảnh đại nhân muốn ta đi, là ta tự nguyện muốn đi, nơi nào có đạo tặc, đại phu bình thường không dám đi. Nhưng ngươi không sợ nguy hiểm, ta cũng không sợ, huống chi...”

Có lẽ, cuộc sống giữa đao kiếm sẽ có lúc hân cần đại phu, nhóm tặc nhân bọn hân có lẽ không có khả năng tìm y quán để chữa bệnh, nếu hân bị thương chỉ từ, giống như mò kim đáy bể thử thời vận...

Nhận Cận Thần ngây dại, hân ngây ngốc nhìn Liễu đại phu tinh tế lại kiên cường trước mắt.

“Ngươi... Ngươi...”

“Ta cái gì?” Liễu Lục Phi hỏi lại, “Dù sao lúc trước ngươi quyết định, cũng không có hỏi qua ta, vậy ta quyết định như thế cũng không cần hỏi qua ngươi đi? Được rồi, còn có chỗ nào bị thương chưa nhìn đến không? Cũng không sai biệt cho lắm.”

Nhận Cận Thần còn sững sờ, hai mắt nhìn chăm chăm nàng, giống như thấy việc không thể nào tin được.

Sau một lúc lâu, miệng hân đột nhiên lộ ra một chút quen thuộc, ý cười bất chính đã lâu không thấy.

“Còn có một chỗ rất đau, đại phu thông minh như thế, lợi hại như thế, sao lại không phát hiện được?”

“Chỗ nào?” nàng không hiểu hỏi.

Nhận Cận Thần cầm tay nàng kéo đi xuống, đặt tại tiết khớp của hân, cách một lần vải mỏng manh nàng lập tức cảm giác được một vật nảy lên, hân vừa phản khởi vừa nóng lại cứng, cực kỳ rõ ràng.

“Ngươi...thật không biết xấu hổ.” Liễu Lục Phi tức giận nói, “Đến khi nào thì, không cần đùa cái chuyện hạ lưu này.”

“Ta không phải nói đùa, nơi này rất đau, ngươi là đại phu của ta, ngươi chữa trị cho ta.” Hắn không chịu buông bàn tay nhỏ bé ra sức giãy giụa, dùng lực lôi kéo, đem nàng kéo vào trong lòng, chân dài chống đỡ, đám bức nàng cười ở trên người mình.

“Ngươi buông ra! Ngươi thật vô sỉ, để ta đi xuống...” Liễu Lục Phi thật sự nóng nảy, “Việc đứng đắn còn chưa nói xong, ngươi làm cái gì vậy? Bên ngoài còn có Cảnh đại nhân đang chờ!”

“Ai để ý hử, hử thích chờ thì để cho hử chờ đi.” Hắn vùi đầu vào tóc nàng, thỏa mãn thở dài một hơi, sau đó bắt đầu hôn vành tai nhỏ nhỏ, thậm chí ngậm lại cắn cắn, bởi vì hử biết làm như vậy nàng sẽ rất nhanh mềm yếu vô lực.

Quả nhiên, lực đạo chống cự của nàng nhỏ lại, vẫn ngoan cố mắng, “Ngươi...ngươi đúng là thô phi!”

“Sớm đã nói qua, ta là mã tặc, không phải thô phi.” Tay hử không ngừng cởi vạt áo của người trong lòng ra, hử vùi vào ngực non mềm của nàng, bắt đầu tàn sát bữa bãi một yếu điểm khác.

Vừa cắn lại liếm lại mút, làm cho đỉnh mai đỏ tươi trên tuyết trắng to ra, phá lệ mê người.

Không thể nào, hử sẽ không thật sự muốn nuốt nàng ở đây chứ? Nhưng là, trong mộng hồ hoa mắt, Liễu Lục Phi bắt lực thờ dài.

Hử, nào có cái gì không dám đâu?

Cảnh đại nhân đợi đến gần giờ Ngọ tiểu vương gia mới hiện thân, một thân sạch sẽ ngăn nắp, thần thái xa xa khó hiểu, cũng rất trầm ổn, nghiêm nhiên là quý công tử, hoàn toàn không giống như bộ dáng muốn trở về làm thủ lĩnh mã tặc.

Cảnh Tứ Đao không tin tình báo của mình sai lầm, hử nghe nói tiểu vương gia đột nhiên mất tích, nghe đồn Liễu đại phu cũng rời phủ vương gia, không biết sự tình nên một mình tiến đến thăm hỏi, mà giờ phút này, tiểu vương gia không phải êm đẹp đứng trước mặt hử, một chút dị trạng cũng không có sao?

Sau khi vấn an, Cảnh Tứ Đao hỏi, “Liễu đại phu đâu? Còn ở quý phủ không? Hạ quan có việc muốn thỉnh giáo?”

“Ngươi lại có chuyện gì? Lão bà ngươi có thể sinh có thể dưỡng, đảm bảo các ngươi trăm tử ngàn tôn, không có vấn đề gì, ngươi đừng mượn danh phu nhân lại đây làm phiền nàng.” Nhạn Cận Thần không kiên nhẫn trả lời, “Nàng còn đang ngủ, người ta làm đại phu không giống cầu quan các ngươi, cả ngày rảnh rỗi không có việc gì chỉ biết đến tìm phiền toái.”

Thật lợi hại, hành động không có chút sơ hở, bên trong Cảnh Tứ Đao âm thầm tán thưởng.

Nhưng hử đương nhiên là không nói ra, chỉ khách khách khí khí, cung kính nói, “Tiểu vương gia nói đúng, Liễu đại phu chẳng những y thuật cao, còn có tâm bồ tát, nàng đáp ứng hạ quan, muốn đi hỗ trợ....”

“Đi những nơi thiên tai, dịch bệnh lưu hành, đạo tặc hoành hành hỗ trợ khám bệnh sao?” Nhạn Cận Thần mày rậm nhấn lại, “Không cần nói nhiều, có ta ở đây một ngày, nàng một ngày cũng không được rời đi, ngươi sớm tìm người khác đi, đừng mộng tưởng hảo huyền, không bàn nữa!”

Bị hung hăng trách móc một chút, không biết là Cảnh Tứ Đao được nuôi dưỡng tốt hay là gian trá, hử cũng chỉ cười cười.

“Vậy sao? Vậy không làm phiền, thỉnh chuyển cáo cho Liễu đại phu hạ quan đã tới, về được, đơn thuốc linh tinh, tương lai còn muốn thỉnh giáo.”

“Thái y quán lớn như vậy, chẳng lẽ không thể hỏi? Ngươi đừng lấy cớ lung tung.” Nhạn Cận Thần tuyệt không lưu tình, quả thật là muốn tự mình đuổi khâm sai đại nhân xuất môn, “Cút đi, đừng không có việc gì đã tới, phủ vương gia không phải quán trà để cho ngươi hai ba ngày lại chạy tới ngồi.”

“Nếu tiểu vương gia ở đây, hạ quan đương nhiên sẽ không thường đến.”

Lời này rất quý dị, ý tứ là, hử muốn Nhạn Cận Thần cam đoan tuyệt đối ở kinh thành, bên trong phủ vương gia? Nếu Nhạn Cận Thần một mình ra kinh, hử biết được sẽ đuổi theo?

Nhạn Cận Thần nheo mắt lại, đánh giá khâm sai đại nhân gian trá tận xương trước mắt này, Cảnh Tứ Đao cũng nhìn lại hử, như hai mãnh hổ đánh giá lẫn nhau, đoán chiến lược bản thân cùng đối phương.

Sau đó, một trận tiếng bước chân rất nhỏ vang lên ở phía sau hai người, Liễu Lục Phi một thân trắng trong xuất hiện.

Nàng vào đại sảnh, một đôi mắt hạnh trước tiên bay đến chỗ Nhạn Cận Thần, nhìn một vòng mới chuyển lại nhìn Cảnh Tứ Đao.

Sóng mắt lưu chuyển ngăn ngừa trong nháy mắt, ngũ quan tục tũn, biểu tình tiểu vương gia cũng mềm hóa, ánh mắt cũng không giống nhau.

Nguyên nhân, là tại người này.

“Cảnh đại nhân tìm ta sao?” Nàng lạnh nhạt hỏi, “Đã sớm viết phương thuốc cho ngài...”

“Ta đã giao cho Thái y quán, bọn họ đang chiếu theo phương thuốc luyện dược, đa tạ Liễu đại phu tương trợ.” Cảnh Tứ Đoan cười nói, “Ít nhiều còn được Liễu đại phu hỗ trợ, kế tiếp còn phải thỉnh giáo nhiều hơn.”

“Dân chúng gặp nạn, việc ta có thể giúp đỡ đương nhiên sẽ không bỏ qua, Cảnh đại nhân không cần khách khí.” Nàng khiêm tốn nói.

“Vừa vặn hôm nay ta mang đến đây vài bản y luận, muốn cùng Liễu đại phu thỉnh giáo về bệnh thương hàn...”

Hai người cư nhiên cứ đứng hàn huyên như vậy, có hỏi có đáp, phi thường hòa hợp.

Vậy tiểu vương gia đâu?

Hắn miễn cưỡng ngồi ở một bên, chỗ nào cũng không đi, cho dù nghe không hiểu, cho dù nội dung buồn tẻ nhàm chán, chết cũng không chịu rời đi.

Có hán, Cảnh Tứ Đoan cũng dùng mơ cùng đại phu của hán ở một chỗ!

Mà Cảnh đại nhân cảm thấy ánh mắt lợi hại của tiểu vương gia làm cho hắn như đứng ngồi không yên, dù sao mục đích hôm nay cũng đã đạt được, xác nhận tiểu vương gia còn ở trong phủ, hán lãnh giáo qua loa, cáo từ rời đi.

Người ta chân vừa mới bước đi, Liễu Lục Phi liền xoay người, trừng mắt liếc nhìn người nào đó còn ngồi trên ghế một cái.

“Người nhất định phải giám thị ta như vậy sao?” nàng chất vấn, “Còn ở bên cạnh thờ dài, lâu lâu lại chắc chắn, thực không lễ phép!”

“Không như vậy, họ Cảnh làm sao có thể mau cút?” hán nói lý, một phen kéo đại phu qua, lại nhu lại nắm bàn tay nhỏ bé, yêu thích không buông tay.

“Có người bên cạnh ngắt lời như vậy, người ta làm sao có thể ở lâu? Chúng ta là nói chuyện đứng đắn...”

Nhận Cận Thần cố ý làm ra biểu tình kinh ngạc đến cực điểm, “Như vậy còn không tính lâu? Vậy các người tính làm cho người ta chảy máu tới chết mới tính đủ lâu sao?”

Liễu Lục Phi kiểm chế tính tình, đạm hỏi: “Người còn đổ máu chỗ nào? Không phải ta đều giúp người xử lý miệng vết thương sao? Nói bậy bạ gì đó?”

Chẳng lẽ, là lúc trước kịch liệt triển miên không dứt...

Nghĩ vậy, hai gò má nàng thân nhiên đỏ ửng, đẹp đến cực điểm, tâm Nhận Cận Thần ngứa ngứa, nhìn không được lại trộm hương, hôn hai má như quả trứng gà bóc vỏ của nàng.

“Đại phu, ta nói các huynh đệ trốn ở sài phòng, người nào trên người cũng có thương, chảy máu, người nghĩ đi đâu?” hán đề thấp tiếng nói, quý dị hỏi, làm cho Liễu Lục Phi tức giận đến nheo mắt thất lung hán.

“Người bị thương trốn trong sài phòng? Sao người không nói sớm?” nàng dùng sức nheo vài cái, sau khi tức quá mới bỏ lại hán ra ngoài, “Ta đi nhìn xem”

Mất thấy nàng vội vàng muốn chạy tới hậu viện, Nhận Cận Thần ở phía sau lười biếng cất giọng nói, “Đừng nóng vội, người bị thương cũng không chạy được, dù sao bọn họ chỗ nào cũng không đi, người từ từ đi.”

Nghe đến đó, Liễu Lục Phi đột nhiên dừng lại, xoay người, không dám tin lại hoang mang nhìn khuôn mặt tuấn tú tục tằng kia đang mỉm cười.

“Người nói cái gì?” Nàng chậm rãi, cẩn thận hỏi, “Chỗ nào cũng không đi? Ý là...”

Nhận Cận Thần buông tay, vẻ mặt thân nhiên, “Chính là không đi, báo thù, bản cải, còn chưa tính tìm việc cho bọn hán làm, dưỡng vài cái huynh đệ tiểu vương gia ta có thể làm”

Một thân mình mềm mại tinh tế chạy vội tới, đầu ngã vào giữa hai tay kia, cặp cánh tay cứng rắn ngay lập tức tự động vòng qua ôm lấy thiên hạ, gắt gao, tuyệt không...

“Đại phu.” Môi hôn tóc nàng, Nhận Cận Thần mỉm cười hỏi, “Quý y quán... có thiếu người làm?”

“Thiếu, thiếu nhiều lắm” Liễu Lục Phi vui đầu vào trong ngực hán, ngen ngào.

Bọn hạ nhân đều làm bộ như không có việc gì lảng tránh, nhưng khóe mắt đều vụng trộm ngắm một đôi thân ảnh gắn bó ở hành lang dài, trong lòng vui mừng vô hạn.

Từ nay về sau....bọn họ hán là không bao giờ cần lo lắng chân bị ai đánh gãy đi.

Chương 11: end

Liều y quán cái biển một hồi, chiều bài mới tỉnh đón thần hi lóe lóe.

Bảo Trụ đứng trước cửa quét rác được một nửa, dừng chỗi ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng cảm khái vô hạn.

Nếu Liều đại phu còn sống, chắc là vui biết bao nhiêu? Nhìn Liều y quán một hai năm nay quy mô lớn bao nhiêu, chữa bao nhiêu bệnh nhân, còn định kỳ tặng được từ thiện, mỹ danh lan xa, hãnh diện cỡ nào.

Trước kia Liều y quán chẳng những trốn trốn tránh tránh, đừng nói chiều bài, ngay cả cửa cũng không dám mở lớn, mà hiện tại, bọn họ có cả đồng trợ thủ, hộ vệ giúp việc....tùy tiện xưng hô thế nào cũng được.

Thật sự là nhất thời, nhất thời sung sướng nha, sao không làm người ta cảm khái cho được.

Khi hắn còn đang đắm chìm ở trong suy nghĩ, đột nhiên, đầu của hắn đột nhiên bị kéo lấy, dùng sức mà kéo, làm cho đầu hắn ngưỡng rất cao!

Hắn bị đau thờ dài, buông chỗi, quay đầu muốn cứu chính mình.

Sau lưng, một cái bàn tay nhỏ bé trắng nõn lôi kéo tóc hắn, còn vui vẻ kéo, giống như là kéo dây cương.

“Buông tay! Không cho phép kéo! Không cho phép ngậm trong miệng!” Bảo Trụ lớn tiếng giáo huấn, cùng bàn tay mập mạp nhỏ bé triển khai giằng co.

Trên lưng hắn cồng một đứa bé vừa tròn một tuổi, chết cũng không buông tay, một mặt điên cuồng kéo còn một mặt mừng rỡ khanh khách cười không ngừng, hoa chân múa tay vui sướng.

“Ngươi thật không ngoan, tuổi còn nhỏ đã bất hảo như thế! Giống như cha ngươi!” Bảo Trụ nói thầm, một mặt lấy ra một miếng bánh nhỏ được đặc chế từ thảo dược từ trong lòng, nhân cơ hội nhét vào giữa bàn tay mập mạp nhỏ bé.

Trẻ mới sinh gặp đồ chơi mới, lập tức dời chú ý, buông tha mái tóc đáng thương của Trụ ca ca, nó thuận thực đem bánh nhét vào trong miệng, vui vẻ ăn ngon.

Bảo Trụ số khổ quay đầu nhặt chỗi lên, tiếp tục quét tước trước viện. Tiểu quý này mới sáng sớm đã ảm ỉ, lại không cho nhóm thúc thúc râu xồm về mặt hung ác ôm, bám lấy Bảo Trụ, Bảo Trụ đành phải nhận mệnh nhận trọng trách to lớn này.

Cũng không hắn là trọng trách to lớn, trên lưng hắn là tiểu vương gia tương lai.

Kết quả vị tiểu vương gia này hai ba miếng cắn xong bánh, lại bắt đầu hồ nháo, lúc này Bảo Trụ không để ý đến hắn, phải mau mau quét cho xong, chuẩn bị mở cửa, bệnh nhân sẽ đến rất sớm, không có nhiều thời gian để chơi.

Nói nó còn nhỏ đã bất hảo thật đúng là vậy, thấy Bảo Trụ không để ý đến nó, nó lập tức làm loạn lên, bàn tay mập mạp nhỏ bé vùng mạnh, chân nhỏ cuồng đá, đem Bảo Trụ ca ca số khổ giống như bao cát luyện quyền.

Không hổ danh là con của Nhạn Cận Thần, đánh đâu đau đó. Bảo Trụ nhin đau, một mặt thầm oán giận.

Sau đó, khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn của Tiểu Dự vừa nhú, mắt hạnh giống như mẩu thân nheo lại, “Oa.....”

Tiếng khóc đinh tai nhức óc, nước mắt nước mũi ngã nhào trên hai má nộn nộn, thật sự là ai nhìn cũng thấy đau lòng.

“Làm sao vậy, làm sao vậy, khóc cái gì?”

“Bảo Trụ, ngươi ngay cả trông đứa nhỏ cũng không được, vô năng!”

“Đến, đến, đến, Dự nhi ngoan, đại thúc ôm ngươi.”

Đột nhiên có vài đại hán trùng mắt đến, xuất quỷ nhập thần, đều đưa tay tới muốn đùa cho đứa bé hết khóc, nhưng tiểu Dự mới không muốn mua buồn bã vào mình, hai má đều khóc đến đỏ, liều mạng giãy giụa, chính là không chịu cho ác tặc thúc thúc ôm.

Nhìn thấy bọn họ, Bảo Trụ lại càng nói thầm trong bụng.

Những người này toàn bộ đều cao lớn hù chết người, giọng lại thô, tính tình không tốt. Nếu thân mình không cường tráng, làm chút việc nặng cũng không trở ngại, căn bản là không nên đến y quán hỗ trợ! Tiểu hài tử cho đến người già thấy đều bị dọa chết khiếp.

Nói đi cũng phải nói lại, chọn bạn cũng phải xem mặt, tùy tiện phải hai tên đứng ở cửa, liền làm ác ôn tầm thường sợ tới mức tè ra quần, né xa.

Đã hơn một năm, sự nghiệp Liễu y quán càng làm càng lớn, nhưng vẫn như cũ gió êm sóng lặng, không hề trở ngại, cũng phải nhớ tới công lao của họ.

Nhưng Bảo Trữ vẫn không thích họ, bởi vì tất cả đều là nhân mã của Nhạn thiếu gia, đối với Nhạn thiếu gia phi thường tôn kính, thế sống chết trung thành với Nhạn thiếu gia, sau lưng, đều nói huyền thuyên.

“Như thế nào khóc lâu như vậy còn không nín?”

“Chắc do giống nương nó, bằng không, nhìn đại ca chúng ta xem, khí phách hùng dũng hiên ngang.”

“Uy ! Tiểu tử, đừng khóc nữa, học cha ngươi, đừng giống nương ngươi.”

Bảo Trữ nghe không nổi nữa, giọng chỗi lên, thở phì phì cãi lại, “Giống Liễu đại phu có gì không tốt ? Bộ dạng xinh đẹp, lại thông minh, tâm địa lại từ bi, mới không nên giống Nhạn thiếu gia...”

“Lớn mật ! Ngươi dám phê bình đại ca của chúng ta?”

“Cười chết người, Liễu đại phu đẹp chỗ nào, gầy ba ba giống như ăn chưa no bộ dáng giống như gió thổi sẽ bay!”

Bảo Trữ hét lớn lên, “Các ngươi im miệng! Không cho phép nói lung tung nữa!”

“Ta cứ nói, ngươi làm gì được?”

“Đúng vậy, cảm chửi đã muốn đánh nhau à? Nói cho ngươi biết, Lão tử chỉ cần búng tay một cái, cổ của ngươi sẽ bị ta vặn gãy!”

“Oa ...” tiếng khóc non nớt ngày càng to.

Tiền viện ngày càng náo nhiệt, tiếng vang truyền khắp y quán, nhưng bên trong vẫn không có tiếng động như cũ, dù sao trận đấu võ mồm khô hạn này cứ hai ba ngày lại diễn ra, gần đây lại trình diễn mỗi ngày, khuyên cũng vô dụng, chỉ có thể nói là bọn hắn xây dựng cảm tình, đỡ nhảm chán.

Huống chi, chỗ sâu nhất bên trong sương phòng, cũng đang rất...

“Ngô...” Tiếng rên rỉ nũng nịu mới tiết ra, lại nhìn xuống.

“Ngươi kêu tiếp đi, sẽ không có ai nghe thấy.” giọng nói thô thiển của nam nhân, cúi đầu dụ dỗ, “Lớn tiếng một chút, ta thích nghe.”

“Không...” Nàng vẫn cố sống cố chết chịu đựng, không xuất khẩu.

Thân thể mềm mại trắng như tuyết bởi vì sinh con xong mà đầy đặn không ít, nhất là ngực, giờ phút này lại no đủ mê người, theo mỗi lần đánh sâu vào, dao động lên xuống, dâng ra cảnh xuân mê người.

Mà vòng eo vẫn tinh tế như cũ, làm cho bàn tay hợp lại có thể cầm hết, giờ phút này bàn tay to của phu quân vẫn đang gặt gao nắm eo nhỏ kia, dẫn đường nàng lên xuống, không chế tiết tấu, làm cho hắn mỗi lần đâm vào, đều có thể đâm thật sâu đến điểm sâu nhất làm người ta sợ run...

“Đừng... đừng dùng sức như vậy.” Liễu Lục Phi nhẹ rên rỉ, mi nhú chặt, giống như thống khổ, lại giống như sung sướng, đắm chìm trong tiết tấu nồng nàn lửa nóng

Hắn yêu nhất bộ dáng kiều mỹ khi nàng cười trên người hắn, có thể đem hình dáng xuân tình của ái thiếp thu hết vào trong mắt, cũng sẽ không sợ hãi đè hông thân mình trên quý mềm mại của nàng, còn có, hắn tham lam muốn nhìn thẳng cặp tuyết nhũ mượt mà kia nhảy lên, nói có bao nhiêu mắt hôn còn có bấy nhiêu mắt hôn.

Xem nhũ hoa yêu kiều kia có bao nhiêu ngọt ngào, hắn nhắc thân mình, môi mút lấy, tinh tế nhấm nháp, tuy rằng mới rồi đã thương thức một hồi lâu, làm cho nàng nhìn không được thét chói tai, nhưng hắn vẫn không chịu được.

Quả nhiên, vừa mới mút thật mạnh, nàng liền thở hào hển rên rỉ, ôm chặt đầu của hắn, Liễu Lục Phi cơ hồ không chịu được hai nơi bị kích thích, hơn nữa nàng là người am hiểu chuyện, thân mình bị phu quân dạy dỗ mãi cảm đến cực điểm, lập tức sẽ xông lên đỉnh...

“Thích không? Của phu ta thật lớn.” hắn kịch liệt thở hổn hển, ở bên tai nàng xấu xa nói, “Mau nói cho ta biết, ngươi không thoải mái chỗ nào? Tại sao thở lợi hại như vậy?”

“Đừng... Đừng khi dễ ta...” Đại phu không chịu yếu thế giờ phút này cũng chỉ có thể đáng thương xin khoan dung.

“Ai khi dễ ngươi, ta đang... làm chuyện đứng đắn.”

“A...” tiếng thét chói tai bất lực vẫn bị buộc đi ra, bởi vì có người đặc biệt xấu xa, ở thời điểm nàng say mê nhất, bàn tay tà ác dao động đến nơi thân mình hai người giao nhau, ngón cái cố ý dùng sức, nhu nhu nhụy tâm tron mềm non nớt.

Đã từ trên đám mây nhảy xuống, lại hùng hăng ném lên khoảng không gian rất cao, khoái cảm bủn rủn từ trong chỗ sâu nhất của thân thể từng trận trào ra, chảy xuôi toàn thân, làm cho nàng không tự chủ được co rút nhanh, chấn động, run rẩy...

Khi trời đất đang rung chuyển, hắn càng dùng sức rút ra đẩy vào, thẳng đến khi phóng xuất ra tình yêu mãnh liệt nóng bỏng, âm thanh nam tính trầm thấp rên rỉ, hắn ở bên tai nàng gọi tên của nàng, còn ôn nhu thỉnh cầu, “Lần này, người giúp ta sinh một nữ nhi đi...”

Bị yêu thương đến toàn thân vô lực, nằm ở trên ngực cứng rắn nóng bỏng của phu quân, nàng thờ hào hển, nhỏ giọng hỏi đứt quãng, “Vì sao.....muốn nữ nhi? Ta tưởng.....người muốn...kế thừa hương khói, muốn thêm vài...đứa con trai?”

Hắn cũng há mồm thờ dốc, một mặt vẫn quyến luyến vuốt ve thân mình tinh tế yếu diệu của nàng như cũ, bàn tay yêu thương dao động

“Sinh nữ nhi tốt hơn.” Sau một lúc hơi thở thuận chút, Nhạn Cận Thần mới kiên định trả lời, “Người nhìn người xem, chẳng những không làm cho phụ thân hổ thẹn, còn đem y quán một lần nữa đứng lên, làm rạng rỡ tổ tông, đáng tiếc phải gả cho phu quân có ác danh..”

Liễu Lục Phi nở nụ cười, trên mặt thanh tú nhả nhận tất cả đều là xuân tình nồng đậm, tươi cười ngọt ngào như vậy, chỉ có nữ tử được sủng ái thật nhiều mới có thể biểu lộ.

“Ta còn chưa gả a, còn sống tạm bợ cùng con trai, thanh danh hay không thì thế nào.”

Nhạn Cận Thần cũng nhếch môi nở nụ cười, thật sự vừa lòng.

Tang cha ba năm chưa hết, hắn không thể cưới thê tử vào cửa, thân mình hắn lại cường tráng, lại mê luyện thể từ bảo bối của hắn, hàng đêm ân ái triền miên, kết quả, không cần học y cũng biết, có cây cây sẽ có kết quả nha!

Lúc này quả thật tiếng khóc càng thêm kinh người, bên ngoài ầm ĩ đã dừng lại, Bảo Trữ cũng mã tặc ngày xưa, hôm nay cùng nhóm, đồng tâm hiệp lực muốn dỗ Nhạn Chi Dự, lại vô ích.

Vợ chồng ân ái xong nghe thấy, rớt cuộc, cùng thờ dài.

“Con khóc như vậy, không đi dỗ không được.” Liễu Lục Phi khởi động thân mình, tóc đen rối tung, phong tình vô hạn, nàng bắt đầu nói, “Cổ họng này hoàn toàn giống người nha, thực dọa người.”

Nhạn Cận Thần cong khóe miệng lên, ý cười vừa xấu xa lại giảo hoạt trên cả khuôn mặt tuấn tú.

“Đương nhiên là giống ta, giống cổ họng người, chả trách, mỗi hồi hảo hảo thương người, lúc nào tiếng kêu cũng giống muỗi kêu...ách..”

Đại phu thực là bác học, ngón tay ngọc nàng chọt chọt, nhắm chuẩn vào huyệt đạo sau gáy của hắn, làm cho hắn đột ngột thấy một trận bủn rủn, cả người không có sức lực.

“Người lại nói vậy. Cẩn thận ta đem người biến thành phế nhân.” Liễu Lục Phi định liệu trước cười.

“Như thế nào được? Ta thành phế nhân, ai cùng người đi xuống phía nam tặng được từ thiện, dẫn dắt nhân mã trong triều phái ra?” Hắn không chỉ cười, hắn quả thật đối với công tác trong triều phái xuống không thêm quan tâm, chẳng qua ái thể kiên trì, hắn cố mà hỗ trợ thôi.

“Đừng nha, người nhưng là thủ lĩnh, hảo hảo bảo trọng cho chúng ta, vì huynh đệ, vì dân chúng.” Bàn tay nhỏ bé ôn nhu xoa vai hắn, yêu thương chạm vào vị trí vết thương cũ của hắn, vết thương sớm đã lành, chỉ là mỗi khi nâng nhẹ chạm như vậy, luôn luôn có một cổ ngứa đặc biệt khuếch tán.

“Hơn nữa, nếu phế ta đi, ai hàng đêm thư thư phục phục hầu hạ người., uy uy, vị đại phu này, xuống tay nhẹ chút, muốn mưu sát chồng sao?”

Liễu Lục Phi thân nhiên cười, cho hắn một cái ánh mắt cảnh cáo “Đừng nói vậy nữa”, lập tức đứng dậy mặc quần áo, chuẩn bị đi ra ngoài giải quyết tranh chấp, dỗ con.

Sau khi Nhạn Cận Thần rửa mặt chải đầu thay quần áo xong, lại nằm lên giường, xương cốt thư sướng, thỏa mãn, vui mừng. Hắn ngây ngây người nhìn đỉnh màn, thật lâu thật lâu sau.

“Người còn nằm trên giường?” Liễu Lục Phi quay lại, trong lòng ôm con phần nộn đáng yêu, ngạc nhiên nói.

Một đôi mắt hạnh cùng nương hắn giống nhau như đúc đã không còn nước mắt, giờ phút này đã trong veo nhìn hắn, Nhạn Cận Thần quay đầu nhìn mẫu tử bọn họ, trong lòng thật đặc ý nha, thật sự là sung sướng đến vỡ ngực.

“Con đến, để cha ôm một cái.” Hắn ngồi dậy, lười biếng vươn tay với con.

“Đương nhiên là người ôm, ta muốn mở cửa xem bệnh, ông cháu các người ở đây chơi đi.” Đem con đưa cho phu quân, Liễu Lục Phi lại đi ra ngoài, hôm nay lại là một ngày đầy bệnh phải xem.

“...” trĩu trĩu bi bô tập nói.

“Cái gì, là cha !” Nhạn Cận Thần cúi đầu răn dạy con trắng trẻo phẫn nộ, “ Là cha, cha, đến, nói theo ta, cha..”

“” thực kiên trì.

“Ngươi đừng học cha ngươi, cả đời không kêu vài tiếng cha, hảo hảo luyện tập cho ta!” nói xong, Nhạn Cận Thần đột nhiên dừng lại, sau đó nhìn con, lầm bầm nói, “Nếu ông ngươi còn sống, chắc chắn hối hận muốn chết, hẳn là người mù chữ, đương nhiên không biết nương ngươi tốt bao nhiêu, còn cố sống cố chết ngăn cản ta lấy nàng.”

“Y..”

“Không phải là y, là cha.” Nhạn Cận Thần tiếp tục dạy học, “Hắn nhìn thấy ngươi, chắc chắn vui phát điên, ông ngươi không tôn tử, chết cũng không chịu nhắm mắt....”

Nhưng lão vương gia rõ ràng di dung an tường, nào có bộ dáng không nhắm mắt?

Cho nên, là lời hứa? Lời hứa rốt cuộc có bao nhiêu?

Hết thầy đều không quan trọng, người chết đã vui mừng, an oán tình cừ, đều đã đi qua, đau khổ ở lại trong trí nhớ, thời gian là phương thuốc tốt nhất, miệng vết thương dù sâu cũng đều được chữa khỏi.

Hắn ôm con ra khỏi phòng, lười biếng đứng xa xa giám thị các huynh đệ đứng làm việc.

Bỗng nhiên, một trận gió nhẹ không hiểu thổi qua, xẹt qua mái tóc đen đậm của đứa trẻ trong lòng phụ thân, giống như ôn nhu từ ái vuốt ve.

‘Y...’ tiếng nói nộn nộn tự nhiên phát ra.

“Tiểu quý nhà ngươi, nói hươu nói vượn cái gì?” Nhạn Cận Thần bế cao con, bé vui vẻ khanh khách cười ha ha, trong đôi mắt hai phụ tử có ánh sáng vàng xán lạn lưu chuyển.

Ánh mặt trời vừa vãn, hôm nay cũng sẽ là ngày vạn dặm không mây, thời tiết không cần lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Minh Châu Âm Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.